MARY HIGGINS CLARK

SFÎRȘIT DE COȘMAR

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
PARTEA A DOUA
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

35
36
37
38
39
40
41
PARTEA A TREIA
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
PARTEA A PATRA
68
69
70
71
72

73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112

113
114
115
116
117

MARY HIGGINS CLARK

SFÂRȘIT DE COȘMAR

Traducere din limba engleză Diana Constantinescu
Titlul original: *All Around the Town,* 1989

Editura Lider, 2008

Versiune ebook: v1.0, iulie 2022

PARTEA ÎNTÂI

1

Iunie 1974
Ridgewood, New Jersey

Cu zece minute înainte de tragedie, Laurie Kenyon, o fetiță în vârstă de patru ani, rearanja mobilierul din căsuța ei de păpuși, șezând cu picioarele încrucișate, pe podeaua salonului. Obosită din cauză că se juca de atâta timp singură, voia să se ducă la piscină. Din sufragerie se auzeau mai multe voci. Una era a mămicii ei, celelalte ale doamnelor care obișnuiau să meargă împreună cu ea la școala din New York. Femeile vorbeau și râdeau, șezând în jurul mesei la care li se servise prânzul.

Mami îi spusese micuței Laurie că va înota împreună cu Beth, tânăra care avea grijă de ea în unele seri, deoarece Sarah, sora ei mai mare, participa la petrecerea dată de o altă fetiță de doisprezece ani cu ocazia zilei sale de naștere. Dar imediat ce sosi la ei, Beth se apucă să vorbească la telefon.

Laurie își împinse spre spate șuvița lungă de păr blond care îi încălzea fața. Urcase la etaj cu destul de multă vreme în urmă ca să-și pună costumul acela nou de baie, de culoare roz. Poate că dacă îi amintea lui Beth că…

Beth se ghemuise pe canapea, cu receptorul prins între umăr și ureche. Laurie o trase de braț.

— Sunt gata.

Beth păru enervată.

— Într-un minut, iubito, spuse ea. Port o discuție foarte importantă. Laurie o auzi oftând în receptor. *Nu suport* să fiu baby-sitter.

Laurie se duse la fereastră. Prin fața casei lor tocmai trecea o mașină lungă. Urmă o alta, deschisă, plină de flori, apoi un șir întreg de autovehicule cu farurile aprinse. Ori de câte ori

vedea asemenea mașini, Laurie spunea că trebuie să aibă loc o paradă, dar mami o contrazicea. Ea susținea că acelea erau cortegii funerare, în drum spre cimitir. Totuși, Laurie continua să-și zică în sinea ei că asista la o paradă și ieșea în fugă pe aleea de acces a casei ca să-și fluture mâna spre oamenii din mașini. Îi plăcea la nebunie să facă acest lucru. Și, uneori, constata cu bucurie că unii îi răspundeau la salul.

Beth puse receptorul în furcă. Laurie era pe cale s-o întrebe dacă pot ieși din casă pentru a urmări trecerea ultimelor mașini, când Beth ridică din nou receptorul.

Beth era rea, își spuse Laurie. Ieșind în vârful picioarelor în vestibul, se uită pe furiș în sufragerie. Mama sa continua să vorbească și să râdă împreună cu prietenele ei. Mama tocmai întreba:

— Vă poate veni să *credeți* că am absolvii școala din Villa cu treizeci și doi de ani în urmă?

Doamna de lângă ca zise:

— Păi, Marie, cel puțin tu mai poți trage câte o minciună în privința asta. Ai o fiică de patru ani. Eu am o *nepoată* de patru ani!

— Totuși, continuăm să arătăm al naibii de bine, spuse o altă femeie, făcându-le pe toate să izbucnească din nou în râs.

Nici una dintre ele nu se obosi să arunce măcar o privire spre Laurie. Și ele erau rele. Frumoasa cutie muzicală cumpărată de una dintre musafire pentru ea se afla pe masă. Laurie o luă de acolo. Până la ușa glisantă care dădea spre verandă nu avea de făcut decât câțiva pași. Trăgând brutal de mâner, Laurie o făcu să alunece ușor, fără zgomot de-a lungul șinelor metalice, apoi traversă grăbită veranda și o luă la fugă de-a lungul aleii de acces pentru a ajunge în stradă. Mai treceau câteva mașini prin dreptul casei lor. Fetița flutură mâna.

Când mașinile dispărură din câmpul ei vizual, ea oftă, sperând că tovarășele mamei sale vor pleca în

curând spre casele lor. Ridicând capacul cutiei muzicale, auzi sunetele suave ale unui pian și niște voci care intonau: „Partea de est, partea de vest…”

— Micuțo…

Laurie nu observase mașina care se oprise lângă bordură. La volan era o femeie. Bărbatul de pe scaunul de alături cobori din mașină, o luă pe Laurie în brațe și, înainte ca fetița să-și dea seama ce se întâmplă, o înghesui pe scaunul din față, între el și femeie. Laurie era prea surprinsă pentru a putea spune ceva. Bărbatul îi zâmbea, însă nu era un zâmbet frumos. Femeii îi atârnau pletele în dezordine, în jurul obrajilor și nu era rujată. Iar bărbatul avea barbă și brațele pline de păr cârlionțat. Laurie era atât de bine lipită de el, încât avea senzația că-i poate simți fiecare fir de păr în parte.

Mașina se puse în mișcare. Degetele fetiței se încleștară pe marginile cutiei muzicale. Acum vocile intonau: „De jur-împrejurul orașului… băieți și fete împreună…”

— Unde mergem? întrebă, amintindu-și că nu avea voie să iasă singură pe stradă. Mami se va supăra rău de tot pe ea. Ochii i se umplură de lacrimi.

Femeia părea atât de furioasă… Bărbatul spuse:

— De jur-împrejurul orașului, micuțo. De jur-împrejurul orașului.

2

Sarah mergea cu pași grăbiți pe marginea străzii, atentă la felia de tort de pe farfuria de carton din mâna ei. Știind că surorii sale, Laurie, îi plăcea crema de ciocolată, se gândise să se scuze astfel pentru că nu se jucase cu ea în timp ce mama lor își întreținuse musafirele.

Sarah era o fetiță de doisprezece ani, cu picioare lungi, osoase, ochi mari, cenușii, păr blond-roșcat, puternic ondulat atunci când era umed, piele albă ca laptele și nas pistruiat. Ea nu semăna cu nici unul dintre părinți – mama ei era o minionă blondă, cu ochi albaștri, iar părul cărunt al tatălui ei fusese inițial șaten închis.

Faptul că John și Marie Kenyon erau mai vârstnici decât părinții altor copii o îngrijora pe Sarah. Se temea mereu că i-ar putea vedea murind înainte ca ea să ajungă majoră. Mama îi dăduse odată o explicație: „După cincisprezece ani de căsnicie renunțasem la speranța că voi avea vreodată un copil, dar când am ajuns la vârsta de treizeci și șapte de ani am aflat că te afli pe drum. Ai fost ca un dar. Apoi, opt ani mai târziu, când s-a născut și Laurie… oh, Sarah, ăla a fost un miracol!”

Sarah își amintea că în clasa a doua o întrebase pe sora Catherine care este mai bun: darul sau miracolul?

„Miracolul este cel mai prețios dar pe care îl poate primi o ființă umană”, îi spusese sora Catherine. În după-amiaza aceea, Sarah plânsese în sala de clasă. Lacrimile o podidiseră aparent din senin și mințise, spunând că plângea pentru că o doare stomacul.

Deși știa că Laurie era favorita, Sarah își iubea părinții cu ardoare. Când împlinise zece ani, făcuse un târg cu Dumnezeu. Dacă El era dispus să-i lase în viață pe mami și tati până când aveau să o

crească mare, ea promitea să curețe bucătăria în fiecare seară, să aibă grijă de Laurie și să nu mai bage în gură nicio gumă de mestecat. Sarah se ținea de promisiune. Și vedea că, până acum, Dumnezeu o ascultase.

Zâmbind fără să-și dea seama, Sarah dădu colțul străzii, și intră pe Twin Oaks Road. Dar încremeni, cu privirea ațintită înainte. Pe aleea de acces a casei ei se aflau două mașini de patrulare, cu girofarurile aprinse. Iar în jurul lor erau strânși o mulțime de vecini. Până și cei proaspăt mutați cu două case mai încolo – oameni cu care nici măcar nu făcuseră cunoștință! Toată lumea părea speriată, tristă. Adulții își țineau copiii de mâini, strângându-i cu putere.

Sarah începu să fugă. Poate că unuia dintre părinții ei îi era rău. Richie Johnson stătea pe gazon. Era coleg de clasă cu ea, la Mount Carmel. Sarah îl întrebă de ce se strânsese lumea acolo.

Richie păru să o compătimească. Laurie dispăruse, îi spuse. Bătrâna doamnă Whelan văzuse că un bărbat o urcase într-o mașină, însă nu realizase că Laurie este răpită…

3

1974–1976
Bethlehem, Pennsylvania

Oamenii aceia nu voiră nici în ruptul capului să o ducă acasă.

După un drum lung cu mașina, o băgară într-o locuință murdară, aflată undeva în afara orașului, în pădure. Dacă plângea, o pocneau. Bărbatul o tot sălta în brațe și o strângea la piept. Apoi o duse la etaj. Ea încercă să-l oprească din drum, însă el râse. Amândoi îi spuneau Lee. Numele lor erau Bic și Opal. După un timp, fetița găsise o modalitate de a fugi de ei. Dar numai imaginară. Câteodată plutea pe lângă tavan, urmărind ce i se întâmpla copilei cu plete blonde care se afla jos. Uneori îi era milă de fetița aceea. Alteori se distra pe seama ei. Iar când o lăsau să doarmă singură, vedea în vis alți oameni – pe mami, pe tati, pe Sarah. Numai că după aceea plângea, iar ei o loveau, așa încât își impusese să-i uite și pe părinții ei, și pe Sarah. *Perfect*, îi spuse o voce care îi răsuna în cap. *Uită-i de tot.*

4

Inițial, polițiștii veniră zilnic la ei acasă, iar fotografia micuței Laurie apăru pe primele pagini ale tuturor ziarelor din New Jersey și New York. Nemaiputând nici măcar să plângă, Sarah își urmărise părinții apărând la emisiunea „Bună dimineața, America”, pentru a-l implora pe cel care o răpise pe Laurie să le aducă fata înapoi.

O mulțime de oameni telefonau, spunând că o văzuseră pe Laurie, însă toate pistele erau false. Poliția spera că răpitorul va stabili un preț de răscumpărare, dar nimeni nu le pretindea nimic.

Vara trecu cu o încetineală de melc. Sarah sesiză că fața mamei sale se înnegrește treptat și că expresia ei aducea tot mai mult cu a unui om hăituit. De asemenea, nu-i scăpară neobservate pastilele de nitroglicerină din buzunarul tatălui ei, pe care el le scotea mereu pentru a-și ajuta soția. În fiecare dimineață, amândoi plecau la biserică, la slujba de la ora șapte, ca să se roage ca Laurie să fie trimisă acasă. Frecvent, seara, neputând să adoarmă, Sarah auzea hohotele de plâns ale mamei sale și vocea tatălui, care încerca, obosit, să o liniștească.

„Laurie s-a născut printr-un miracol”, îl auzea ea spunând. „Putem conta și pe producerea altui miracol care să ne-o aducă înapoi.”

Școala începu din nou. Sarah fusese întotdeauna o elevă bună. Acum, cu nasul în cărți, constata că studiul o poate ajuta să uite de amărăciunea care o chinuia neîncetat. În plus, fiind o sportivă înnăscută, începu să ia lecții de golf și de tenis. Dar lipsa surorii sale continua să o facă să sufere. Îi era tare dor de ea. Se întreba chiar dacă nu cumva Dumnezeu o pedepsea pentru toate clipele în care nu îi dăduse atenție micuței Laurie. Își reproșa amarnic că în ziua dispariției fetiței fusese la petrecere, alungând gândul că surorii sale îi era

strict interzis să iasă singură pe stradă. În cazul în care Dumnezeu o va trimite înapoi pe Laurie, promitea solemn că va avea grijă de ea întotdeauna, *întotdeauna.*

5

Vara trecuse. Vântul începuse să pătrundă prin crăpăturile din pereți. Micuței Laurie îi era mereu frig. Într-o zi, Opal se întoarse cu niște cămăși cu mâneci lungi, cu câteva salopete groase și cu o canadiană, care nu era nici pe departe atât de frumoasă ca cea pe care obișnuia să o poarte Laurie. Iar când se încălzi din nou, îi dădură alte haine – șorturi, cămășuțe, sandale. Mai trecu o iarnă. Apoi Laurie urmări cum înmugurește imensul, foarte bătrânul copac din fața casei. Mugurii începură să plesnească, apoi toate ramurile se umplură de frunze.

Bic avea în dormitor o mașină veche de scris. Mașina făcea un zgomot infernal. Laurie îi auzea țăcăniturile și atunci când făcea ordine în bucătărie, și când se uita la televizor. Dar țăcăniturile mașinii păreau niște sunete prietenoase. Ele o făceau să înțeleagă că Bic nu avea de gând să-și bată capul cu ea.

După un timp, Bic ieșea din dormitor cu un teanc de foi în mână și se apuca să citească cu voce tare, în fața ei și a lui Opal. De fiecare dată țipa și întotdeauna rostea la sfârșit aceleași cuvinte: „Aleluia. Amin!” Iar când termina, începea să cânte împreună cu Opal. Ziceau că asta era „practică”. Cântecele se refereau la Dumnezeu și la întoarcerea acasă.

Acasă. Era un cuvânt pe care vocile din capul micuței Laurie o sfătuiau să-l uite.

Laurie nu mai vedea pe nimeni altcineva. Doar pe Bic și pe Opal. Când erau plecați, ei o încuiau în subsol. Asta se întâmpla adesea. Era îngrozitor acolo jos. Fereastra se afla lângă tavan și era acoperită cu scânduri. Subsolul era plin de umbre, care uneori păreau că se învârtesc în jurul ei. Drept urmare, de fiecare dată când era băgată acolo,

Laurie se întindea pe salteaua pe care i-o puseseră pe podea și încerca să adoarmă imediat.

Bic și Opal nu se bucurau aproape niciodată de compania cuiva. În puținele ocazii în care aveau vreun musafir, Laurie era dusă tot la subsol și legată cu un lanț de un picior și de o țeavă, ca să nu poată urca scara și să bată în ușă.

„Să nu îndrăznești să ne strigi”, o avertiza Bic. „Ai intra într-un mare bucluc și, oricum, nu te-am putea auzi.”

De obicei, când se întorceau de undeva, ei aduceau bani. Uneori suma nu era mare. Alteori, dimpotrivă, era foarte mare. Aveau în special monede de douăzeci și cinci de cenți și bancnote de un dolar.

Îi permiteau să iasă afară, dar numai în curtea din spate și împreună cu ei. Îi arătau cum să scoată buruienile din straturile de legume și cum să adune ouăle din cuibarul găinilor. Acolo era un puișor nou-născut pe care i-l dădură ca să-l păstreze ca pe un mic animal de casă. Iar Laurie se juca cu el ori de câte ori ieșea în curte. Uneori, când o încuiau în subsol și plecau, o lăsau să-l țină la ea.

Dar asta s-a întâmplat numai până în ziua aia urâtă în care Bic l-a omorât.

Apoi, într-o dimineață, la o oră foarte matinală, ei au început să-și facă bagajele. Au luat doar hainele, televizorul și mașina de scris. Bic și Opal râdeau și cântau „Aleluia”.

— Auzi, în Ohio au o stație de cincisprezece mii de wați! strigă Bic. Bible Belt[1], venim!

Drumul cu mașina dură două ore. Într-un târziu, de pe bancheta din spate pe care stătea înghesuită între gențile lor vechi și uzate, Laurie o auzi pe Opal spunând:

— Hai să intrăm într-un local și să mâncăm și noi ca oamenii. Nimeni nu-i va da atenție. De ce ar lua-o lumea în seamă?

Bic zise:

— Ai dreptate. Apoi aruncă o privire scurtă, peste umăr, spre Laurie. Opal îți va comanda un sandviș și un pahar cu lapte. Să nu vorbești cu nimeni, auzi?

Se duseră într-un local cu o tejghea lungă și o mulțime de mese și scaune. Laurie era atât de hămesită, încât avea senzația că poate simți gustul șuncii, al cărei miros îmbietor se răspândea din tigăi. Dar atenția îi fu atrasă și de altceva. Își amintea că mai trecuse printr-un loc asemănător, în compania altor oameni. Un hohot pe care nu putu să și-l înăbușe i se ridică dinspre baza gâtului, sufocând-o. Bic îi dădu un brânci ca să meargă după Opal și atunci începu să plângă. Plânse atât de tare, încât abia mai respira. Nu o observă pe doamna din fața casei de marcat care se zgâia la ea. Bic o apucă brutal de braț și o scoase iute afară, în parcare, cu Opal lângă el.

După ce o aruncă pe bancheta din spate, Bic și Opal se așezară repede pe scaunele din față. Când Opal își înfipse piciorul în pedala de accelerație, Bic se întoarse spre ea. Laurie încercă să se lase în jos când văzu că brațul lui păros face o mișcare spre spate, dar după prima lovitură peste față nu mai simți nici o durere. Nu mai simți decât o mare părere de rău pentru fetița care plângea atât de amarnic.

6

Iunie 1976
Ridgewood, New Jersey

Sarah ședea împreună cu părinții ei și urmăreau programul cu privire la copiii dispăruți. În ultima parte se vorbi despre Laurie. Se prezentară fotografiile făcute chiar înainte de a fi răpită, apoi apăru o imagine computerizată, care sugera cum ar trebui să arate în ziua de astăzi, la doi ani după dispariție.

Când emisiunea se termină, Marie Kenyon ieși din încăpere țipând.

— Îmi vreau copilul înapoi! Îmi vreau copilul!

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Sarah îl asculta pe tatăl ei care, îndurerat, încearcă să o calmeze pe mama.

— Poate că emisiunea asta va duce la producerea unui miracol, spuse el fără convingere.

O oră mai târziu, Sarah fu cea care răspunse la telefon. Bill Conners, șeful poliției din Ridgewood, o tratase întotdeauna ca pe o adultă.

— Probabil că emisiunea i-a întristat tare rău pe ai tăi, draga mea, nu? întrebă el.

— Da.

— Nu știu dacă trebuie să le dau vreo speranță, dar am primit un apel telefonic care ar putea fi promițător. O casieriță dintr-un local aflat în Harrisburg, Pennsylvania, este convinsă că a văzut-o pe Laurie în după-amiaza asta.

— În după-amiaza asta! Lui Sarah i se tăie respirația.

— Femeia s-a sesizat în momentul în care fetița a devenit brusc isterică. Dar nu s-a făcut vâlvă. Copilul s-a străduit din răsputeri să-și stăpânească plânsul. Poliția din Harrisburg are poza reactualizată a surorii tale.

— Cine o însoțea?

— Un bărbat și o femeie. Ambii stil hippie. Din nefericire, nu am obținut decât o descriere destul de vagă. Casierița și-a concentrat atenția asupra copilului. Abia dacă i-a zărit pe cei doi.

Șeful poliției o lăsă pe Sarah să hotărască dacă era înțelept să le dea vreo speranță părinților, punându-i la curent cu cele petrecute. Sarah făcu încă un târg cu Dumnezeu: „Doamne, ajută ca acesta să fie miracolul pe care îl așteaptă ai mei. Doamne, ajută ca poliția din Harrisburg s-o găsească pe Laurie. Promit că voi avea grijă de ea toată viața”.

Apoi urcă în fugă la etaj, ca să le dea părinților săi un nou motiv de speranță.

7

Nu plecaseră de mult din local când mașina începu să le facă probleme. Ori de câte ori traficul îi obliga să micșoreze viteza, motorul cârâia și se oprea. Când li se întâmplă pentru a treia oară acest lucru și mașinile din spate fură nevoite să-i ocolească, Opal spuse:

— Bic, când vom înțepeni de tot în loc și ne vom trezi cu un polițist pe cap, ar fi bine să fii precaut. Nu este exclus să-ți pună vreo întrebare cu privire la ea.

Opal încheie arătând din cap spre Laurie. Bic îi zise să se uite după o benzinărie și să iasă de pe șosea. Când găsiră una, el o forță pe Laurie să se întindă pe podea, apoi înghesui peste ea o mulțime de genți mizerabile, pline cu haine vechi. Abia după aceea virară spre benzinărie.

Mașina avea nevoie de o reparație serioasă. Era mult de muncit la ea, așa încât nu le putea fi returnată decât a doua zi. Dar lângă benzinărie era un motel. Băiatul cu care discutară îi asigură că este un motel ieftin, destul de confortabil.

Se duseră cu mașina până la motel. Bic intră în biroul de recepție și se întoarse cu o cheie. Apoi, tot cu mașina, merseră până în dreptul ușii camerei lor și, grăbiți, o băgară pe Laurie înăuntru. După ce Bic duse mașina înapoi, la stația de benzină, își petrecură tot restul după-amiezii uitându-se la televizor. Pentru masa de seară, Bic cumpără niște hamburgeri. Laurie adormi exact în momentul în care începu emisiunea cu privire la copiii dispăruți. O trezi o înjurătură a lui Bic. *Ține-ți ochii închiși,* o avertiză o voce interioară. *Omul ăsta își va vărsa năduful pe tine.*

— Casierița a văzut-o bine, spuse Opal. Și presupun că se uită la chestia asta. Va trebui să scăpăm de ea.

În după-amiaza următoare, Bic se duse să-și ia mașina. Când se întoarse, o întinse pe Laurie pe pat și o ținu cu brațele lipite de piept.

— Cum mă cheamă? o întrebă.

— Bic.

Apoi i-o arătă cu capul pe Opal.

— Dar pe ea cum o cheamă?

— Opal.

— Vreau să uiți aceste nume. Vreau să ne uiți pe amândoi. Să nu vorbești niciodată despre noi. Ai înțeles, Lee?

Laurie nu-l înțelese. *Spune da,* îi șopti o voce nerăbdătoare. *Dă din cap și spune da.*

— Da, spuse Laurie cu glas pierit, simțind că mișcă involuntar din cap.

— Ții minte cum am tăiat gâtul puiului acela de găină? întrebă Bic.

Laurie închise ochii. Puiul se zbătuse prin curte, cu sângele curgându-i șiroaie din gât, pentru ca în final să se prăbușească exact pe picioarele ei. Când se văzuse împroșcată cu sânge, încercase să țipe, dar din gură nu-i ieșise nici un sunet. După această întâmplare nu se mai apropiase niciodată de găini. Uneori visa că este urmărită de puiul fără cap.

— Ții minte? întrebă din nou Bic, strângând-o mai tare de brațe.

— Da.

— Noi trebuie să plecăm. Te vom lăsa într-un loc în care vei putea fi găsită de cineva. Dacă ne vei pomeni vreodată numele ori dacă vei spune cum te-am botezat, unde am stat sau orice altceva în legătură cu ceea ce am făcut împreună, voi veni cu cuțitul de tăiat pui și îți voi reteza capul de pe umeri. Ai înțeles?

Cuțitul. Lamă lungă, ascuțită, pătată de sângele puiului de găină.

— Promite că nu vei spune nimănui ce ți s-a întâmplat! îi ceru Bic pe un ton imperativ.

— Promit, promit, bolborosi Laurie, disperată.

Se urcară cu toții în mașină. O puseră din nou să se întindă pe podea. Era atât de cald… Genții le mizerabile i se lipeau de piele.

Când se întunecă, se opriră în fața unei clădiri imense. Bic îi spuse să se dea jos din mașină.

— Asta-i o școală, îi spuse el. Mâine dimineață, vor veni aici o mulțime de oameni și o mulțime de alți copii cu care vei putea să te joci. Stai aici și așteaptă-i.

Sărutul lui umed și îmbrățișarea înfocată o făcură pe Laurie să se crispeze.

— Sunt nebun după tine, adăugă Bic. Dar nu uita: dacă scapi vreun cuvânt despre noi… Ridicând brațul și strângând pumnul, de parcă ar fi ținut în mână un cuțit, el făcu o mișcare rapidă, de tăiere, de-a curmezișul gâtului ei.

— Promit. Laurie scăpă un hohot de plâns. Promit.

Opal îi dădu o sacoșă în care erau niște fursecuri și o sticlă cu Coca-Cola. Laurie îi privi îndepărtându-se. Știa că dacă nu stă locului, erau în stare să se întoarcă din drum ca să-i facă rău. Era atât de întuneric… și auzea zgomotele tăcute de animalele care fugeau prin pădurea din apropiere.

Lipindu-se de ușa clădirii, făcându-se micuță de tot, Laurie își încolăci brațele în jurul trupului. Toată ziua îi fusese îngrozitor de cald, iar acum nu-i era numai frig, ci și frică. Poate că puiul fără cap alerga pe undeva, pe aici, prin jurul ei. Gândul o făcu să înceapă să tremure.

Uită-te la pisica asta speriată. Laurie avu senzația că se desprinde din nou de propriul trup pentru a se alătura ironicei voci ce își bătea joc de micuța ființă ghemuită lângă intrarea școlii.

8

Conners, șeful poliției, sună din nou în cursul dimineții. Pista pe care fuseseră trimiși părea promițătoare, spuse el, Venind să deschidă o școală dintr-o zonă rurală din zona Pittsburgh, paznicul găsise o fetiță a cărei descriere părea să corespundă cu cea a micuței Laurie. Acum amprentele lui Laurie fuseseră trimise în mare grabă într-acolo.

O oră mai târziu, polițistul le mai telefonă o dată. Amprentele se potriveau perfect cu cele ale fetei găsite. Laurie se întorcea acasă.

9

John și Marie Kenyon se urcară în avionul de Pittsburgh. Laurie fusese dusă la un spital pentru a i se face un examen medical. În ziua următoare, la ediția de amiază a știrilor TV, Sarah își văzu mama și tatăl ieșind din spital cu Laurie între ei. Lăsându-se pe vine, Sarah își puse mâinile pe marginile televizorului, agățându-se cu degetele. Laurie crescuse puțin. Cascada de păr blond era ciufulită, iar ca era foarte slabă. Dar părea că mai este ceva. Laurie fusese întotdeauna extrem de prietenoasă. Acum, însă, deși ținea capul plecat, se vedea că aruncă priviri fugare în toate direcțiile, de parcă ar fi căutat un lucru pe care îi era teamă să-l găsească.

Reporterii îi bombardau cu tot felul de întrebări. Vocea lui John Kenyon păru încordată și obosită atunci când spuse:

— Medicii ne-au asigurat că Laurie se bucură de o sănătate excelentă, chiar dacă este puțin subponderală. Desigur, în momentul de față este derulată și înspăimântată.

— V-a vorbii despre răpitori?

— Nu ne-a vorbit despre nimeni. Vă rog, vă suntem extrem de recunoscători pentru interesul pe care îl manifestați față de noi și pentru grijile pe care vi le faceți, dar ați da dovadă de o mare bunăvoință dacă ne-ați permite să ne reîntregim familia în liniște. Vocea tatălui ei era aproape imploratoare.

— Există vreun semn că ar fi fost molestată?

Sarah observă figura șocată a mamei sale.

— Categoric nu! ripostă ea. Credem că Laurie a fost luată de niște oameni care își doreau să aibă un copil. Nu sperăm decât ca oamenii aceia să nu forțeze și o altă familie să treacă printr-un asemenea coșmar.

Sarah simți nevoia să elibereze surplusul de energie care se acumulase în ea, făcând-o să intre într-o cumplită stare de agitație. Drept urmare, îi făcu patul surorii sale, punându-i lenjeria cu Cenușărese, atât de dragă lui Laurie. Apoi îi împrăștie prin cameră jucăriile favorite – gemenele în cărucioarele lor miniaturale, casa de păpuși, ursul din pluș, cărțile cu Iepurele Peter. Iar pe pernă puse păturica pe care obișnuia să o țină în brațe la culcare.

Când termină, Sarah urcă pe bicicletă și se duse la magazin ca să cumpere brânză, paste făinoase și carne tocată. Laurie era înnebunită după lasagna. În timp ce trebăluia la bucătărie, Sarah fu întreruptă întruna de apelurile telefonice. Reuși să-i convingă pe toți nerăbdătorii să-și amâne vizitele măcar cu câteva zile.

Cei trei trebuia să sosească acasă la ora șase. Pe la cinci și jumătate, cratița cu lasagna ajunse în cuptor, salata în frigider, iar masa era din nou aranjată pentru patru persoane.

Sarah se duse la etaj ca să se schimbe. Se studie în oglindă. Oare Laurie își va aminti de ea? În ultimii doi ani, Sarah crescuse de la un metru șaizeci și patru la un metru șaptezeci și trei de centimetri. Iar părul, pe care îl purta lung până pe umeri, era acum scurt. Cum avea deja paisprezece ani, începuseră să i se formeze sânii. În loc de ochelari, avea lentile de contact.

În acea ultimă seară dinaintea răpirii surorii sale, Sarah își amintea că se prezentase la cină îmbrăcată în niște blugi uzați și un tricou lung. Tricoul se mai alia în dulapul ei. Îl îmbrăcă și trase pe ea tot o pereche de blugi.

Aleea de acces a casei era înțesată de telereporteri în momentul în care mașina familiei Kenyon intră pe ea. Iar în fundal se vedeau câteva grupuri mari de vecini și de prieteni. Toată lumea

izbucni în urale atunci când John și Marie Kenyon deschiseră portiera din spate ca să coboare Laurie.

Sarah se apropie în fugă de sora ei mai mică și căzu în genunchi.

— Laurie, spuse cu voce caldă, întinzând brațele spre ea. Dar Laurie își acoperi repede fața cu ambele mâini. Se teme că o voi lovi, gândi Sarah.

Ea fu cea care o luă pe Laurie în brațe și o duse în casă, lăsându-și părinții să mai discute o dată cu reprezentanții mass-media.

Laurie nu dădu semne că ar recunoaște casa. Și nici nu vru să vorbească cu ei. La cină, mâncă în tăcere, uitându-se doar în farfurie. Iar când termină, sări de pe scaun, își puse farfuria în chiuvetă și se apucă să facă ordine pe masă.

Marie se ridică.

— Draga mea, nu trebuie să…

— Las-o, mamă, îi șopti Sarah, după care se apucă să-și ajute sora, vorbindu-i încontinuu. Se miră cât de mult crescuse, apoi îi aminti că întotdeauna îi plăcuse lui Laurie să pună și ea umărul la treabă la spălatul vaselor. Ții minte? o întrebă.

În cele din urmă, se retraseră cu toții în salon. Sarah puse televizorul în funcțiune. Laurie începu să tremure și să meargă de-a-ndăratelea atunci când Marie și John o rugară să se așeze între ei.

— Este speriată, îi atenționă Sarah. Presupun că nu știe unde se află.

Ochii mamei sale se umplură de lacrimi, dar reuși să se prefacă interesată de emisiunea de la televizor. Laurie se așeză pe podea cu picioarele încrucișate, alegându-și un loc din care putea vedea tot fără a fi văzută.

La ora nouă, când Marie le propuse să facă o baie bună, caldă, după care să se culce, Laurie intră în panică. Strângându-și genunchii la piept, își ascunse capul între brațe. Sarah schimbă o privire scurtă cu tatăl său.

— Sărmana mea copilă, spuse el, nu trebuie neapărat să te duci acum la culcare. Sarah văzu că în ochii lui apare același refuz pe care îl observase în cei ai mamei sale. Te porți așa doar pentru că acum totul îți este străin, nu-i așa?

Marie încerca să-și ascundă lacrimile.

— Se teme de noi, murmură ea.

Nu, gândi Sarah. Se teme să se ducă la culcare. Dar de ce oare?

Lăsară televizorul în funcțiune. La ora zece fără un sfert, Laurie se întinse pe podea și adormi. Sarah o duse la etaj, o îmbrăcă într-o cămașă de noapte, o băgă în pat și îi strecură păturica între brațe, înghesuindu-i-o sub bărbie.

John și Marie intrară tiptil în încăpere și se așezară pe marginile pătuțului alb. Voiau să se bucure de miracolul petrecut și să înțeleagă cum de acceptase Dumnezeu să le asculte rugămințile. Nici unul dintre ei nu o observă pe Sarah strecurându-se afară din încăpere.

Laurie dormi până târziu. Sarah intră în camera ei și se uită cu nesaț la binecuvântatul tablou care i se înfățișă înaintea ochilor: un păr lung, răsfirat pe pernă, și o siluetă minusculă încolăcită în jurul păturicii pe care o ținea lipită de față. Sarah își reînnoi promisiunea făcută lui Dumnezeu: „Voi avea întotdeauna grijă de ea”.

Părinții ei se treziseră deja. Amândoi păreau obosiți, dar radioși.

— Ne-am petrecut aproape toată noaptea mergând în camera ei ca să ne convingem că se află într-adevăr acolo, spuse Marie. Sarah, tocmai ziceam că, fără tine, n-am fi putut trece cu bine de aceste ultime două zile.

Sarah își ajută mama să pregătească micul dejun preferat al lui Laurie – slănină și clătite. Câteva minute mai târziu, fetița apăru pășind mărunt și târând păturica pe podea. Cămașa de noapte care altădată îi ajungea până la glezne se oprea acum pe la jumătatea gambelor.

Sări imediat în brațele mamei sale.

— Mami, spuse pe un ton ofensat. Ieri am vrut să merg la piscină, dar Beth a vorbit întruna la telefon.

PARTEA A DOUA

10

12 septembrie 1991
Ridgewood, New Jersey

În timpul slujbei, Sarah se uită frecvent la Laurie, aruncându-i câte o scurtă privire. Vederea celor două sicrie de lângă treptele altarului o hipnotiza. Se uita fix la ele, fără să mai plângă, neluând în seamă nici muzica, nici rugăciunile, nici panegiricele. Sarah era nevoită să-și pună mâna sub cotul ei ori de câte ori trebuia să-i atragă atenția că este cazul să se ridice în picioare sau să îngenuncheze.

La sfârșitul slujbei, monseniorul Fisher binecuvântă sicriele, iar Laurie murmură:

— Mami, tati, îmi pare rău. N-am să mai ies niciodată singură pe stradă.

— Laurie, șopti Sarah.

Laurie o privi cu ochi goi, apoi se întoarse și studie biserica arhiplină cu o expresie derutată.

— Câți oameni! spuse cu o voce timidă, parcă de copil.

Imnul de încheiere fu „Uluitoarea milostivire”.

O dată cu toți ceilalți enoriași, începu să cânte și un cuplu aflat în apropierea ușii bisericii. Inițial, ci cântară încet. Apoi, din ce în ce mai tare. Bărbatul, în special, părea obișnuit să fie șef de cor. Ca întotdeauna, el uită de toată lumea din jurul lui, ridicând vocea baritonală deasupra tuturor celorlalte voci, chiar și a glasului subțiratic al diaconului. Perturbați, oamenii întoarseră capetele spre el, admirându-l.

— „Odată am fost pierdut, dar acum m-am regăsit…”

Cu toată durerea, Laurie îngheță de spaimă. Vocea. Vocea aceea îi răsuna în tot capul, în toată ființa.

Sunt pierdută, se văită în gând. *Sunt pierdută.*

Sicriele fură luate.

Roțile catafalcului pe care se afla sicriul mamei ei scoaseră un scrâșnet strident.

Laurie auzi zgomotele pașilor măsurați ai celor care purtau sicriul.

Apoi îi răsunară în urechi țăcăniturile mașinii de scris.

„...am fost orb, dar acum văd”.

— Nu! Nu! țipă Laurie cu o fracțiune de secundă înainte de a se prăbuși în îndurătoarea întunecime a inconștienței.

Mai multe zeci de elevi, toți colegi cu Laurie la Colegiul Clinton, participaseră la slujbă. De asemenea, fuseseră și câteva cadre didactice. Allan Grant, profesorul de limbă engleză, aflat și el în biserică o privi șocat pe Laurie când fata leșină.

Grant era unul dintre profesorii care se bucura, la Clinton, de cea mai mare popularitate. La cei patruzeci de ani ai lui, abia împliniți, avea un păr șaten sănătos, greu de disciplinat, presărat acum cu cenușiul firelor încărunțite. Ochii mari, căprui închis, care exprimau umor și inteligență, erau cel mai atrăgător aspect pe figura lui cam prelungă. Iar trupul zvelt și îmbrăcămintea lejeră completau o înfățișare pe care numeroase eleve o găseau irezistibilă.

Grant acorda o mare atenție elevilor săi. De când intrase la Clinton, Laurie fusese în fiecare an într-una dintre clasele lui. De aceea, Grant îi cunoștea trecutul și era curios să vadă dacă răpirea avusese asupra ei vreun efect observabil. O singură dată sesizase ceva anormal, la o oră de compunere. Laurie fusese pur și simplu incapabilă să-și facă autobiografia. În schimb, criticile ei cu privire la cărți, autori ori piese de teatru dovedeau profunzime și erau provocatoare.

Cu trei zile în urmă, ea fusese în clasa lui când i se spusese să se prezinte de urgență la cancelarie. Ora era pe terminate și, presimțind că se

întâmplase ceva, Grant o însoțise în grabă. I.aurie îi spusese că părinții ei o căutau pentru a schimba mașinile. Uitase să-și ducă propria mașină la revizie, așa că venise la colegiu cu Sedan-ul mamei sale.

— Ei mi-au dus-o la service. Probabil că nu au putut termina treaba, spuse ca, încercând evident să se liniștească. Mama spuse că îmi fac prea multe griji din cauza lor. Dar ea a avut unele probleme de sănătate, iar tata are aproape șaptezeci și doi de ani.

Sobru, decanul îi anunță că pe șoseaua 78 avusese loc un accident în lanț.

Allan Grant o conduse pe Laurie la spital. Sora ei, Sarah, sosise acolo înaintea lor. Claia ei de păr roșcat încadra o față dominată de niște ochi imenși, cenușii, plini de durere. Grant o mai întâlnise pe Sarah la diferite ceremonii organizate la colegiu și fusese impresionat de atitudinea protectoare pe care o avea tânăra procuroare adjunctă față de Laurie.

O singură privire aruncată spre fața surorii sale îi fu suficientă lui Laurie pentru a-și da seama că părinții ei muriseră. Disperată, ea repetase întruna „e vina mea, e vina mea”, părând să nu audă vocea lui Sarah, care o îndemna insistent să nu se învinovățească.

Îngrijorat, Grant se uită cum ușierul o ia pe Laurie din naosul bisericii, urmat îndeaproape de Sarah. Organistul începu să cânte imnul care încheia slujba. Purtătorii de sicrie, conduși de monsenior, porniră cu pași lenți de-a lungul pasajului dintre strane. De pe rândul din fața lui, Grant sesiză că se ridică un bărbat care își face loc spre capătul stranei.

— Vă rog, scuzați-mă. Sunt medic, spunea el cu voce joasă, dar autoritară.

Un oarecare instinct îl determină pe Allan Grant să-l urmărească în mica încăpere care ducea în

pronaos, unde fusese dusă Laurie. Fata era întinsă pe două scaune lipite unul de altul. Sarah, albă la față, era aplecată deasupra ei.

— Permiteți-mi. Medicul puse mâna pe brațul lui Sarah.

Laurie se mișcă și gemu.

Medicul îi ridică pleoapele, apoi îi luă pulsul.

— Își revine, însă trebuie dusă acasă. În starea asta, nu poate merge la cimitir.

— Știu.

Allan observă eforturile disperate ale lui Sarah de a-și păstra calmul.

— Sarah, i se adresă el, iar ea se întoarse fără să tresară, de parcă ar fi fost conștientă de la bun început de prezența lui. Sarah, dă-mi voie s-o duc eu acasă. Cu mine se află pe mâini bune.

— Oh, chiar vrei s-o duci? Vreme de o clipă, o adâncă recunoștință înlocui expresia ei tensionată și îndurerată. Acasă la noi sunt câțiva vecini care pregătesc masa. Laurie are mare încredere în tine. M-aș simți foarte ușurată dacă aș ști că se află în grija ta.

„O dată am fost pierdut, dar acum m-am regăsit…”

O mână se îndrepta spre ea, manevrând cuțitul pe care îl ținea de parcă ar fi vrut să taie aerul. De pe cuțit curgea sânge. Cămașa și salopeta ei erau îmbibate de sânge. Până și pe față simțea niște picături calde, scârbos de lipicioase. Ceva i se zbătea pe lângă picioare. Cuțitul se apropia…

Laurie deschise ochii. Se afla în pat, în camera ei. Era întuneric. Ce se întâmplase oare? se întrebă.

Și își aminti. Biserica. Sicriele. Cântecele.

— Sarah! strigă. Sarah! Unde ești?

11

Cei doi stăteau la hotelul Wyndham, pe Strada 58 din vestul Manhattan-ului.

— A fost a-ntâia, îi spuse bărbatul femeii. Acolo merg o mulțime de oameni de afaceri, mai toți din lumea show business-ului. A fost exact genul de loc în care poți începe să-ți faci relații.

Pe drumul dintre biserica în care se ținuse slujba și New York, el fusese tăcut. Prânziseră împreună cu reverendul Rutland Garrison, pastorul de la Church of the Airways[2], și cu producătorul executiv al unei emisiuni de televiziune cu profil religios. Garrison, care se pregătea de pensionare, se afla în căutarea unui succesor. În fiecare săptămână, la respectiva emisiune de televiziune era invitat un alt predicator, care trebuia să demonstreze de ce este în stare.

Femeia îl urmări cum aruncă trei costume înainte de a-și alege unul de seară, de culoare albastră, la care îmbrăcă o cămașă albă cu cravată gri cu reflexe albăstrui.

— Vor un predicator. Foarte bine, o să aibă un predicator. Cum arăt?

— Perfect, îl asigură ea. Iar el, uitându-se în oglindă, se convinse că nu-l mințea. Acum părul lui devenise argintiu, cu toate că nu avea decât patruzeci și cinci de ani. Se cântărea regulat și învățase să stea foarte drept, așa că făcea întotdeauna impresia că se află deasupra tuturor celorlalți oameni – chiar și deasupra celor mai înalți. În plus, exersase atât de mult să-și țină ochii larg deschiși atunci când predica cu vocea lui bubuitoare, încât, în prezent, nu mai reușea să-i țină decât așa.

Când veni rândul ei să-și aleagă vestimentația și optă pentru o rochie cu carouri alb-roșii, el își exercită dreptul de veto.

— Nu este suficient de elegantă pentru această întâlnire. Te face să pari un fel de Betty Crocker.

Era o glumă de-a lor când voiau să-i impresioneze pe enoriașii care veneau să-i asculte predicile. Numai că, de data asta, el nu părea pus pe glume. Ea ridică o rochie neagră, foarte strâmtă, și o jachetă asortată.

El dădu din cap aprobator.

— Asta merge. Apoi se încruntă. Și nu uita…

— Nu-ți voi mai spune niciodată Bic în fața altora. Doar n-am mai făcut-o de ani de zile.

Dar în ochii lui apăruse o sclipire anume, parcă trădând o stare febrilă. Opal i-o cunoștea și se temea de ea. Nu trecuseră decât trei ani de când Bic fusese chemat ultima dată de poliția locală pentru a fi supus unui interogatoriu din cauza unei fetițe blonde care se plânsese mamei sale din pricina lui. El reușise întotdeauna să transforme plângerile depuse împotriva lui în scuze jenante, însă, chiar și așa, lucrul acesta se întâmpla mult prea des, în prea multe orașe. Când în ochii lui Bic apărea sclipirea aceea, însemna că își pierdea din nou controlul.

Lee era singura fetiță pe care o sechestraseră. Din clipa în care o zărise într-un magazin în compania mamei sale, Bic fusese obsedat de ea. Le urmărise mașina încă din acea primă zi, iar ulterior trecuse prin fața casei lor de mai multe ori, în speranța că o va zări pe copilă. Rămăseseră timp de două săptămâni în New Jersey. Se angajaseră amândoi să cânte – chitară și voce – la un club de noapte amărât, de pe șoseaua 17, și se cazaseră la un motel aflat la douăzeci de minute distantă de locuința familiei Kenyon. Hotărâseră că era ultima dată când se produceau într-un club de noapte. Bic începuse să interpreteze cântece liturgice și să țină predici în nordul statului New York. În plus, auzindu-l cum propovăduiește, proprietarul unui post de radio din Bethlehem, Pennsylvania, îl

rugase să introducă o emisiune religioasă la neînsemnatul lui post.

Fusese un mare ghinion că, exact atunci când trebuia să plece spre Pennsylvania, Bic insistase să treacă pentru ultima oară prin fața casei familiei Kenyon. O găsiseră pe Lee stând singură la capătul aleii de acces. Iar Bic o săltase în brațe și o luase cu ei, făcând-o pe Opal să treacă prin doi ani de teroare, timp în care fusese terorizată de frică și de o gelozie pe care nu îndrăznise să o exteriorizeze.

Se scurseseră cincisprezece ani de când se descotorosiseră de Lee, abandonând-o în curtea acelei școli, însă Bic nu scăpase niciodată de obsesia lui. Ținea fotografia fetiței ascunsă în portofel, iar Opal îl surprindea uneori privind-o lung și mângâind-o cu vârfurile degetelor. În acești ultimi ani, în care începuse să se bucure de un succes tot mai mare, el se lăsase din ce în ce mai mult frământat de gândul că exista posibilitatea să se trezească într-o bună zi cu agenți FBI care să-l anunțe că este arestat pentru răpire și molestare de minori. Câteodată spunea:

— Uită-te la fata aia din California care și-a băgat tatăl în închisoare din cauză că s-a apucat să se ducă la un psihiatru care a ajutat-o să-și amintească de niște lucruri pe care ar fi fost mai bine să le uite.

Abia ajunseseră în New York când Bic citise în *Times* articolul cu privire la accidentul fatal al soților Kenyon. În ciuda tuturor protestelor și stăruințelor ei, se duseseră la funeralii.

— Opal, îi spusese Bic, diferența dintre noi și chitariștii hippie de care amintește Lee este la fel de mare ca cea dintre zi și noapte.

Era adevărat că acum arătau cu totul altfel. Începuseră să-și schimbe aspectul aproape imediat după ce se descotorosiseră de Lee. Mai exact, din ziua următoare, de la primele ore ale dimineții. Bic își răsese barba și se tunsese scurt. Ea își vopsise părul într-o nuanță de un blond-prăfos, apoi și-l

strânsese la spate într-un coc foarte îngrijit. Și amândoi își cumpăraseră de la JE Penney niște haine mai acceptabile – genul acela de haine care te fac să te pierzi în mulțime, să pari un american din clasa de mijloc.

— Doar în caz că vreunul dintre consumatorii din localul ala nenorocit va pune ochii pe noi, îi spusese el.

Asta se întâmplase atunci când o avertizase pentru prima dată că nu trebuia sub nici o formă să i se adreseze folosind numele Bic dacă prin preajma lor se mai afla cineva. Tot atunci, o anunțase că, în public, el va folosi numele ei adevărat, Carla.

— În cei doi ani, Lee a avut ocazia să ne audă de nenumărate ori numele, îi explicase. De acum încolo, pentru orice persoană cu care ne întâlnim, eu sunt reverendul Bobby Hawkins.

Cu toate acestea, când urcaseră treptele bisericii, Opal simțise că lui Bic i se strânsese inima de frică. La sfârșitul slujbei, când organistul atacă primele note ale imnului „Uluitoarea milostivire”, el îi șoptise:

— Ăsta-i cântecul nostru – al meu și al lui Lee.

Vocea lui se ridicase deasupra tuturor celorlalte voci.

Se instalaseră la capătul unei strane din spate. Când ușierul trecuse pe lângă ei cu trupul inert al lui Lee în brațe, Opal se văzuse nevoită să-l apuce de mână pentru a nu o întinde spre fată, ca să o atingă.

— Te mai întreb o dată: ești gata? Vocea lui era sarcastică. Stătea lângă ușa apartamentului.

— Da. Opal își luă poșeta, apoi se îndreptă spre el. Trebuia să-l calmeze într-un fel. Încărcătura lui nervoasă părea să se degaje în încăpere sub forma unor proiectile. Luându-i obrajii între palme, spuse pe un ton blajin: Bic dragă, trebuie să te relaxezi. Doar vrei să faci o impresie bună, nu?

De parcă nu ar fi auzit nici un cuvânt din ceea ce spusese Opal, Bic murmură:

— Am încă puterea s-o bag în sperieți pe fetița aia, nu-i așa? apoi începu să hohotească. Hohote puternice, sfâșietoare, fără lacrimi. Dumnezeule, cât o mai iubesc!

12

La zece zile după funeralii, Sarah telefona unui psihiatru din Ridgewood, Peter Carpenter, pe care ea îl întâlnise ocazional și îl plăcuse. Iar informațiile pe care le primise despre el confirmaseră propria impresie. Șeful ei, Ed Ryan, procurorul districtului Bergen, era cel mai înfocat suporter al lui Carpenter.

— Este un trăgător de elită. Nimerește direct în țintă. I-aș încredința pe oricare din familia mea, și tu știi că asta spune tot. Prea multe păsări din tagma lui sunt niște neaveniți.

Sarah ceru o programare imediat.

— Sora mea se învinovățește de accidentul părinților noștri, îi spuse lui Carpenter. Vorbind, Sarah își dădu seama că evita cuvântul „moarte”. Tot ceea ce li se întâmplase cu câteva zile în urmă continua să i se pară complet ireal. Strângând receptorul în mână, adăugă: în trecut, ea a avut un coșmar recurent. Au trecut mulți ani de când doarme bine, dar acum a început să se repete povestea cu aceeași regularitate.

Doctorul Carpenter își aminti foarte clar de răpirea micuței Laurie. Când fetița fusese abandonată de răpitori și se întorsese acasă, el purtase cu colegii lui o discuție cu privire la implicațiile faptului că își pierduse complet memoria. Ca urmare, era foarte interesat să o consulte acum. Cu toate acestea, spuse:

— Cred că ar fi mai înțelept să vorbesc cu tine înainte de a o vedea pe Laurie. După-amiază, am o pauză de o oră.

Doamna Carpenter își tachina adesea soțul, afirmând că ar putea fi un excelent medic de familie. Un adevărat model pentru firea lui blajină și compasiunea lui. Avea părul gri-oțel, tenul trandafiriu, ochelari fără ramă, expresie

binevoitoare, aspect îngrijit și își arăta vârsta – cincizeci și doi de ani.

Carpenter își aranjase cabinetul în așa fel încât atmosfera să fie cât mai primitoare: pereți verde pal, draperii colorate în alb și verde, prinse la mijloc cu câte un cordon, birou din mahon pe care erau mai multe plante înflorite, un fotoliu mare tapițat cu piele în nuanța vinului, plasat de cealaltă parte a biroului, în fața scaunului său rotativ, canapea asortată, așezată cu spatele spre ferestre.

Când secretara o invită pe Sarah să intre, Carpenter o studie cu atenție pe atrăgătoarea tânără îmbrăcată într-un taior simplu, bleumarin. Trupul ei zvelt, atletic se mișca cu ușurință. Nu se fardase, așa încât pistruii de pe nas erau vizibili. Sprâncenele și genele de un castaniu închis accentuau tristețea din ochii luminoși, cu reflexe cenușii. Părul ei era strâns la spate cu o panglică albastră, foarte îngustă. Sub panglică părea să plutească un norișor roșcat, care ajungea strict până la nivelul urechilor.

Sarah constată că este ușor să răspundă la întrebările lui Carpenter.

— Da. Laurie era schimbată când se întorsese acasă. Încă de atunci am fost sigură că a fost supusă unor abuzuri sexuale. Dar mama a insistat să le spună tuturor că este convinsă că Laurie a fost luată de un cuplu iubitor, care își dorea un copil. Mama avea nevoie să creadă acest lucru. Acum cincisprezece ani, oamenii nu obișnuiau să vorbească despre asemenea abuzuri. Însă pe Laurie o îngrozea atât de mult ideea de a se urca în pat, încât am bănuit ce i s-a întâmplat. Pe tata l-a iubit, dar n-a mai vrut niciodată să se așeze în brațele lui. De fapt, n-a mai acceptat nici măcar s-o atingă. I-a fost teamă, în general, de toți bărbații.

— Ești sigură că, atunci când au găsit-o, au supus-o unui examen medical?

— Da, la spitalul din Pennsylvania.

— S-ar putea să mai existe fișa. Aș dori să ceri să ți se trimită. A mai avut coșmarul acela periodic despre care mi-ai pomenit la telefon?

— Da, și-n noaptea asta. O terorizează. Ea îl numește „visul cuțitului”. De când s-a întors în sânul familiei, se teme de toate cuțitele cu vârf ascuțit.

— Cât de mare a fost schimbarea de personalitate pe care ai observat-o la ea?

— Inițial a fost foarte mare. Înainte de a fi răpită, Laurie era o fetiță sociabilă, expansivă. Cam răsfățată, bănuiesc, dar deosebit de drăgălașă. Avea un grup de prieteni de joacă, pe care îi plăcea ori să-i invite la noi ori să-i viziteze. După ce s-a întors, n-a mai acceptat nici în ruptul capului să-și petreacă noaptea în casa altcuiva. Și a început să fie oarecum distantă cu toți ceilalți copii de vârsta ei. La Colegiul Clinton s-a dus doar din cauză că, până acolo, face cu mașina numai o oră și jumătate. Obișnuiește să-și petreacă weekend-urile mai mult pe acasă.

Carpenter întrebă:

— Vreun iubit?

— După cum veți vedea, este o fată foarte frumoasă. De aceea, evident, i s-au făcut numeroase invitații. În anii de liceu, a participat la serile dansante și la întâlnirile sportive obișnuite, dar n-a prezentat un interes deosebit față de nici un băiat. Cel puțin, asta a fost senzația pe care a dat-o până în momentul în care în viața ci a apărui Gregg Bennett. Însă relația lor s-a întrerupt brusc.

— De ce?

— Nu știu. Nici măcar Gregg nu știe. Tot anul trecut au ieșit împreună. Și el este elev la Colegiul Clinton, așa încât li s-a întâmplat deseori să vină împreună acasă, în weekend-uri. Noi l-am plăcut foarte mult și ne-am bucurat că Laurie părea fericită cu el. Amândoi aveau aptitudini sportive. Erau buni în special la golf. Dar într-o zi din primăvara acestui an ne-am trezit că totul se

terminase între ei. Fără explicații. Pur și simplu se terminase. Laurie n-a vrut să discute despre chestia asta nici cu noi, nici cu Gregg. El a venit să ne vadă. Habar n-avea ce provocase ruptura. Acum se află în Anglia. Tot semestrul va studia acolo. Nu știu dacă a auzit ce s-a întâmplat cu părinții mei.

— Aș vrea s-o văd pe Laurie mâine, la ora unsprezece.

În dimineața următoare, Sarah o conduse pe Laurie până în fața ușii cabinetului, după care plecă, promițându-i că se va întoarce peste exact cincisprezece minute.

— Voi cumpăra ceva pentru cină, îi spuse. Trebuie să-ți stimulăm puțin apetitul.

Laurie dădu din cap, apoi îl urmă pe Carpenter în cabinet. Cu o expresie care aducea a panică, ea refuză să stea întinsă pe canapea, preferând să se așeze în fața lui, de cealaltă parte a biroului. Apoi rămase în așteptare. Părea tristă și absentă.

Este clar: depresiune neuropsihică profundă, gândi Carpenter.

— Aș vrea să te ajut, Laurie.

— Îmi poți aduce părinții înapoi?

— Aș dori să pot, Laurie. Părinții tăi au murit ca urmare a defectării comenzilor unui autocar.

— Ba au murit din cauză că nu mi-am făcut verificarea tehnică anuală.

— Ai uitat s-o faci.

— N-am uitat. Am luat hotărârea să anulez programarea pe care mi-au făcut-o cei de la service-ul benzinăriei. Am zis că voi merge la centrul gratuit de verificare al Agenției Motor Vehicle. De programarea de acolo am uitat, nu de prima, pe care am anulat-o cu bună știință. Este vina mea.

— De ce ai anulat prima programare? Carpenter o studie cu atenție. Laurie Kenyon căzuse pe gânduri, dând impresia că n-ar ști ce răspuns să-i dea.

— Am avut un motiv, însă habar n-am care a fost.

— Cât costă o verificare la benzinărie?

— Douăzeci de dolari.

— Iar la Agenția Motor Vehicle se face gratuit. Nu poate fi ăsta un motiv suficient de bun?

Laurie părea iarăși complet pierdută în gândurile care i se învălmășeau în minte. Carpenter se întrebă dacă îl auzise. Apoi ea murmură:

— Nu. Sublinie răspunsul clătinând ferm din cap.

— Atunci de ce ai anulat prima programare?

De data aceasta, medicul fu convins că Laurie nu-l auzise. Pur și simplu îi făcea impresia că acum se află în cu totul alt loc. Încercă deci să-i capteze atenția adoptând o altă tactică.

— Laurie, Sarah mi-a zis că ai avut iarăși niște vise urile sau, mai degrabă, că au revenit aceleași vise urile care te *chinuiau* în trecut.

În minte, Laurie auzi un țipăt puternic. Strânse genunchii la piept și își ascunse fața între ei. Țipătul nu-i răsuna numai în cap. Țâșnise din piept, din gât, din gură.

13

Întâlnirea cu predicatorul Rutland Garrison și producătorii televiziunii era sobră.

Prânziseră în sala de mese privată a companiei Worldwide Cable, cea care îi asigurase emisiunii lui Garrison o audiență internațională. Când ajunseră la cafea, reverendul își exprimă clar intențiile:

— „Church of the Airways” a fost creată de mine pe vremea când televizoarele alb-negru cu diagonala de douăzeci și cinci de centimetri erau un lux, spuse el. De-a lungul anilor, milioane de oameni s-au bucurat de alinările, speranțele și încrederea ce le-au fost date de acest cult. El a dus la strângerea unor sume imense de bani, care au fost folosite pentru foarte benefice acțiuni de caritate. Intenționez să am grijă ca munca mea să fie continuată de o persoană potrivită.

Bic și Opal îl aprobară, având grijă ca fețele lor să exprime admirație, respect și pietate. În duminica următoare, ei fură prezentați enoriașilor de la „Church of the Airways”. Bic ținu un discurs care dură patruzeci de minute.

Le vorbi despre tinerețea lui pierdută, despre dorința frivolă de a deveni un star al muzicii rock, despre vocea pe care i-o dăruise bunul Dumnezeu și despre modul în care abuzase de ea, folosind-o pentru niște cântece dezgustătoare. Apoi le vorbi despre miracolul convertirii sale. Da, într-adevăr, ajunsese să înțeleagă care este drumul spre Damasc. Mersese de-a lungul lui, pe urmele pașilor apostolului Pavel. Nu spusese oare Dumnezeu: „Saul[13], Saul, de ce Mă persecuți?” Nu, întrebarea fusese și mai dureroasă. Cel puțin Saul crezuse că acționează în numele Domnului atunci când încercase să distrugă Creștinătatea. Bobby, în schimb, nici nu se gândise la așa ceva. Stând în murdarul, supraaglomeratul club de

noapte și cântând acele cântece obscene, își simțise inima și sufletul umplute de o voce puternică, dar tristă, furioasă și totuși iertătoare. Vocea îl întrebase: „Bobby, Bobby, de ce mă hulești?”

Ajungând cu discursul în acest punct, Bobby începu să plângă.

La sfârșit, predicatorul Rutland Garrison îl luă pe după umeri cu căldură părintească. Bobby îi făcu semn Carlei să se apropie. Ea apăru în dreptul obiectivelor aparatelor de filmat, cu ochii înlăcrimați și buzele tremurătoare. Bobby o prezentă tuturor telespectatorilor conectați la Worldwide Cable.

Dădură împreună tonul imnului de încheiere. „Adunarea norodului…”

După terminarea emisiunii, începură să sune telefoanele. Telespectatorii îl lăudau pe reverendul Bobby Hawkins. După două săptămâni, el fu invitat să mai treacă o dată pe la biserică.

Pe drumul de întoarcere spre Georgia, Bic tăcu ore în șir. Într-un târziu spuse:

— Lee învață la colegiul din Clinton, New Jersey. Poate că se va întoarce acolo, poate că nu. În orice caz, Dumnezeu mă avertizează că este momentul să-i amintesc ce va păți dacă suflă vreo vorbă despre noi.

Bic avea să fie ales succesorul lui Rutland Garrison. Opal presimțea acest lucru. Garrison fusese indus în eroare la fel ca toți ceilalți. Dar în cazul în care Lee începea să-și aducă aminte ce i se întâmplase…

— Ce vrei să-i faci, Bic?

— Ei, am câteva idei, Opal. Mi-au venit în minte în timp ce mă rugam.

14

În timpul celei de-a doua vizite pe care i-o făcu medicului Carpenter, Laurie spuse că se va întoarce la colegiu lunea următoare.

— Este mai bine să mă întorc. Și pentru mine, și pentru Sarah, explică ca calmă. Este atât de îngrijorată din pricina mea, încât nu s-a mai dus la serviciu. Or, munca i-ar prii. Ca și mie. Va trebui să învăț ca o nebună ca să recuperez tot ceea ce am pierdut în cele aproape trei săptămâni cât am lipsit.

Carpenter nu era convins. Ce concluzii trebuia să tragă din ceea ce vedea în fața lui…? Observa la Laurie Kenyon o oarecare schimbare. Fata vioaie și obiectivă cu care avea de-a face acum era complet diferită de cea zdrobită, cu inima frântă, cu care se întâlnise cu o săptămână în urmă.

În ziua aceea, fata se îmbrăcase cu o jachetă din cașmir auriu, pantaloni negri, foarte frumos croiți, și o bluză din mătase, colorată în alb, negru și auriu. Părul, lăsat liber, îi cădea pe umeri. Astăzi, în schimb, optase pentru blugi și un tricou lăbărțat. Iar părul îi era strâns la spate cu o clamă mare. Și părea extrem de sigură pe ea însăși.

— Ai mai avut vreun coșmar, Laurie?

Ea ridică din umeri.

— Când îmi amintesc cum m-am purtat săptămâna trecută, mi-e îngrozitor de jenă. Știi ce? O mulțime de oameni visează urât și nu se văicăresc în fața întregii lumi. Corect?

— Incorect, spuse Carpenter calm. Laurie, dacă te simți atât de puternică, ce-ar fi să te întinzi pe canapea? Te relaxezi și vorbim.

Medicul îi urmări reacția cu mare atenție. Ea reacționă exact ca în săptămâna precedentă. Ochii speriați ai fetei trădau starea cumplită de panică în care intrase. Numai că, de astă dată, panica fu urmată de o expresie sfidătoare și de un zâmbet aproape batjocoritor.

— Nu este nevoie să mă întind. Sunt capabilă să vorbesc și stând în capul oaselor. Dar nu prea am despre ce să vorbesc. Doar două lucruri mi-au mers prost în viață. Și în ambele cazuri sunt singura vinovată. Nu pot să nu recunosc acest lucru.

— Te consideri vinovată din cauză că ai fost răpită la vârsta de patru ani?

— Evident. Îmi era strict interzis să ies singură pe stradă. Mama se temea c-am să uit ce mi s-a spus și am să cobor de pe bordură. În vecinătatea noastră locuia un adolescent căruia îi plăcea să apese cam tare pe pedala de accelerație. Reținc că m-a certat serios o singură dată: atunci când m-a prins jucându-mă singură cu mingea pe gazonul din dreptul casei noastre. În plus, știi că sunt răspunzătoare de moartea părinților mei.

Momentul nu era deloc potrivit pentru analiza amănunțită a acestor probleme.

— Laurie, spuse Carpenter, vreau să le ajut. Sarah mi-a relatat că, după răpire, părinții voștri au considerat că este mai indicat să nu te trimită la un psiholog. Probabil că acesta este și unul dintre motivele pentru care acum nu ești dispusă să-ți deschizi sufletul în fața mea. Ce-ar fi să închizi ochii, să încerci să te relaxezi, să înveți să te simți în largul tău atunci când te afli în prezența mea? Poate că la ședințele următoare vom reuși să colaborăm.

— Ești sigur că vor fi și alte ședințe?

— Sper. Vor fi sau nu?

— Doar pentru a-i face pe plac surorii mele. Mă voi întoarce acasă numai în weekend-uri, așa încât va trebui să ne întâlnim sâmbăta.

— Se poate aranja. Te vei întoarce în fiecare weekend?

— Da.

— Din cauză că vrei s-o vezi pe Sarah?

Uimitor, dar întrebarea aceasta păru să o incite pe Laurie. Atitudinea ei distantă dispăru ca prin

minune. Încrucișându-și picioarele, ridică bărbia și duse mâna la ceafă ca să-și desfacă agrafa care îi ținea părul prins într-o coadă de cal.

Carpenter se uită la fața încadrată de pletele blonde strălucitoare. Buzele îi tremurară puțin, schițând un zâmbet tainic, foarte greu de descifrat.

— Soția lui vine acasă în weekend-uri, spuse ea. Așa că nu are rost să-mi pierd vremea prin campus.

15

Laurie deschise portiera mașinii.

— Aerul începe să aibă un iz de toamnă, spuse.

Primele frunze căzuseră deja. În noaptea trecută, radiatoarele intraseră automat în funcțiune,

— Da, începe, zise Sarah. Dar fii atentă, dacă ți se pare prea greu să…

— Nu mi se pare greu. Tu îi bagi pe toți nemernicii în pușcărie, iar eu recuperez orele pierdute ca să-mi păstrez faima de elevă eminentă. Poate că mai am o șansă să termin cu *magna cum laude*[4]. M-ai dat gata cu diploma ta *summa cum laude*[5]. Ne revedem vineri seară. Laurie o îmbrățișă grăbită pe sora sa, apoi se retrase, dar, ezitând, adăugă: Sarah, să nu mă lași niciodată să-mi schimb mașina cu a ta.

Sarah o mângâie pe păr.

— Hei, parcă am căzut de acord că mama și tata s-ar supăra de-a binelea dacă ar ști cum gândești. Ce-ar fi ca sâmbătă, după ce te întâlnești cu doctorul Carpenter, să jucăm golf?

Laurie încercă să zâmbească.

— Câștigătoarea face cinste la cină.

— Spui chestia asta pentru că știi că mă vei bate.

Sarah flutură viguros mâna în urma mașinii surorii sale până când aceasta dispăru din câmpul ei vizual. Apoi se întoarse în casă. Cât de liniștit și de gol ajunsese să fie căminul lor… Dacă erai înțelept, nu trebuia să faci nici o schimbare fundamentală după moartea unui membru al familiei, dar instinctul îi spunea că ar fi indicat să pornească imediat în căutarea unei case mai mici, poate chiar a unui apartament de bloc, apoi să-și pună vechea locuință în vânzare. Probabil că era bine să se consulte cu doctorul Carpenter în

această privință. Se hotărî să-l sune ceva mai târziu.

Cum se îmbrăcase deja, putea porni spre serviciu. Își luă servieta și geanta de umăr de pe masa din vestibul, o masă delicată, placată cu marmură, din secolul al optsprezecelea. Ca și oglinda de deasupra ei, era o piesă veche care aparținuse bunicii lor. Cum aveau oare să încapă amândouă într-un apartament cu două dormitoare, împreună cu toate mobilele acelea superbe și cu toate edițiile princeps ale operelor clasice care erau aliniate pe rafturile bibliotecii lui John Kenyon? Sarah alungă din minte acest gând.

Instinctiv, aruncă o scurtă privire spre oglindă și fu șocată de ceea ce văzu. Fața era cadaverică, sub ochi avea niște cearcăne oribile, buzele erau palide. Iar obrajii, care, e drept, niciodată nu fuseseră rotofei, erau scobiți acum. Sarah își aducea aminte că, în dimineața ultimei sale zile de viață, mama ei îi spusese: „Sarah, de ce nu te fardezi puțin? O umbră de culoare ți-ar pune în evidență ochii…”

Lăsând geanta și servieta pe măsuță, urcă la etaj. În baie, scoase trusa de machiaj. Imaginea mamei sale în capotul ei roz pal, atât de frumoasă și afectuoasă, îndemnând-o să-și contureze ochii, o făcu, în sfârșit, să dea drumul lacrimilor fierbinți pe care și le stăpânise până atunci de dragul lui Laurie.

Ce bine era să te afli în biroul tău liniștit, cu pereți în calcio-vecchio, printre teancuri de dosare și telefoane zbârnâitoare! Toți colegii ei de la procuratură veniseră la funeralii. Iar prietenii cei mai apropiați, în afară de faptul că participaseră la înmormântare, îi fuseseră alături și după aceea, fie sunând-o, fie vizitând-o.

Astăzi, colegii păreau să înțeleagă că Sarah avea de gând să revină cât de cât la normal.

„E bine să te avem din nou printre noi”, spuneau pe rând, îmbrățișând-o grăbiți. Apoi întâmpinarea de genul: „Sarah, anunță-mă când ai un minut liber…”

Prânzi cu o felie de pâine de secară cu brânză și o cafea tare, ambele de la bufetul tribunalului. Iar până la ora trei ajunse să aibă satisfăcătoarea senzație că făcuse o treabă excepțională răspunzând tuturor mesajelor urgente pe care le primise de la reclamanți, martori și avocați.

La ora patru, nemaiavând răbdare să aștepte, formă numărul telefonului lui Laurie din camera de la cămin. I se răspunse imediat.

— Alo?

— Laurie, eu sunt. Cum merge treaba?

— Așa și așa. Am fost la trei cursuri. De la ultimul am chiulit. M-am simțit foarte obosită.

— Nu-i de mirare. Azi-noapte n-ai dormit ca lumea. Ce faci diseară?

— Mă bag în pat. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

— Bine. Eu voi lucra peste program. Ajung acasă abia pe la opt. Ce-ar fi să te mai sun atunci?

— Mi-ar face plăcere.

Sarah rămase la serviciu până la ora șapte și jumătate. În drum spre casă se opri la un local ca să-și cumpere un hamburger. La ora opt și jumătate o sună pe Laurie.

Telefonul de la celălalt capăt al firului suna întruna. Poate că Laurie se afla sub duș sau poate că ziua aceea avusese un efect negativ asupra psihicului ei. Continuând să țină receptorul în mână, lăsă sunetele monotone de pe linie să-i țiuie în ureche. În cele din urmă, auzi o voce nerăbdătoare.

— Ați sunat la Laurie Kenyon.

— Laurie este acolo?

— Nu. Și, vă rog, dacă nu vi se răspunde după cinci sau șase apeluri, nu mă mai bateți la cap. Eu

stau vizavi și trebuie să mă pregătesc pentru un test.

— Scuzați-mă. Am insistat fiindcă știam că Laurie are de gând să se culce devreme.

— Și-a schimbat planurile. A plecat acum câteva minute.

— Vi s-a părul că are ceva? Sunt sora ei și sunt cam îngrijorată.

— Oh, nu m-am dat seama cu cine vorbesc. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce li s-a întâmplat părinților voștri. Cred că Laurie nu are nimic. S-a îmbrăcat foarte frumos, ca și cum s-ar duce la o întâlnire.

Sarah mai sună de câteva ori: la ora zece, la unsprezece, la douăsprezece, la unu. Ultima dată îi răspunse o voce somnoroasă. Era Laurie.

— N-am pățit nimic, Sarah. M-am culcat imediat după masa de seară și m-am trezit doar acum.

— Laurie, te-am sunat atât de mult, încât a venit să-mi răspundă o fată care stă vizavi de tine. Ea mi-a spus că ai fost plecată.

— Sarah, se înșală. Jur în fața lui Dumnezeu că nu m-am mișcat de aici. După voce, Laurie părea speriată. De ce aș minți?

Nu știu, gândi Sarah.

— Totul este perfect atâta vreme cât zici că n-ai pățit nimic. Du-te înapoi la culcare, adăugă ea, după care puse încet receptorul în furcă.

16

În momentul în care Laurie se așeză degajată pe încăpătorul fotoliu din piele, doctorul Carpenter sesiză imediat că starea ei suferise o nouă modificare. Dar nu-i propuse să se întindă pe canapea, pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Laurie să-și piardă puțina încredere pe care părea că începuse să i-o acorde. O întrebă cum fusese prima ei săptămână de școală.

— Bună, presupun. Toți s-au purtat foarte frumos cu mine. Dar am atât de mult de recuperat încât învăț până la ore foarte târzii din noapte. Aici Laurie ezită, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi se opri.

Carpenter așteptă răbdător, dar, văzând că nu continuă, întrebă blând:

— Ce este, Laurie?

— Aseară, când am ajuns acasă, Sarah s-a interesat dacă am mai primit vreo veste de la Gregg Bennett.

— Gregg Bennett?

— Un tip cu care obișnuiam să mă întâlnesc. Mama, tata și Sarah l-au plăcut foarte mult.

— Tu nu-l placi?

— L-am plăcut până când…

Carpenter așteptă din nou.

Fata făcu ochii mari.

— N-a vrut să-mi dea drumul.

— Vrei să zici că te-a agresat?

— Nu. M-a sărutat. Și nu m-a deranjat. Chiar mi-a plăcut. Dar după aceea mi-a presat brațele între palmele lui.

— Și gestul acesta te-a înspăimântat.

— Mi-am dat seama ce va urma.

— Ce trebuia să urmeze?

Desprinzându-și privirile de la el, Laurie și le fixă într-un punct îndepărtat.

— Nu vreau să vorbim despre chestia asta. Apoi tăcu timp de zece minute, după care spuse tristă: Știu că Sarah n-a crezut că n-am fost plecată din cămin într-una din serile trecute. Și-a făcut griji din pricina mea.

Sarah îl sunase pe Carpenter pentru a-i vorbi despre cele petrecute în seara aceea.

— Poate că ai fost plecată, spuse el. Timpul liber petrecut în compania prietenilor îți prinde bine.

— Nu. Acum doar la întâlniri nu mi-e capul. Sunt prea ocupată.

— Ai mai avut vreun vis?

— Visul cuțitului.

Cu două săptămâni în urmă, Laurie devenise isterică în momentul în care i se pusese această întrebare. Astăzi vocea ei era aproape indiferentă.

— Trebuie să mă obișnuiesc cu el. Mă va chinui până când cuțitul va reuși să-mi vină de hac. Și îmi va veni, să știi.

— Laurie, în psihoterapie există un procedeu de tratament pe care noi îl numim „anularea reacției psihologice”. Acesta presupune eliberarea tensiunii emoționale prin reactivarea memoriei. Prin urmare, aș vrea să-ți amintești. Arată-mi ce vezi în vis. Cred că ți-e groază să te culci de teamă că te va chinui din nou visul acela. Nimeni nu poate rezista fără să doarmă. Nu este necesar să vorbești. Arată-mi doar ce ți se întâmplă în vis.

Laurie se ridică încet în picioare, apoi ridică și mâna, cu pumnul strâns. Buzele i se subțiară și schițară un zâmbet viclean. Cu pași măsurați, o luă pe lângă birou ca să ajungă la el. Brațul ei se mișca acum brusc, ba în sus, ba în jos, de parcă mânuia un cuțit imaginar. Dar exact înainte de a ajunge la scaunul lui, Laurie se opri. Atitudinea fetei se schimbă. Rămasă în picioare, parcă țintuită locului, îl privi fix. Cu mâna ridicată, își șterse obrajii și își scutură părul ca și cum ar fi vrut să

scape de ceva. Apoi se uită în jos și, înspăimântată, făcu un salt înapoi.

O clipă mai târziu se prăbuși pe podea, acoperindu-și fața cu ambele mâini. Iar după aceea se rostogoli spre perete și, lipindu-se de el, începu să tremure și să scoală niște sunete îndurerate, de animal rănit.

Se scurseră zece minute. În cele din urmă, Laurie se liniști, îndepărtă mâinile de pe față și se ridică încet în picioare.

— Ăsta-i visul cuțitului, spuse.

— Și te vezi în acest vis, Laurie?

— Da.

— Ești persoana care ține cuțitul sau cea care se teme?

— Și una, și alta. În final vom muri amândouă.

— Laurie, aș dori să mă consult cu un psihiatru care are o mare experiență în domeniul traumelor suferite în copilărie. Vrei să-mi dai o aprobare scrisă și semnală ca să pot discuta cazul cu el?

— Dacă ții neapărat… în definitiv, ce importanță are pentru mine?

17

Luni dimineața la ora șapte și jumătate, doctorul Justin Donnelly își părăsi apartamentul din Central Park South și străbătu cu pași grăbiți Fifth Avenue, îndreptându-se spre Spitalul Lehman de pe Strada 96. Întotdeauna se lua la întrecere cu sine însuși, încercând să parcurgă distanța de două mile care îl despărțea de spital într-un timp cu cel puțin un minut sau două mai bun decât cel realizat în ziua anterioară. Cu toate acestea, dacă nu alerga, se părea că nu își va putea îmbunătăți recordul de douăzeci de minute.

Donnelly era un bărbat solid, care făcea întotdeauna impresia că s-ar simți la largul lui numai cu niște cizme de cowboy și o pălărie de zece galoane. Și aceasta nu era o impresie eronată. Donnelly crescuse în Australia, la o stână. Părul lui negru, ondulat, părea în permanență ciufulit. Mustața lui, la fel de neagră, era foarte bogată și, când zâmbea, accentua albul dinților săi puternici. Ochii, de un albastru intens, erau încadrați de gene și sprâncene negre pentru care femeile îl invidiau. Ceva mai demult, în timpul cursurilor de psihiatrie de la facultate, el se hotărâse să se specializeze în domeniul bolilor psihice care provoacă dedublarea personalității. Apoi, având un spirit de întreprinzător și fiind un tip foarte convingător, se luptase să-și deschidă o clinică în stalul New South Wales din Australia. Nu trecuse multă vreme până când aceasta devenise o clinică-model. Iar articolele de specialitate, publicate în diferite reviste medicale de mare răsunet, îl ajutaseră în scurt timp să fie recunoscut pe plan mondial ca fiind un adevărat expert în detectarea și tratarea afecțiunilor de acest gen. Drept urmare, la vârsta de treizeci și cinci de ani i se propusese să înființeze la Spitalul Lehman o clinică pentru bolnavii cu tulburări de personalitate.

După doi ani petrecuți în Manhattan, Justin Donnelly se considera un newyorkez sadea. Ori de câte ori parcurgea pe jos drumul dintre casă și spital, se uita cu mare plăcere la deja familiarele priveliști care i se ofereau: la caii și trăsurile care soseau în fața parcului, la segmentul de grădină zoologică pe care îl zărea pe Strada 65, la portarii elegantelor blocuri de pe Fifth Avenue. Majoritatea portarilor adresau saluturi amicale, spunându-i pe nume. Acum, când trecu pe lângă ei, câțiva făcură aprecieri cu privire la vremea frumoasă din acest octombrie.

Ziua aceea urma să fie încărcată. De regulă, între orele zece și unsprezece nu-și programa nici o consultație, pentru că acela era timpul rezervat angajaților clinicii, dar în dimineața aceasta era nevoit să facă o excepție. Un telefon urgent primit sâmbătă de la un psihiatru din New Jersey îi trezise interesul. Doctorul Peter Carpenter voia să discute imediat cu el despre o pacientă care, după toate aparențele, suferise o dedublare a personalității și care era o potențială sinucigașă. Justin fusese de acord să se întâlnească cu acest medic astăzi, la ora zece.

Ajunse la intersecția dintre Strada 96 și Fifth Avenue în douăzeci și cinci de minute, dar se consolă spunându-și că pietonii întâlniți în cale îi încetiniseră pașii. Intrarea principală a spitalului se afla pe Fifth Avenue, dar în Clinica pentru Boli Disociative se putea pătrunde pe ușa discretă de pe Strada 96. Aproape invariabil, Justin ajungea la serviciu înaintea tuturor colegilor săi. Biroul lui era un mic apartament aflat în celălalt capăt al coridorului. Camera din față, cu pereți ivorii și mobilier simplu, compus din masa lui de lucru, un scaun rotativ, două fotolii pentru pacienți, mai multe corpuri de bibliotecă și un fișier, căpăta viață datorită posterelor viu colorate care reprezentau diferite bărci cu pânze din portul Sydney. Încăperea din spate, rezervată tratamentului

pacienților, era echipată cu o cameră video sofisticată și un magnetofon.

Prima lui pacientă era o femeie schizofrenică de patruzeci de ani din Ohio, pe care o trata de șase ani. Venise la el cam târziu – abia când un psiholog începuse să creadă că vocile pe care le auzea femeia erau ale diferitelor ei personalități. Dar acum se afla pe calea cea bună.

Doctorul Carpenter sosi prompt la ora zece. Recunoscător că Justin acceptase să-l primească atât de repede, el începu imediat să-i vorbească despre Laurie.

Donnelly îl ascultă, își făcu niște însemnări și îi puse numeroase întrebări. În cele din urmă, Carpenter concluzionă:

— Nu mă pricep la dedublări de personalitate, dar, ori de câte ori există vreun semn că pacienții mei suferă de așa ceva, detectez imediat. La ultimele două vizite pe care mi le-a făcut Laurie, am observat la ea o schimbare marcată în voce și atitudine. Este cert că i s-a întâmplat cel puțin o dată să nu-și dea seama ce face când și-a părăsit camera pentru câteva ore. Sunt sigur că n-a mințit atunci când a pretins că a dormit tot timpul în camera ei. În plus, mai are și un coșmar care o chinuie periodic. Visează un cuțit care vine spre ea, spintecând aerul. Cu toate acestea, în timpul ședinței noastre, când am aplicat metoda anulării reacției psihologice, la un moment dat s-a comportat de parcă ea ar fi ținut cuțitul și ar fi vrut să omoare. Apoi, brusc, a intrat în pielea persoanei care încearcă să se ferească de loviturile lui. Am adus o copie a fișei ei.

Donnelly citi repede foile, oprindu-se pentru a încercui sau a verifica orice informație i se părea mai grăitoare. Cazul îl fascina. Un copil foarte iubit, răpit la vârsta de patru ani și abandonat de răpitori la șase, cu o pierdere totală de memorie în intervalul de doi ani. Un coșmar recurent! Impresia unei surori, care afirmă că, de la întoarcerea în

sânul familiei, în condiții de stres, Laurie are reacții asemănătoare celor ale unui copil speriat. Dispariția unor părinți de moartea cărora bolnava se învinovățește.

Lăsând foile din mână, Donnelly spuse:

— Probabil că în fișele care au rămas la spitalul din Pittsburgh, unde i s-a făcut examenul medical, se specifică faptul că a fost supusă unor abuzuri sexuale de lungă durată. În aceste condiții, consilierea psihologică era strict necesară. Dar bănuiesc că nu s-a făcut așa ceva.

— Părinții ei au refuzat categoric, spuse doctorul Carpenter. Ca atare, până acum nici n-a urmat vreun tratament.

— Caz tipic pentru felul de a gândi de acum cincisprezece ani, observă Donnelly. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic și totu-i în regulă. Mai ales că soții Kenyon erau părinți destul de vârstnici. Ar fi o idee bună s-o convingi pe Laurie să vină aici pentru un control. Cu cât mai curând, cu atât mai bine, aș zice.

— Am presentimentul că va fi foarte dificil. Sarah a fost nevoită să o implore ca s-o convingă să vină la mine.

— Dacă refuză, aș vrea să mă întâlnesc cu sora ei. Trebuie să-i spun că ar fi cazul să fie atentă, să sesizeze orice semn de comportament aberant. Și, evident, este indicat să nu treacă ușor peste nici o aluzie la o eventuală intenție de suicid.

Cei doi psihiatri se îndreptară împreună spre ușă. În sala în care se găsea biroul de recepție, o adolescentă brunetă privea posomorâtă pe fereastră. Brațele ei erau înfășurate în bandaje.

Cu voce coborâtă, Donnelly spuse:

— Trebuie s-o iei în serios. Pacienții care au suferit traume psihice în copilărie sunt înclinați să-și producă singuri tot felul de răni fatale.

18

În aceeași seară, întorcându-se de la serviciu, Sarah găsi pe masa din vestibul un teanc de scrisori foarte îngrijit aranjat. Imediat după funeralii, Sophie, vechea lor menajeră, îi sugerase că nu mai este necesar să vină zilnic, ci numai de două ori pe săptămână.

— Nu mai ai prea mare nevoie de mine, Sarah. În plus, să știi că nu întineresc.

Lunea era una dintre zilele în care venea. Acesta era motivul pentru care, astăzi, Sarah își găsi corespondența sortată, casa mirosind vag a ceară de lustruit mobila, draperiile trase și becurile aprinse. Lămpile și aplicele din încăperile de la parter o întâmpinară cu o lumină caldă.

Cu toate acestea, pentru Sarah, serile erau cele mai dificile. Era îngrozitor să te întorci într-o locuință goală. Înainte de accident, ori de câte ori părinții ei știau exact la ce oră revine acasă, o așteptau ca să bea împreună cu ea cocteilurile dinaintea cinei.

Sarah își mușcă buza și alungă amintirea. Scrisoarea din vârful teancului sosise din Anglia. Sigură că era de la Gregg Bennett, rupse imediat plicul. Prima dată citi repede conținutul. Apoi o luă de la capăt, mai încet. Gregg aflase abia acum de accidentul părinților ei. Felul în care își exprima condoleanțele era extrem de mișcător. Scrisese despre afecțiunea lui pentru John și Marie Kenyon, despre minunatele vizite în casa lor și despre cât de greu trebuie că suportau ele două foarte greaua pierdere.

Ultimul paragraf era, însă, mai tulburător decât toate celelalte: „Sarah, am încercat s-o sun pe Laurie, dar n-am reușit să vorbesc cu ea. Mi-a răspuns cu o voce deprimată, apoi a strigat ceva de genul «Nu vreau, nu vreau» și a închis. Sunt foarte neliniștit. Este atât de vulnerabilă… Știu că tu ai

mare grijă de ea, însă fii atentă. În ianuarie, când mă întorc la Clinton, aș dori să ne întâlnim. Te rog, sărut-o din partea mea. Cu toată dragostea, Gregg."

Cu mâini tremurânde, Sarah își duse corespondența în bibliotecă. Va trebui să-l sune mâine pe Carpenter pentru a-i arăta scrisoarea lui Gregg. Știa că medicul îi dăduse surorii sale niște antidepresive, dar le lua oare Laurie? Beculețul robotului telefonic pâlpâia. O căutase doctorul Carpenter, care îi lăsase numărul lui de telefon de acasă.

Când îl sună, îi vorbi despre scrisoarea lui Gregg, apoi ascultă șocată și înspăimântată motivele care îl determinaseră să-l viziteze pe medicul Justin Donnelly din New York. Era strict necesar ca Sarah să se întâlnească cu medicul acela, cât mai repede posibil, îi spuse el, dându-i numărul de la spital al renumitului psihiatru. Când îi răspunse centralista, având vocea prea coborâtă și prea tensionată, Sarah fu nevoită să repete de două ori interiorul dorit.

Sophie îi prăjise un pui și îi preparase o salată. Dar Sarah simți un nod în gât când vru să mănânce. Abia își făcuse cafeaua când sună doctorul Donnelly, care nu putuse să vină la telefon atunci când îl căutase. Marți, el avea o zi arhiplină, însă putea să se întâlnească cu ea pe seară, la ora șase. După ce puse receptorul în furcă, Sarah reciti scrisoarea lui Gregg. Apoi, intrând brusc în alertă, de parcă ar fi presimțit că se întâmpla ceva grav, formă numărul surorii sale. Nu răspunse nimeni. Mai încercă din jumătate în jumătate de oră, până când, în cele din urmă, la unsprezece, la celălalt capăt se auzi glasul lui Laurie spunând „Alo" destul de vesel. După ce discutară puțin numai banalități, Laurie spuse:

— Iarăși am făcut-o de oaie. După cină m-am cocoțat în pat ca să studiez afurisita asta de lucrare,

dar am adormit. Acum voi fi iarăși nevoită să-mi pierd noaptea învățând.

19

Luni seara, la ora unsprezece, profesorul Allan Grant se întinse în pat și aprinse lampa de pe măsuța de noapte. Deși lunga fereastră a dormitorului era parțial deschisă, aerul din încăpere nu părea atât de răcoros pe cât și-ar fi dorit. Karen, soția lui, obișnuia să-i spună în glumă că în viața anterioară trebuie să fi fost urs polar. Ea nu suporta frigul în dormitor. Dar, de la o vreme, Karen nu prea mai stătea pe acasă ca să glumească, gândi el, aruncând pătura într-o parte și punând picioarele pe covor.

Trecuseră trei ani de când Karen lucra în Manhattan, la o agenție de voiaj care își avea sediul la hotelul Madison Arms. Inițial, ea își petrecuse nopțile în New York numai ocazional. Apoi începuse să-l sune tot mai des pe la sfârșitul după-amiezii, pentru a-i spune:

„Dragule, suntem extrem de ocupați. Am o mulțime de hârțoage în față pe care trebuie neapărat să le rezolv. Te poți descurca singur?”

Allan se descurcase singur timp de treizeci și patru de ani înainte de a o cunoaște în acel tur al Italiei pe care îl făcuse cu șase ani în urmă. Așadar, nu-i era greu să se întoarcă la vechile deprinderi. Acum, Karen ocupa un apartament din hotel în care stătea, de obicei, aproape o săptămână întreagă. Revenea acasă numai în weekenduri.

Traversând încăperea, Grant deschise larg fereastra. Perdelele se umflară spre el, împinse de o extrem de plăcută pală de vânt rece. Înfrigurat, se întoarse grăbit spre pat, dar, deodată, ezită și schimbă direcția de mers, luând-o spre hol. Nu avea sens să se culce. Nu-i era somn. Astăzi primise la serviciu încă o scrisoare bizară. Cine naiba putea fi Leona? N-avea nici o elevă cu un astfel de nume, nu avusese niciodată.

Casa lui era suficient de spațioasă, gen ranch. Allan o cumpărase înainte de a se căsători cu Karen. O vreme, ea păruse interesată de decorarea interioarelor și de schimbarea mobilierului uzat sau neatrăgător. Însă acum încăperile începuseră să arate ca pe vremea când fusese burlac.

Grant se scărpină în cap și își trase repede niște pantaloni de pijama, care întotdeauna păreau că vor cădea de pe el.

Apoi trecu pe lângă dormitoarele pentru musafiri, de partea cealaltă a holului central, pe lângă bucătărie, camera de zi și sufragerie, și pătrunse în bârlogul lui. Aprinse lampa din plafon. După ce căută cu succes cheia sertarului de sus al biroului său, îl deschise, scoase de acolo scrisorile după care venise și începu să le recitească.

Prima îi parvenise cu două săptămâni în urmă: „Dragă Allan, retrăiesc extraordinarele ore pe care le-am petrecut aseară împreună. Este aproape imposibil de crezut că nu suntem dintotdeauna îndrăgostiți nebunește unul de altul, dar probabil că lucrul acesta se datorează faptului că, pentru noi, nu mai contează decât clipa de față, nu? Știi cât de greu îmi vine să nu strig de pe acoperișuri că sunt nebună după tine? Sunt convinsă că și tu simți la fel. Trebuie să nu ne trădăm relația. Înțeleg foarte bine de ce. Nu-ți cer decât să continui să mă iubești și să mă dorești ca acum. Leona.”

Toate scrisorile erau concepute cam în același fel. Primea câte una o dată la două zile, fiecare pomenind de scenele sălbatice de amor petrecute de ei doi, fie la el la slujbă, fie în casa lui.

Aranjamentul din interiorul locuinței lui putea fi cunoscut de suficiente eleve, deoarece ținea seminare și aici pentru ca atmosfera să fie mai degajată. În unele scrisori se făceau referiri la scaunul tapițat cu piele maro, acum uzată, din camera lui de lucru. Dar nu i se întâmplase niciodată să se afle în casă cu o singură elevă. Doar nu era nebun.

Grant studie scrisorile cu mare atenție. Era evident că fuseseră dactilografiate la o mașină veche. Literele *o* și *w* erau ciobite. El se uitase prin fișele elevelor, însă nici una nu se folosea de o astfel de mașină. Și nu recunoștea nici semnătura mâzgălită.

Nu era pentru prima dată când se frământa, întrebându-se dacă n-ar trebui să arate aceste scrisori fie soției sale, fie celor de la conducerea colegiului. Era greu de prevăzut cum ar reacționa Karen, așa că ezita. Nici nu dorea să o supere, nici nu voia să o vadă dându-și demisia pentru a sta acasă. Poate că acum câțiva ani ar fi preferat s-o aibă lângă el, însă acum situația se schimbase. Avea de luat o decizie foarte importantă.

Rămânea conducerea colegiului. Dacă ar fi știut cine îi trimite scrisorile, l-ar fi informat imediat pe decanul responsabil cu problemele personale ale elevilor. Dar nu avea nici un indiciu. În plus, dacă cineva va crede măcar o iotă din conținutul scrisorilor, putea să-și ia adio de la promițătorul viitor pe care îl avea la colegiu.

Recitind încă o dată scrisorile, căută să descopere dacă formularea frazelor sau expresiile utilizate aveau o particularitate care l-ar putea orienta spre o anumită elevă. Dar nu găsi nimic. În cele din urmă, le puse înapoi, în sertar, învârti cheia în broască și se întinse. Abia atunci realiză că era mort de oboseală. Și înfrigurat. Una era să dormi într-o cameră răcoroasă, sub o pătură caldă, alta să stai numai în pantaloni de pijama în calea unui curent de aer rece. De unde naiba venea curentul ăla?

Când era acasă, Karen trăgea întotdeauna draperiile, dar el nu se obosea niciodată să facă așa ceva. Uitându-se în jur, observă că ușa glisantă dintre camera de lucru și curtea interioară era deschisă cu câțiva centimetri. Era o ușă foarte grea. Abia o puteai face să alunece de-a lungul șinelor. Probabil că nu o închisese complet atunci

când fusese ultima dată afară. Și nici zăvorul nu funcționa cum trebuie. De cele mai multe ori nu izbutea să-l tragă ca lumea. Ducându-se într-acolo, Allan împinse brutal ușa, dădu un brânci zăvorului, apoi, fără a catadicsi să se uite dacă acesta intrase în lăcașul lui, stinse lumina și se întoarse în pat.

Cum aerul din dormitor ajunsese să fie satisfăcător de rece, se ghemui sub pătură, închise ochii și adormi imediat. Nici în cele mai nebunești vise nu și-ar fi putut închipui că, numai cu o jumătate de oră în urmă, în scaunul lui maro stătuse făcută covrig o fată zveltă cu plete blonde, care dispăruse din casă abia când îi auzise pașii apropiindu-se.

20

Detectivul particular Daniel O'Toole, în vârstă de cincizeci și opt de ani, era cunoscut în New Jersey sub numele Danny-Vânătorul de Neveste. Sub înfățișarea lui de mare bețivan, de tip care se bate pe burtă cu toată lumea, se ascundea, însă, un profesionist remarcabil, care știa să strângă cu mare discreție informațiile care i se cereau.

Danny era obișnuit ca cei care apelau la el pentru a le verifica soțiile sau soții să se folosească de nume false. Dar lucrul acesta nu-l deranja. Atâta vreme cât primea un avans și era sigur că va intra prompt și în posesia cecurilor de lichidare, clienții lui nu aveau decât să se prezinte cum voiau.

Cu toate acestea, marți dimineața, când primi la biroul său de la sediul firmei Hackensack un telefon de la o femeie care se recomandă Jane Graves, fu cam surprins. Făcând aluzie la o posibilă revendicare a dreptului de încasare a unei asigurări, femeia voia să-l angajeze pentru investigarea activităților desfășurate de surorile Kenyon. Întrebările la care trebuia să răspundă erau următoarele: Oare sora mai mare începuse iarăși să lucreze? Iar sora mai mică se întorsese la colegiu ca să-și definitiveze studiile? Cât de des revenea acasă? Ce efect avusese asupra fiecăreia dintre ele moartea părinților lor? Există vreun semn că ar fi distruse? Și cea mai importantă dintre toate: Sora mai tânără frecventa vreun psihiatru sau nu?

Danny simți că ceva miroase urât. Se întâlnise cu Sarah Kenyon de câteva ori în sala tribunalului. Accidentul care dusese la moartea părinților ei fusese provocat de un autocar care făcea curse regulate între două orașe. Autocarul circulase cu mare viteză, deși avusese plăcuțele de frână uzate. Era foarte posibil ca firma de transport căreia îi aparținuse să fie dată în judecată, dar, de obicei,

companiile de asigurări aveau propriii lor investigatori. Era totuși un angajament și lucrul acesta conta, având în vedere că scăderea numărului de divorțuri dusese și la scăderea cifrei lui de afaceri. Când n-ai bani, e greu să refuzi o astfel de ofertă.

Mizând ca la un joc de noroc, Danny dublă avansul obișnuit. I se spuse că va primi imediat cecul prin poșta electronică, apoi fu instruit unde să trimită rapoartele și facturile suplimentare. Acestea trebuiau să ajungă la o cutie poștală particulară din New York.

Zâmbind cu gura până la urechi, Danny puse receptorul în furcă.

21

Marți seara, la sfârșitul programului de lucru, Sarah plecă spre New York. Ajunse la doctorul Justin Donnelly exact la șase, conform înțelegerii, însă când ajunse la biroul de recepție, Donnelly ieșea grăbit din cabinetul său.

După scuze succinte, el îi spuse că are o urgență și o rugă să aștepte. Întrevederea fu atât de scurtă, încât Sarah reținu doar că are de-a face cu un bărbat înalt, cu barbă, păr negru și ochi albaștri, care se făcu nevăzut cât ai clipi.

Asistenta de la biroul de recepție plecase. Telefoanele nu mai sunau. Timp de vreo zece minute, Sarah se uită printr-o revistă în care nu găsi nimic interesant. Ca atare, o lăsă din mână și căzu pe gânduri.

Doctorul Donnelly se întoarse abia după ora șapte.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse el simplu, conducând-o în cabinetul său.

Sarah schiță un zâmbet. Încerca să ignore stomacul, care chiorăia de foame, și inevitabila durere de cap. Trecuse multă vreme de la amiază, când nu mâncase decât o felie de pâine de secară, de data aceasta cu șuncă, după care băuse o cafea.

Medicul îi făcu semn să ia loc pe scaunul din fața biroului său. Sarah se așeză, perfect conștientă că este studiată cu atenție, și trecu imediat la subiect.

— Domnule doctor Donnelly, i-am cerut secretarei să se ducă la bibliotecă și să-mi copieze niște materiale cu privire la bolile disociative care duc la multiplicarea personalității. Până acum n-am auzit decât în treacăt de aceste probleme. Ceea ce am citit astăzi m-a speriat.

Medicul o așteptă să continue.

— În cazul în care am înțeles bine, pe lista cauzelor, pe primul loc se află traumele psihice

suferite în copilărie. În special abuzurile sexuale de lungă durată. Este corect?

— Da.

— Laurie a suferit cu siguranță o traumă fie și numai pentru că a fost răpită și sechestrată timp de doi ani. În plus, medicii care au examinat-o când a fost regăsită cred că asupra ci s-au comis abuzuri sexuale.

— Vă deranjează dacă vă tutuiesc?

— Firește că nu.

— În regulă atunci, Sarah. Dacă este adevărat că Laurie și-a multiplicat personalitatea, fenomenul a început să se producă, probabil, încă din momentul răpirii ei. Presupunând că a fost supusă și unor abuzuri sexuale, fiind atât de micuță, a fost așa de înspăimântată, așa de îngrozită, că n-a reușit să înțeleagă ce i se întâmplă. Drept urmare, în mintea ei s-au produs niște scindări. Numai psihologic vorbind, Laurie, fetița pe care ai cunoscut-o tu, s-a detașat de toată durerea și teama, apelând la ajutorul altor Laurie, pur imaginare, cu personalități total diferite. Amintirile anilor de sechestru sunt blocate în mințile celorlalte Laurie. Dar se pare că personalitățile ei adiacente nu s-au manifestat până în momentul de față. Din câte am înțeles, la vârsta de șase ani, când s-a întors acasă, ea a început treptat să se comporte aproape firesc. Singura problemă a fost coșmarul recurent. Abia acum, moartea părinților voștri i-a provocat o nouă traumă importantă, din cauza căreia doctorul Carpenter a observat la ultimele lor ședințe semne clare de schimbare a personalității. Știi de ce s-a grăbit să vină la mine? Se teme că Laurie s-ar putea sinucide.

— Nu mi-a spus nimic în sensul ăsta. Sarah simți că i se usucă gura. Laurie a fost deprimată, evident, dar… Oh, Dumnezeule, doar nu credeți că este posibil să facă așa ceva? întrebă apoi, mușcându-și buza ca să nu-i mai tremure.

— Sarah, o poți convinge pe Laurie să vină la mine?

Sarah dădu din cap.

— Abia am convins-o să se ducă la doctorul Carpenter. Părinții noștri au fost niște oameni minunați, dar au avut o repulsie totală față de tot ceea ce înseamnă psihiatrie. Mama obișnuia să-l citeze pe unul dintre profesorii cu care era colegă. El afirma că există trei tipuri de oameni: cei care merg la terapie atunci când sunt stresați, cei care își descarcă sufletul în fața unui prieten, a unui taximetrist sau a unui barman, și cei care nu-și împărtășesc deloc problemele. Profesorul susținea că șansele de revenire sunt la fel de mari pentru toate cele trei tipuri. Laurie a crescut auzind mereu acest lucru.

Justin Donnelly zâmbi.

— Nu sunt sigur că există prea multe persoane care să fie de acord cu această părere.

— Îmi dau seama că Laurie are nevoie de ajutorul unui profesionist, spuse Sarah. Problema este că nu vrea să i se destăinuiască nici măcar doctorului Carpenter. Parcă i-ar fi teamă de ceea ce ar putea descoperi el.

— În cazul ăsta, pe moment cel puțin, este important să ne putem descurca fără ea. I-am recitit fișa și mi-am tăcut niște însemnări.

La ora opt, sesizând că Sarah e trasă la față, obosită, doctorul Donnelly spuse:

— Cred că este mai bine să ne oprim aici. Sarah, te rog să iei în seamă orice referire la suicid, oricât de dezinvolt ar fi făcută. În cazul în care se întâmplă așa ceva, ia imediat legătura fie cu doctorul Carpenter, fie cu mine. Vreau să fiu foarte sincer de la bun început. Mi-ar plăcea să rămân implicat în cazul Laurie. Eu mă ocup de studierea acestor boli și nu mi se întâmplă prea des să prind un pacient care se află în faza de început a formării personalităților modificate. O mai las pe Laurie să se ducă de câteva ori la ședințele doctorului

Carpenter, apoi voi purta încă o discuție cu el. Dacă nu intervine nici o schimbare majoră în starea ei, am presentimentul că vom putea obține mai multe informații de la tine decât de la ea. Deci, fii cu ochii în patru.

După o scurtă ezitare, Sarah îl întrebă:

— Domnule doctor, este adevărat că Laurie nu va mai fi niciodată aceeași dacă refuză să-și amintească ce i s-a întâmplat în cei doi ani de sechestru?

— Sarah, uite cum trebuie să gândim problema asta: odată, mama mea și-a rupt unghia din carne și a făcut o infecție. După câteva zile, i s-a umflai tot degetul. Pulsa întruna, dar și-l îngrijea singură, pentru că se temea că medicii n-o vor scăpa de abces decât pe cale chirurgicală. În cele din urmă, când a ajuns la Urgență, se afla într-o stare mult mai gravă. Pe braț îi apăruse o pată roșie. Era pe cale să facă o cangrenă, înțelegi? Mama a ignorat toate semnalele de avertizare pentru că n-a vrut să suporte durerile imediate ale tratamentului.

— Vreți să ziceți că și Laurie a început să dea semnale de avertizare, în cazul ei ale unei infecții psihologice?

— Da.

Străbătură împreună lungul coridor care ducea la ușa clinicii. Gardianul îi lăsă să iasă. Afară nu bătea vântul, dar în această seară de octombrie aerul era mușcător. Sarah deschise gura să spună noapte bună, când Donnelly o întrebă:

— Mașina ta este prin apropiere?

— Miracolul miracolelor, am găsit un loc de parcare chiar în capătul cvartalului.

Medicul o conduse până acolo.

— Ținem legătura.

Ce tip drăguț, gândi Sarah în momentul în care își desprinse mașina de bordură. Încerca să-și analizeze sentimentele. Era adevărat că ajunsese să-și facă mai multe griji din cauza surorii sale decât înainte de a se întâlni cu doctorul Donnelly,

însă măcar acum trăia cu impresia că se poate baza pe un ajutor foarte solid.

O luă drept înainte pentru a ajunge în FDR Drive, trecu de Strada 96, apoi de bulevardele Madison și Park. Când ajunse la intersecția cu bulevardul Lexington, viră brusc spre dreapta și se îndreptă spre centru. Îi era foame, iar localul Nicola's se afla la numai vreo duzină de cvartale depărtare.

Zece minute mai târziu era condusă la o masă mică.

— Iisuse, ce bine îmi pare că le revăd, Sarah, spuse Lou, vechiul chelner de la Nicola's.

Atmosfera din acest restaurant era întotdeauna veselă. În plus, aburii degajați de pastele făinoase fierbinți care se aduceau din bucătărie îi ridicau moralul proaspăt venitei cliente.

— Știi ce vreau, Lou.

— Vinegretă de sparanghel, paste linguini cu sos alb de scoici, Pellegrino, un pahar cu vin, turui el lecția învățată pe de rost.

— Asta e!

Sarah întinse mâna spre coșul de pâine și luă o chiflă caldă, frumos rumenită. Zece minute mai târziu, chiar după ce îi fusese adus sparanghelul, la măsuța din stânga se așeză cineva. Apoi auzi o voce familiară spunând:

— Perfect, Lou. Mulțumesc. Sunt lihnit de foame.

Ridicând repede privirea, Sarah se trezi uitându-se la chipul mai întâi surprins, apoi evident încântat al lui Justin Donnelly.

22

Rutland Garrison, care ajunsese la vârsta de șaptezeci și opt de ani, știuse încă din copilărie că era chemat să slujească Biserica. În 1947 avusese inspirația să prevadă că televiziunea va deveni o mare forță și îi convinsese pe cei de la postul Dumont, din New York, să aloce cultului său în diminețile de duminică o oră de religie. De atunci răspândea cuvântul lui Dumnezeu pe calea aerului.

Acum inima lui obosise și medicul său îl avertizase că trebuie să se retragă imediat din activitate. „Ai muncit cât zece, reverend Garrison”, îi spusese el. „Ai construit colegiul Sfintei Scripturi, un spital și aziluri, case de odihnă pentru pensionari. Acum fii bun și cu tine însuți.”

Garrison știa mai bine ca oricine ce sume mari de bani puteau fi deturnate de la cauzele nobile spre buzunarele avarilor. Ca urmare, nu voia ca biserica sa să cadă în mâinile unui asemenea om.

De asemenea, știa că, prin natura sa, un cult popularizat de televiziune avea nevoie în amvon de o persoană care să nu se rezume doar la animarea și conducerea enoriașilor, ci de unul capabil să țină o bună predică.

— Trebuie să alegem un om capabil să organizeze un spectacol, dar nu un om de spectacol, le atrase el atenția membrilor consiliului de conducere de la „Church of the Airways”. Cu toate acestea, la sfârșitul lunii octombrie, după a treia apariție a reverendului Bobby Hawkins pe post ca predicator invitat, consiliul votă pentru acceptarea lui în amvon.

Garrison avea drept de veto, indiferent care era decizia consiliului.

— Nu sunt sigur de omul ăsta, spuse el supărat. Are ceva care mă neliniștește. Nu avem de ce să ne pripim.

— Are calități mesianice, protestă unul dintre membrii consiliului.

— Mesia însuși ne-a avertizat să ne ferim de profeții falși. Dându-și seama după fețele tolerante, dar cam iritate din jurul său, că toți membri consiliului credeau că obiecțiile lui se bazau pe nemulțumirea de a fi nevoit să se retragă, Rutland Garrison se ridică și spuse: Faceți ce vreți. Eu mă duc acasă.

Reverendul Rutland Garrison muri în noaptea aceea, în somn.

23

Bic era cu nervii întinși la maximum de când ținuse ultima predică în New York.

— Opal, bătrânul ăla îmi poată sâmbetele, îi spuse partenerei sale de viață. Este gelos pentru că toate apelurile telefonice și toate scrisorile pe care le primesc sunt numai pentru mine. L-am sunat pe unul dintre membrii consiliului ca să aflu de ce nu m-au mai contactat. Și ăsta-i motivul, așa mi s-a zis.

— Poate că este mai bine să rămânem aici, în Georgia, Bic, opină femeia după care întoarse capul ca să evite privirea disprețuitoare. Ea ședea la masa din sufragerie, cu teancuri de plicuri dinainte.

— Cum au mers donațiile din săptămâna asta?

— Foarte bine. Bic apela la generozitatea oamenilor din întreaga lume în fiecare joi, ori când apărea la emisiunea sa religioasă de la micul post local care o difuza, ori când vorbea la vreo întrunire. Numai el și Opal aveau dreptul să se atingă de donații.

— Dar nu se ridică nici pe departe la nivelul celor primite de „Church of the Airways” atunci când predic eu.

Pe 28 octombrie, el primi un telefon de la New York. Când puse receptorul în furcă, rămase cu privirile ațintite la Opal. Fața și ochii i se luminaseră.

— Garrison a murit noaptea trecută. Am fost invitat să devin pastor la „Church of the Airways”. Vor să ne mutăm definitiv în New York, cât mai repede posibil. Până când ne alegem o casă, ne-au spus să locuim la hotelul Wyndham.

Opal se repezi să-i sară în brațe, dar se opri. Expresia lui o avertiza că trebuie să-l lase în pace. O clipă mai târziu, Bic se duse în camera de lucru

și închise ușa. După câteva minute, Opal auzi niște acorduri muzicale slabe, pe care le recunoscu imediat. Bic scosese din nou din ascunzătoare cutia muzicală care îi aparținuse micuței Lee. Apropiindu-se în vârful picioarelor de ușă, ascultă vocile înalte care tocmai cântau: „De jur-împrejurul orașului… băieți și fete, împreună…”

24

Îi era atât de greu să-și ascundă teama de Sarah…! Laurie nu-i mai spunea nici ei, nici doctorului Carpenter când se întâmpla să o mai chinuie visul cuțitului. Nu avea nici un sens să vorbească despre el. Absolut nimeni – nici măcar Sarah! – nu putea înțelege că acel cuțit se apropia tot mai mult de ea.

Doctorul Carpenter voia s-o ajute, știa, dar trebuia să fie atentă. Uneori, ora pe care o petrecea în compania lui trecea anormal de repede și era conștientă că atunci spunea niște lucruri pe care apoi nu-și mai amintea că le spusese.

Se simțea permanent obosită. Cu toate că aproape în fiecare seară rămânea în camera ei ca să învețe, întotdeauna trebuia să se lupte din răsputeri ca să fie cu materia la zi. Iar uneori găsea temele gata pe birou, deși nu își amintea să le fi făcut.

Pe de altă parte, capul îi era plin de gânduri exprimate cu voce tare, de parcă sălășluiau acolo oameni care țipau unul la altul într-o cameră de rezonanță. Una dintre voci îi spunea că este o lașă, o proastă care nu știe decât să le dea dureri de cap celor din jur. Vocea aceea îi dicta să-și țină gura atunci când se află în compania doctorului Carpenter. Câteodată îi răsuna în minte un plânset de fetiță. Uneori plânsul era înăbușit, alteori însoțit de vaiete și hohote. Și mai auzea o voce: una joasă, erotică, ce părea să aparțină unei regine a pornografici.

Weekend-urile ajunseseră aproape insuportabile. Casa era prea mare și prea liniștită. Niciodată nu voia să rămână singură acolo. Se bucura că Sarah o înregistrase pe listele de așteptare ale unei agenții imobiliare.

Singurele perioade de timp în care se simțea ea însăși erau cele în care se ducea cu Sarah la club, ca să joace golf, și cele în care prânzea ori cina

împreună cu prietenii. Zilele acestea bune o făceau să se gândească la partidele de golf pe care le jucase cu Gregg. Îi era dureros de dor de Gregg, dar acum ajunsese să-i fie atât de frică de el… frica ucisese orice urmă de dragoste. Se gândea cu groază că în ianuarie îl va vedea întorcându-se la Clinton.

25

Din discuția purtată cu doctorul Carpenter, Justin Donnelly trăsese deja concluzia că Sarah Kenyon era o tânără remarcabil de puternică. Cu toate acestea, nu fusese pregătit ca întâlnirea cu ea să aibă asupra lui un asemenea impact. În seara primei lor întrevederi, fata luase loc pe scaunul din fața biroului său, frumoasă, echilibrată. Numai ochii îi trădau durerea și neliniștea pe care le trăia. Taiorul ei din tweed bleumarin, scump, dar simplu, îi amintise că, în trecut, se considera că persoanele îmbrăcate în culori sobre jeleau moartea cuiva apropiat.

Fusese impresionai de reacția imediată a lui Sarah atunci când aflase că există posibilitatea ca sora sa să-și fi dezvoltat mai multe personalități. Fata se grăbise să adune informații despre această boală încă dinainte de a veni la el. Îi admira capacitatea de a înțelege vulnerabilitatea psihologică a lui Laurie.

Când se despărțise de ea, după ce o condusese până la mașină, fusese cât pe ce să-i propună să cineze împreună. Apoi, când intrase la Nicola's, o găsise acolo. Iar Sarah avusese aerul că se bucură să-l vadă, așa că i se păruse ușor și firesc să-i propună să se mute lângă ea, eliberând ultima masă rămasă în favoarea unui cuplu care intrase în local imediat după el.

Sarah fu cea care dădu tonul conversației. Zâmbind, îi întinse coșul cu chifle.

— Îmi imaginez că ai avut parte tot de un prânz frugal, ca și mine, spuse. Am preluat un caz de omucidere și toată ziua n-am făcut altceva decât să discut cu martorii.

După ce-i vorbi despre sarcinile de serviciu pe care le avea ca procuror adjunct, ea reuși cu abilitate să schimbe direcția conversației: Mai exact, spre el. Știa că era australian. Mâncând din

farfuria lui osso bucco[6], Justin îi vorbi despre familia lui și copilăria trăită la stână.

— Străbunicul din partea tatălui meu a fost dus acolo în lanțuri din Marea Britanie. Evident, descendenții lui n-au îndrăznit să sufle nici o vorbă despre chestia asta. Acum, însă, trebuie să fii mândru dacă ai un strămoș care a fost „musafir al Coroanei" în colonia deportaților. Bunica din partea mamei s-a născut în Anglia. Familia ei s-a mutat în Australia pe vremea când ea avea trei luni. Buni s-a văitat toată viața că duce dorul Angliei. Ăsta este fixul multor australieni. Dar pe parcursul celor optzeci de ani pe care i-a trăit pe acest pământ, ea n-a reușit să ajungă acolo decât de două ori.

Discuția lor se abătu spre decizia lui de a se specializa în tratarea pacienților care suferă de o multiplicare a personalității abia când ajunseră să soarbă pe îndelete din cappuccino.

După seara aceea petrecută împreună, Justin începuse să vorbească cu doctorul Carpenter și cu Sarah cel puțin o dată pe săptămână. Carpenter îl informase că Laurie devine din ce în ce mai necooperantă.

— Își ascunde adevăratele sentimente, îi spuse el lui Justin. După afirmațiile pe care le face, este de acord că nu trebuie să se simtă răspunzătoare de moartea părinților, dar n-o cred. Acceptă să vorbească despre ei ca și cum ăsta ar fi un subiect sigur. Se rezumă la amintiri plăcute. Iar dacă este copleșită de emoții, vorbește și plânge ca un copil. Continuă să refuze MMPI-ul și testele Rorschach.

În schimb, Sarah îi dăduse lui Justin o veste ceva mai bună: nu observase la sora sa nici un semn de depresie neuropsihică care să denote că ar avea intenția să se sinucidă.

— Laurie nu suportă să se ducă sâmbăta la doctorul Carpenter, îi spuse ea. Zice că asta nu-i decât o pierdere inutilă de bani. Cică este perfect normal să fii foarte trist atunci când îți mor

părinții. Oricum, se înveselește când ne ducem la club. În altă ordine de idei, cum pe la mijlocul trimestrului a primit vreo două calificative foarte proaste, m-a rugat ca, ori de câte ori vreau să discut cu ea, s-o sun la ora opt seara. Nu mai târziu, pentru că după aceea vrea să învețe fără să fie întreruptă. Cred că nu dorește s-o țin sub observație.

Doctorul Justin Donnelly nu o informă pe Sarah că, atât după părerea lui, cât și după cea a doctorului Carpenter, comportamentul surorii sale nu era decât calmul dinaintea furtunii. În schimb, continuă să o sfătuiască insistent să fie mereu cu ochii pe Laurie. Nu uita niciodată să-i spună acest lucru. Și, ori de câte ori punea receptorul în furcă după o astfel de discuție, își dădea seama că începuse să-i aștepte cu nerăbdare telefoanele, de o manieră nu tocmai profesională.

26

Cazul de omucidere pe care îl preluase Sarah era deosebit de urât. O tânără de douăzeci și șapte de ani, Maureen Mays, fusese strangulată de un adolescent de nouăsprezece ani, care intrase cu forța în mașina ei, staționată în parcajul gării.

Când data procesului se apropie, Sarah se bucură că are de făcut un efort susținut pentru a se prezenta bine pregătită la tribunal. Concentrându-se intens, trecu în revistă toate depozițiile martorilor care îl văzuseră pe acuzat stând la pândă în gară. Of, dacă oamenii ăștia ar fi vrut să intervină, gândi ea. Toți avuseseră presentimentul că intențiile băiatului fuseseră necurate. Știa că probele materiale care dovedeau că victima încercase cu disperare să scape de atacator aveau să facă o impresie puternică asupra juraților.

Procesul începu pe data de 2 decembrie și fu dificil, deoarece Conner Marcus, avocatul apărării, un om gras, în vârstă de șaizeci de ani, mare vrăjitor, se strădui din răsputeri să demonstreze toată logica acuzării. La întrebările lui viclene, martorii se văzură nevoiți să recunoască faptul că, în parcare fiind întuneric, nu aveau cum să știe dacă portiera mașinii fusese deschisă de criminal sau chiar de Mays, care îi permisese de bunăvoie să se urce în ea.

În schimb, când venise rândul lui Sarah să pună întrebări, toți martorii declaraseră cu convingere că, în momentul în care fusese acostată în gară, Maureen Mays îl respinsese pe James Parker.

Urâțenia acestei crime, combinată cu spectacolul făcut în instanță de avocatul Marcus, atrase o mulțime de reprezentanți ai mass-media. Băncile din sala tribunalului se umplură cu „spectatori”. Obișnuiții locului începură chiar să parieze pe deznodământ.

Sarah trăia într-un ritm care devenise obișnuit de cinci ani încoace. Mânca, bea și dormea gândindu-se numai la procesul Statul contra James Parker. Laurie începuse să se întoarcă la colegiu sâmbăta, imediat după ședința cu doctorul Carpenter.

— Ești ocupată. În afară de asta, mi-ar prii și mie să mă implic în ceea ce fac, îi spusese ea.

— Cum merge treaba cu doctorul Carpenter?

— Am început să cred că accidentul s-a produs din vina șoferului acelui autocar.

— Asta-i o veste bună.

Dar referitor la această discuție, în timpul următoarei convorbiri telefonice săptămânale cu doctorul Donnelly, Sarah spuse:

— Mi-aș dori s-o pot crede.

Petrecură Ziua Recunoștinței în Connecticut, împreună cu verii lor, și nu se simțiră atât de rău pe cât crezuse Sarah. Iar înainte de Crăciun zburară amândouă spre Florida de unde plecară într-o croazieră de cinci zile prin Caraibe. Un Crăciun petrecut în piscina de pe punica vasului *Lido* le putea ajuta să aibă senzația că toate celelalte Crăciunuri, cu toate amintirile lor deprimante, sunt extrem de departe. Cu toate acestea, Sarah constată că abia aștepta ca vacanța să ia sfârșit ca să se poată ocupa de procesul întrerupt.

În timpul croazierei, Laurie stătu mai mult în cabina ei, citind. Cum se înscrisese la un nou curs, destinat studiului scriitoarelor din perioada victoriană, curs ținut tot de Allan Grant, voia să se ducă la școală pregătită. Își luase cu ea și vechea mașină de scris a mamei lor, cică pentru a-și face însemnări. Dar Sarah știa că o folosește și pentru a scrie scrisori. Ori de câte ori intra pe neașteptate în cabină, o surprindea smulgând o foaie din mașină și acoperind-o cu alte foi. Începuse oare să o intereseze vreun băiat? se întreba. De ce era atât de ascunsă?

Are douăzeci și unu de ani, își răspundea singură. Vezi-ți de treburile tale.

27

În Ajunul Crăciunului, Karen, soția profesorului Allan Grant, îi făcu acestuia o scenă neplăcută. El uitase să ascundă cheia sertarului de la birou, așa că femeia descoperi scrisorile. Karen îl întrebă de ce nu i le arătase; de ce nu le dăduse conducerii colegiului în cazul în care nu erau, într-adevăr, decât niște născociri ridicole, așa cum pretindea el.

Grant îi dădu explicațiile de rigoare, întâi cu multă răbdare, apoi cu ceva mai puțină răbdare.

— Karen, nu vedeam de ce ar fi necesar să te supăr. Iar în privința conducerii colegiului, ce să-ți zic? Nici măcar nu pot fi sigur că aceste scrisori îmi sunt trimise de o elevă, deși bănuiesc că, totuși, trebuie să fie o fată de la colegiu. Decanul n-ar face altceva decât ceea ce faci tu acum. Adică s-ar întreba în ce măsură afirmațiile fetei sunt sau nu adevărate.

În săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, el nu mai primi nici o scrisoare.

— Asta nu-i decât o dovadă în sprijinul suspiciunii că ar fi vorba de o studentă, îi spuse el soției sale. Acum mi-aș *dori* să mai primesc o scrisoare. Un timbru poștal mi-ar putea fi de mare ajutor.

Karen vru să-și petreacă ajunul Anului Nou în New York. Fuseseră invitați la o petrecere care se organiza la Rainbow Room.

— Știi că nu suport petrecerile de mare anvergură, îi spuse Allan. Am fost invitați și de familia Larkin.

Walter Larkin era decanul care se ocupa de problemele personale ale studenților.

În ajunul Anului Nou începu o ninsoare puternică. Karen îl sună de la serviciu.

— Dragul meu, dă drumul la radio. Și trenurile, și autobuzele au întârzieri foarte mari. Ce crezi că ar trebui să fac?

Allan știa ce răspuns aștepta Karen să audă.

— N-ar fi bine să rămâi blocată nici în gara Penn, nici pe șosea, în autobuz. Ce-ar fi să nu te miști din oraș?

— Ești sigur că nu te deranjează?

Pe Allan nu-l deranja. El se căsătorise având bine înfiptă în minte ideea că mariajul lui va trebui să dureze o viață întreagă. Cum tatăl o părăsise pe mama lui, încă pe vremea când el era sugar, mai târziu jurase că el nu-i va face niciodată așa ceva unei femei.

Karen era, evident, foarte mulțumită de stilul lor viață. Îi plăcea să-și petreacă zilele de lucru în New York și să revină acasă în weekend-uri. Inițial, programul li se păruse acceptabil amândurora. Allan era obișnuit să se descurce singur și se simțea bine cu sine. Dar de la o vreme, era din ce în ce mai nemulțumit. Pe Karen o considera una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Se îmbrăca de parcă ar fi fost top model și, spre deosebire de el, avea simțul afacerilor, motiv pentru care se ocupa de rezolvarea tuturor problemelor lor financiare. Dar atracția fizică pe care o exercitase în trecut asupra lui murise demult. Gândirea ei amuzant de pragmatică devenise vizibilă.

De fapt, ce aveau ei doi în comun? se întrebă Allan încă o dată, în timp ce se îmbrăca pentru a se duce acasă la decan. Apoi înlătură această întrebare enervantă. Nu trebuia să se mai gândească decât la plăcuta seară pe care o va petrece în compania bunilor săi prieteni. Nici unul dintre invitații decanului nu-i era necunoscut. Despre absolut toți putea spune că sunt niște oameni deosebit de atrăgători și de interesanți.

În special Vera West, cea mai nouă membră a corpului profesoral.

28

La începutul lunii ianuarie, campusul Colegiului Clinton păru să se transforme într-un palat de cristal. Stimulați de un viscol puternic, elevii făcură tot felul de sculpturi fanteziste, pe care temperatura scăzută le conservă în toată splendoarea lor până la apariția unor nori care aduseră o ploaie anormal de caldă pentru sezonul acela.

Acum puținele urme de zăpadă stăteau agățate de smocurile umede de iarbă cafenie, rămășițele sculpturilor căpătaseră un aspect grotesc. Euforia frivolă de la sfârșitul sesiunii de examene se terminase și activitatea din clase reintrase în ritmul normal.

Laurie traversă grăbită campusul, îndreptându-se spre biroul profesorului Allan Grant. Ținea mâinile încleștate în buzunarele canadienei pe care o purta peste pulover și blugi, părul ei blond era strâns la spate, într-o coadă de cal. Când se pregătise pentru această întâlnire, se apucase să se rujeze și să-și coloreze puțin pleoapele, dar apoi se șterse.

Nu încerca să te amăgești. Ești urâtă.

Vocile tari reveneau din ce în ce mai des. Laurie iuți pașii de parcă ar fi putut să scape de ele. *Laurie, numai tu ești de vină pentru tot ce s-a petrecut. Inclusiv pentru ceea ce ai pățit în copilărie.*

Laurie spera că nu greșise la primul test despre scriitoarele victoriene. Până anul acesta luase numai calificative bune, însă acum avea senzația că se află într-o roată de bâlci. Uneori, primea un A sau un B+ la lucrările scrise. Alteori, subiectul îi era atât de nefamiliar, încât trăgea concluzia că nu fusese deloc atentă la lecție. Dar ulterior își găsea notițele și nu reușea să-și aducă aminte când le luase.

Și-atunci îl văzu. Era Gregg. Traversa strada dintre două cămine. Săptămâna trecută, când se întorsese din Anglia, el o sunase. Dar ea strigase la el s-o lase în pace și trântise receptorul în furcă.

Gregg nu o zărise încă. Laurie străbătu în fugă restul distanței care o despărțea de clădirea spre care se îndrepta.

Din fericire, pe coridor nu era nimeni. Își sprijini o clipă capul de perele, recunoscătoare că poate respira un aer atât de răcoros.

Pisică speriată.

Nu sunt o pisică speriată, gândi, încercând să se apere. Apoi, îndreptând umerii, reuși să-i zâmbească degajată elevului ieșit exact în clipa aceea din biroul lui Allan Grant.

O secundă mai târziu bătu în ușa întredeschisă. Primirea care i se făcu o umplu de o senzație extrem de plăcută de căldură și lumină.

— Intră, Laurie.

Grant era întotdeauna drăguț cu ea. Micul lui birou cu pereții de un galben intens crea impresia că este permanent însorit. Pe cel din dreapta ferestrei se aliniau corpuri de bibliotecă înțesate de volume. Cărțile de referință și lucrările elevilor se aflau pe o masă mai mult lungă decât lată. Biroul profesorului, în schimb, era curat; nu se aflau acolo decât telefonul, o plantă și un bol de sticlă în care înota fără țintă un singur caras auriu.

Grant îi făcu semn către scaunul din fața biroului.

— Ia loc, Laurie.

Bărbatul purta un pulover bleumarin peste o cămașă albă, cu guler înalt. Arată aproape ca un cleric, gândi Laurie.

Grant avea în mână ultima ei lucrare – cea pe care o scrisese despre Emily Dickinson.

— Ți-a plăcut? îl întrebă îngrijorată.

— O găsesc extraordinară. Numai că nu-mi dau seama de ce ți-ai schimbat părerea în privința bătrânei Em.

Deci îi plăcuse lucrarea ei. Laurie zâmbi ușurată. Dar oare ce voise să spună cu schimbarea părerii?

— Trimestrul trecut, când ai scris tot despre Emily Dickinson, ai pus un mare accent pe viața solitară pe care a dus-o, susținând că genialitatea ei putea fi deplin exprimată numai prin ruperea contactului cu lumea înconjurătoare. Acum, în schimb, afirmi că a fost o nevrotică temătoare, care ar fi putut să scrie poezii mult mai bune dacă nu și-ar fi ascuns simțămintele. Concluzia pe care ai tras-o este următoarea: „O relație amoroasă cu Charles Wadsworth, mentorul și idolul ei, i-ar fi făcut tare bine”. Grant zâmbi. Mi s-a întâmplat uneori să gândesc la fel ca tine, dar, totuși, ce te-a determinat să-ți schimbi părerea?

Chiar, de ce naiba își schimbase părerea? Laurie nu găsi nici un răspuns.

— Poate că mintea mea funcționează exact ca a ta. Poate că am început să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi găsit o supapă de ordin fizic pentru emoțiile ei în loc să se teamă de ele.

Grant dădu din cap.

— În regulă. Aceste două fraze de pe margine… Tu le-ai scris?

Scrisul acela nu părea să-i aparțină. Cu toate acestea, pe dosarul albastru în care se găsea lucrarea era trecut numele ei. Laurie răspunse afirmativ.

Profesorul Grant suferi o mică schimbare. Expresia lui deveni gânditoare, chiar tulburată. Oare până acum nu făcuse altceva decât să încerce să fie drăguț cu ea? Poate că, la urma urmelor, lucrarea era proastă.

Carasul auriu înota încet, nepăsător.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți? întrebă Laurie.

— Au fost supraalimentați de același glumeț. Au murit cu toții. Laurie, aș dori să discutăm despre ceva…

— Aș prefera să mor din cauza supraalimentării decât să fiu strivită într-o mașină. Tu nu? Măcar nu sângerezi. O, scuză-mă. Despre ce dorești să discutăm?

Allan Grant clătină din cap.

— Nimic important. Treburile nu merg deloc mai bine, nu-i așa?

Laurie își dădu imediat seama la ce se referea profesorul.

— Câteodată sunt capabilă să afirm cu toată sinceritatea că medicul are dreptate atunci când spune că, în cazul în care trebuie găsit un vinovat, acela nu poate fi decât șoferul autocarului, care mergea prea repede cu o mașină ale cărei plăcuțe de frână erau uzate. Alteori, însă, nu sunt de acord cu el.

Vocea puternică din capul ei țipă: *Le-ai răpit părinților ultimii lor ani de viață, așa cum le-ai răpit și cei doi ani după ce ai făcut cu mâna către procesiunea funerară.*

Laurie nu voia să plângă în fața profesorului Grant. El era foarte drăguț, însă orice persoană se putea sătura dacă avea de-a face cu o fată care trebuia permanent încurajată. Se ridică și spuse:

— Eu… eu… trebuie să plec. Mai este și altceva?

Cu o privire neliniștită, Allan Grant o urmări plecând. Era prea devreme ca să fie sigur, dar avea impresia că lucrarea pe care o ținea în mână îi furniza prima cheie care îl putea ajuta să descopere identitatea misterioasei expeditoare de scrisori care se semna „Leona”.

Lucrarea respira o anumită senzualitate, total necaracteristică elevei sale, însă similară celei folosite de autoarea scrisorilor. I se părea chiar că recunoaște câteva fraze neobișnuit de îndrăznețe. Nu era o dovadă, evident, însă măcar acum prinsese un capăt de fir de care se putea agăța pentru a începe căutările.

Laurie Kenyon era ultima persoană pe care și-ar fi închipuit-o concepând acele scrisori. În relațiile cu el, fata avusese întotdeauna o atitudine respectuoasă, de elevă care își admiră și își îndrăgește profesorul.

În momentul în care întinse mâna spre haină, Grant luă hotărârea să nu spună nimic nici soției sale, nici decanului. Unele dintre scrisorile pe care le primise erau de-a dreptul obscene. Orice persoană inocentă, supusă pe nedrept unui interogatoriu pe tema acestor scrisori, ar fi fost pusă într-o situație stânjenitoare, îndeosebi o fată care trecea printr-o tragedie precum Laurie. Stingând lumina, Grant plecă spre casă.

Din spatele unui gard viu, cu unghiile înfipte în palme, Leona îl urmări îndepărtându-se.

În seara precedentă, se ascunsese din nou pe lângă casa lui. Ca de obicei, Grant nu trăsese draperiile, așa încât îl putuse spiona timp de trei ore. La nouă, el își încălzise o pizza, apoi, cu farfuria și cu o bere, se retrăsese în camera de lucru. Se tolănise în vechiul lui scaun tapițat cu piele, își aruncase pantofii și își pusese picioarele pe canapea.

Citea o biografie a lui George Bernard Shaw. Cât de fermecător fusese gestul lui inconștient de a-și trece mâna prin păr… Așa făcea și în clasă uneori. Când terminase berea, se uitase la paharul gol, ridicase din umeri, apoi se dusese în bucătărie și se întorsese cu încă o sticlă.

La ora unsprezece urmărise emisiunea de știri. Când se terminase, stinsese lumina și plecase din camera de lucru. Ei nu-i fusese greu să-și dea seama că se duce în dormitor să se culce. Acolo își ținea întotdeauna ferestrele deschise, dar trăgea draperiile. De obicei, când îl vedea stingând lumina din camera de lucru, ea pleca, atunci însă, punând mâna întâmplător pe mânerul ușii glisante, descoperise că zăvorul nu intrase în lăcașul lui.

Mai fusese înăuntru. Cu câteva seri în urmă, de exemplu, stătuse ghemuită pe scaunul din piele, închipuindu-și că Allan trebuie să o cheme în dormitor dintr-o clipă în alta. „Hei, iubito, vino în pat. Mă simt singur.”

O dată sau de două ori așteptase să fie sigură că adormise, apoi se furișase în dormitor ca să-l privească. Aseară, însă, fiind prea înfrigurată și prea obosită, se dusese acasă de îndată ce îl văzuse stingând lumina din camera de lucru.

Înfrigurată și foarte obosită.

Înfrigurată.

Laurie își frecă palmele una de alta. Se făcuse brusc întuneric. Cu un minut în urmă, când ieșise din biroul profesorului Grant, nu sesizase cât de tare se întunecase.

29

— Ridgewood este unul dintre cele mai frumoase orășele din New Jersey, îi explică Betsy Lyons femeii îmbrăcate sobru care se uita împreună cu ea la fotografiile proprietăților puse în vânzare. Desigur, din acest motiv prețurile sunt ridicate, dar, chiar și așa, având în vedere situația pieței în momentul de față, puteți găsi acolo oferte excelente.

Rămasă pe gânduri, Opal dădu încet din cap. Era pentru a treia oară când venea la firma Lyons Really. Povestise că soțul ei fusese transferat la New York și că ea făcea cercetări preliminare în New Jersey, Connecticut și Westchester pentru a găsi o casă.

— Fă-o să capete încredere în tine, o instruise Bic. Toți agenții imobiliari sunt învățați să-i judece dintr-o singură privire pe eventualii cumpărători, ca să nu li se fure ceva din case atunci când încep să-i plimbe prin interior. Inițial, spune că nu ești decisă unde să te stabilești. Apoi, după o întâlnire sau două, afirmă că statul New Jersey îți place cel mai mult. Și încă ceva: la prima vizită, nu uita să afirmi că nu vrei să urci până la prețurile din Ridgewood. După aceea, fă câte o aluzie fină la frumusețea acelui orășel și la banii pe care îi posezi, bani care îți permit, la urma urmelor, să cumperi și o proprietate de acolo. Iar în final determin-o să-ți arate casa în care stă Lee. Vreau să stabilești această vizită pentru una dintre vinerile în care trecem pe acolo. Distrage-i atenția și… știi tu ce urmează.

Era începutul unei după-amieze de vineri. Planul fusese pus în mișcare. Opal câștigase încrederea agentei Betsy Lyons. Venise vremea să se ducă la casa Kenyon. Menajera familiei se afla acolo în diminețile zilelor de luni și vineri. Ea trebuia să fi plecat până acum. Iar sora mai mare

era cu siguranță la tribunal, unde se desfășura procesul acela intens mediatizat. Deci Opal urma să se afle în casă numai cu o persoană care nu avea de ce să stea în gardă.

Betsy Lyons era o femeie atrăgătoare, de vreo șaizeci de ani, care își iubea meseria și era o bună profesionistă. Se lăuda adesea că îi putea detecta pe mincinoși de la o distanță de cel puțin o milă.

— Știți ce? obișnuia să le spună altor agenți imobiliari. Eu nu-mi pierd vremea. Timpul costă bani. În cazul în care considerați că vreunul dintre clienți nu-și poate permite să cumpere casele pe care le oferiți, trebuie să scăpați automat de el. Ascultați-mă pe mine, pentru că tata n-ar fi fost celebru dacă n-ar fi câștigat atât de mult pe vremea lui. Pe de altă parte, să nu credeți că persoanele care par bogate sunt și serioase. Unele femei, în special, pot dori să intre în casele scumpe numai pentru a vedea cum sunt decorate. Și, oricum, *nu vă luați nici o clipă ochii de la persoana respectivă.*

Betsy Lyons o plăcea pe Carla Hawkins pentru că părea extrem de sinceră. Jucase cu cărțile pe masă de la bun început. Căutase casă în mai multe localități. Nu se entuziasmase de orice ofertă și nici nu se repezise să spună ce nu-i convine – lucru pe care îl făceau unii oameni, chiar dacă nu-și propuneau să cumpere ceva. „Băile sunt prea mici”, ziceau unii pe un ton critic, făcând-o să gândească: Sigur, dragă. Ești obișnuit să ai un jacuzzi în dormitor.

Ori de câte ori îi arăta o casă care îi trezea un oarecare interes, doamna Hawkins îi punea întrebări inteligente. Era evident că are bani. O agentă bună observa imediat dacă hainele clientului său erau de calitate sau nu. În concluzie, Betsy Lyons avea presentimentul că va da lovitura vânzând o casă costisitoare.

— Asta este deosebit de frumoasă, spuse, arătându-i clientei sale fotografia unei clădiri gen

ranch, din cărămidă aparentă. Nouă camere, numai patru ani vechime, stare excelentă, perspectivă minunată, oarecum izolată, pentru că se află în capătul unei fundături.

Prefăcându-se interesată, Opal își plimbă privirea peste specificațiile înșirate sub fotografie.

— Da, ar fi ceva, spuse ea încet. Dar haideți să ne mai uităm. Oh, cu asta ce-i?

Ajunseseră, în sfârșit, la pagina pe care se afla fotografia casei familiei Kenyon.

— O, dacă vreți să aveți o locuință cu adevărat frumoasă, spațioasă și confortabilă, pe asta trebuie s-o cumpărați! spuse Lyons entuziasmată. Curte de două mii de metri pătrați, piscină, patru dormitoare mari, fiecare cu propria baie, cameră de zi, sufragerie, încăpere pentru micul dejun, salon și bibliotecă. În afară de dormitoare, toate celelalte se află la parter. Suprafață totală de șapte sute patruzeci de metri pătrați, pereți lambrisați, parchet, cămară.

— Haideți să facem două vizite: și la cea anterioară, și la asta, propuse Opal. Eventual chiar acum. Numai atât îmi permite să merg glezna asta.

Bic îi înfășurase un bandaj în jurul gleznei stângi.

„Spune-i agentei că ți-ai scrântit-o, îi zisese el. În felul acesta, când te vei plânge că ți-ai scăpat o mănușă printr-unul dintre dormitoarele de la etaj, nu o va deranja să te lase singură în bucătărie.”

— Să mă interesez dacă putem merge la fermă, spuse Lyons. Proprietarii ei, având copii mici, ne-au rugat să-i sunăm înainte de a veni. Cu casa Kenyon nu avem probleme. Acolo putem intra neanunțați în orice zi de lucru.

Se opriră întâi la casa tip ranch. Opal nu uită să pună toate întrebările cuvenite. În cele din urmă porniră spre locuința familiei Kenyon. Pe drum, Opal repetă în gând toate indicațiile pe care i le dăduse Bic.

— Mizerabilă vreme, nu-i așa? spuse Lyons, conducând mașina pe străzile liniștite ale orășelului Ridgewood. Dar e plăcut să te gândești că se apropie primăvara. Curtea Kenyon prinde viață primăvara, când înfloresc pomii. Este plină de vișini și sângeri. Doamnei Kenyon îi plăcea să se ocupe de grădinărit și acolo sunt trei perioade de înflorire pe an. Oricine va alege această proprietate, va fi norocos.

— De ce a fost pusă în vânzare? se interesă Opal, considerând că evitarea acestei întrebări ar putea stârni bănuieli. Detesta să parcurgă acest drum. Îi amintea de cei doi ani de teroare. Nu uitase încă ce tare îi bătuse inima ori de câte ori viraseră pe lângă casa roz din colțul străzii. Acum, casa aceea era albă.

Lyons știa că nu avea sens să ascundă adevărul. Unii oameni aveau tendința să fugă de locuințele ghinioniste, știa foarte bine, însă ea avea un moto: decât să-i lași să-și vâre nasul peste tot ca să descopere singuri realitatea, mai bine fii sinceră de la bun început.

— Acolo nu mai locuiesc decât două surori, spuse ea. Părinții lor au murit într-un accident de mașină în cursul lunii septembrie. Au fost striviți de un autocar pe șoseaua 78.

Menționarea locului în care avusese loc tragedia avea o importanță aparte. Cu mult talent, Lyons încercase să-i atragă atenția clientei sale că accidentul avusese loc pe șoseaua 78 și nu în locuința lor.

Acum tocmai intraseră pe aleea de acces a casei. Bic o rugase pe Opal să aibă grijă să observe orice amănunt. Era foarte curios să afle în ce fel de clădire locuia Lee. După ce coborâră din mașină, Lyons scoase cheia.

— Casa are un hol central, spuse ea deschizând ușa. Vedeți? Cred că acum înțelegeți de ce am afirmat că este o locuință bine întreținută. Este frumoasă, nu?

Taci din gură, ar fi vrut să spună Opal pe când se plimbau pe la parter. Camera de zi se afla în partea stângă. Intrare boltită. Ferestre mari. Tapițerie predominant albastră. Parchet de culoare închisă, bine lustruit, cu un covor oriental mare și, în contrast, altul în fața șemineului. Un impuls nervos o făcu pe Opal să simtă nevoia să izbucnească în râs. O luaseră pe Lee din această casă superbă ca să o ducă într-o cocioabă înghesuită. Era mare minune că fetița nu leșinase instantaneu.

În bibliotecă, pe pereți atârnau portrete.

— Aceia sunt soții Kenyon, îi atrase atenția Betsy Lyons. Un cuplu drăguț, nu-i așa? Iar astea sunt niște acuarele care le reprezintă pe fetele lor, în copilărie. Sarah a jucat pentru Laurie un fel de rol de mămică încă din momentul în care s-a născut. Nu știu dacă, stând în Georgia, ați aflat povestea lor, dar…

Ascultând povestea dispariției subite de acum șaptesprezece ani, Opal își simți inima începând să-i bată nebunește. Pe unul dintre capetele mesei era pusă o fotografie în care o vedea pe Lee stând alături de o fată ceva mai mare. Lee purta costumul roz de baie pe care îl avusese în momentul răpirii. Cum naiba îi căzuseră privirile tocmai pe fotografia aceea într-o încăpere înțesată cu tot felul de poze înrămate?

Bic avea dreptate. Dumnezeu trebuia să fi avut un motiv bine întemeiat pentru a-i trimite din nou în această zonă a țării. Probabil că era strict necesar să-și ia măsuri de siguranță ca să se poată feri de Lee.

Prefăcându-se că strănută, Opal își scoase batista din buzunarul paltonului și lăsă să-i cadă o mănușă exact în camera în care dormea Lee. Betsy Lyons nu-i spusese cui îi aparținea dormitorul acela, dar nu-i fusese greu să-și dea seama. În dormitorul surorii sale era un birou plin cu cărți de drept.

După ce coborî scara pe urmele agentei imobiliare, Opal îi ceru să-i mai arate o dată bucătăria.

— Îmi place bucătăria asta, spuse oftând. De fapt, întreaga casă este de vis. Am reușit să fiu sinceră măcar o dată, gândi apoi, amuzată. Dar acum cred că este indicat să plec. Glezna îmi dă semne să nu mai umblu de colo-colo.

O clipă mai târziu, Opal se așeză pe un scaun cu picior înalt dintre cele aliniate, ca la bar, în fața tejghelei dintre bucătărie și camera în care se servea micul dejun.

— Nici o supărare, spuse Betsy Lyons binevoitoare, presimțind că-i cresc șansele de a încheia acest contract.

Opal băgă o mână în buzunar ca să-și scoată mănușile și se încruntă.

— Sunt convinsă că le aveam pe amândouă atunci când am intrat aici. Scotocind și celălalt buzunar, Opal scoase la iveală batista. A, știu! Pot pune pariu că am tras-o din buzunar o dată cu batista când am strănutat. Asta s-a întâmplat în dormitorul cu covorul albastru.

Schiță apoi gestul să coboare de pe scaun.

— Așteptați-mă aici, îi ceru Betsy Lyons autoritar. Fug sus ca s-o caut.

— Oh, chiar vreți?

Opal așteptă până când zgomotele slabe de pași de pe scară o asigurară că agenta se afla în drum spre etajul superior. Atunci sări de pe scaun și se repezi la setul de cuțite înșirat pe peretele de lângă mașina de gătit. Îl alese pe cel mai mare dintre ele – un cuțit lung, de tranșare, pe care îl lăsă să cadă în geanta ei supradimensionată.

Când se întoarse în bucătărie, zâmbind triumfătoare, cu mănușa pierdută în mână, Betsy Lyons o găsi cocoțată tot pe scaunul de bar, ușor gârbovită, frecându-și glezna bandajată.

30

Prima parte a săptămânii trecu pe nesimțite. Joi spre vineri, Sarah lucră toată noaptea, meditând asupra pledoariei sale finale.

O reciti încet, tăind sau adăugând diferite cuvinte, formulând frazele în așa fel încât să scoată bine în evidență cele câteva puncte cu care spera să-i dea gata pe jurați. Lucră până când lumina dimineții începu să pătrundă în dormitor. La ora cinci și un sfert ajunse la paragraful final. „Doamnelor și domnilor, domnul Marcus este un avocat talentat, cu multă experiență. El a reușit să-i dea fiecăruia dintre martorii noștri câte o lovitură de grație. Să admitem că gara nu era luminată la fel de bine ca în timpul zilei, dar nici nu era atât de întuneric încât să nu-i poată vedea fața lui James Parker. În schimb, toți l-au zărit apropiindu-se de Maureen Mays, care l-a respins. Fiecare martor a fost capabil să vă spună fără ezitare că James Parker a fost cel care s-a urcat în mașina lui Maureen… De aceea, doamnelor și domnilor, aș îndrăzni să afirm că probele care v-au fost aduse demonstrează clar că James Parker a ucis-o pe această frumoasă tânără, lipsindu-i pentru totdeauna pe soțul, mama, tatăl și pe celelalte rude de dragostea și sprijinul ei. Nu putem face nimic pentru a o aduce înapoi, însă voi, stimați jurați, aveți puterea să dați ucigașul pe mâna justiției.”

Atinsese toate punctele esențiale și știa că adusese suficiente probe solide, incontestabile. Cu toate acestea, Conner Marcus continua să fie cel mai bun avocat cu care se confruntase în cazurile de omucidere. Iar jurații erau imprevizibili.

Sarah se ridică și se întinse. Adrenalina, care îi creștea în timpul oricărui proces, avea să ajungă la nivel maxim în momentul în care va începe să-și expună argumentele finale. Se bizuia chiar pe această creștere.

Se duse la baie și dădu drumul la duș. Era tentată să întârzie mult sub cascada de apă fierbinte. Mușchii umerilor, în special, păreau noduroși. Renunță și trecu pe apă rece. Strâmbându-se, îndură rafala ca de gheață.

Se șterse apoi repede, își puse un halat lung, din prosop gros, vârî picioarele în papuci și fugi la parter ca să-și pregătească o cafea. În timp ce aștepta ca lichidul să se scurgă picătură cu picătură din filtru, făcu câteva exerciții fizice de întindere a musculaturii, plimbându-și privirea prin bucătărie. Betsy Lyons, agenta imobiliară, presimțea că-i va putea vinde casa. Dar Sarah realiza abia acum că ideea vânzării o și bucura, o și întrista. Oricum, îi spusese agentei că nu va scădea prețul sub nici un pretext.

Cafeaua era gata. O turnă în cana favorită – cea pe care o primise de la echipa de detectivi pe vremea când lucrase ca procuror adjunct în secția de crime sexuale. „Pentru Sarah, datorită căreia sexul a devenit atât de interesant”, scria ea. Mama ei nu se amuzase deloc când citise aceste cuvinte.

Luă cana și urcă la etaj. Sorbi din cafea rujându-se, apoi fardându-și obrajii și pleoapele între timp. Machierea devenise un ritual matinal, un tribut adresat mamei sale. Mamă, dacă nu te deranjează, astăzi o să fiu pusă la patru ace, gândi, deși știa că Marie ar fi fost de acord să o vadă în taiorul albastru-gri pe care avea de gând să-l îmbrace.

Apoi își privi părul. Un nor de bucle… nu, un ghem de câlți. Îl perie nerăbdătoare. „Soarele va ieși mâine…”, cântă încet. „Nu am nevoie decât de o rochie roșie cu guler alb și de un câine cu mutră buimacă”.

Când termină, verifică conținutul servietei. Toate notele pentru pledoaria finală erau acolo. Asta-i tot, gândi. Ajunsese aproape la baza scării când auzi ușa bucătăriei deschizându-se.

— Eu sunt, Sarah, strigă Sophie. Pașii ei se auziră traversând bucătăria. Trebuie să mă duc la

dentist, așa că mi-am spus că ar fi bine să vin ceva mai devreme. Oh, arăți minunat!

— Mulțumesc, dar nu trebuia să vii chiar atât de devreme. După zece ani de muncă la noi, nu crezi că îți poți lua câte o zi liberă când ai nevoie?

Amândouă zâmbiră. Apoi, perspectiva vânzării casei stresând-o pe Sophie, aceasta își exprimă nemulțumirea.

— Mi-ar conveni doar dacă v-ați găsi un apartament prin zonă, ca să pot avea grijă de voi și în continuare, spuse ea în final, după care, dând din nou semne de agitație – pentru că de la bun început păruse a nu fi în apele ei schimbă subiectul. Sarah, știi setul ăla bun de cuțite de lângă mașina de gătit?

Sarah își încheia nasturii paltonului.

— Evident.

— Ai luat vreunul dintre ele?

— Nu.

— Am observat că lipsește cel mare, pentru tranșat. E foarte ciudat.

— Oh, trebuie să fie pe aici, pe undeva.

— Păi, n-aș ști unde anume.

Pe neașteptate, Sarah se neliniști.

— Unde l-ai văzut ultima dată?

— Nu știu exact. Luni am vrut să-l folosesc și, negăsindu-l, l-am căutat peste tot. Nu este în bucătărie, pot spune sigur. De când o fi lipsind, n-am nici cea mai vagă idee. Sophie ezită. Presupun că Laurie n-a avut nevoie de el la școală, nu?

Sophie era la curent cu visul cuțitului.

— Nu aș crede. Sarah reușise să vorbească abia după ce scăpase cu greu de nodul care i se pusese în gât. Trebuie să plec cât mai repede. Urmă o pauză, apoi, când deschise ușa, adăugă: Dacă, din întâmplare, dai peste cuțit, lasă-mi un mesaj la birou. Doar: „L-am găsit”. Este suficient. În regulă?

Lui Sarah nu-i scăpă compasiunea zugrăvită pe fața menajerei. Crede că Laurie l-a luat, gândi.

Dumnezeule mare!

Înnebunită, se repezi la telefonul din mașină și formă numărul surorii sale. Îi răspunse o voce adormită. Laurie ridicase receptorul după primul țârâit.

— Sarah? Da, sigur, sunt bine. Chiar prea bine, pentru că am compensat două eșecuri luând două calificative bune. Haide să sărbătorim într-un fel victoria asta.

Ușurată, Sarah puse telefonul la loc și ieși grăbită din garaj. Acum, în garajul lor cu patru locuri nu se mai afla decât o mașină. Laurie și-o lăsa întotdeauna pe a ei în capătul aleii de acces, deoarece spațiile goale din garaj îi aminteau mereu, ca și surorii sale de altfel, de accidentul părinților lor.

Ieșind de pe alee, Sarah își spuse că, deși pe moment Laurie nu părea să aibă probleme, diseară era necesar să-i sune pe Carpenter și Donnelly, pentru a-i anunța că îi dispăruse un cuțit. Dar până atunci trebuia să-și scoală din minte aceste probleme. Nu era corectă față de Maureen Mays și de familia ei dacă astăzi, la tribunal, nu se străduia să dea tot ce-i mai bun din ea. Dar… totuși, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi luat Laurie un cuțit de tranșat carne?

31

— Juriul surorii mele se află încă în dezbateri, îi spuse Laurie doctorului Carpenter, stând în cabinet pe fotoliul din fața biroului lui. O invidiez pe Sarah. Se implică atât de mult în tot ceea ce face la serviciu încât este capabilă să facă abstracție de tot ce nu o interesează în clipa respectivă.

Carpenter așteptă. Simțea că atmosfera din cabinet avea să se încingă. Laurie era altfel decât înainte. Se aștepta să o audă exprimându-și ostilitatea față de sora ei. În ochi îi apăruseră sclipiri ciudate, de furie abia reținută. Între ea și Sarah trebuie să se fi întâmplat ceva.

— Am aflat de acest caz din ziare, spuse el cu voce blajină.

— Sigur c-ai aflat. Sarah este procuror. Dar nu este atât de subtilă pe cât se crede.

El așteptă din nou.

— Aseară am ajuns acasă înaintea ei. Și-a cerut mii de scuze. A regretat că n-a fost prezentă când am sosit, ca să-mi ureze bun venit. Of, ce pacoste poate fi o soră mai mare! I-am zis: „Uite ce-i, Sarah, de la un moment dat chiar și cu trebuie să încep să am grijă singură de mine însămi. Am douăzeci și unu de ani, nu patru.”

— Patru?

— Asta a fost vârsta pe care o aveam atunci când Sarah ar fi trebuit să stea acasă, nu să se ducă la afurisita aia de petrecere. N-aș fi fost răpită dacă ar fi rămas alături de mine.

— Laurie, întotdeauna ai susținut că ai fost răpită numai din vina ta.

— O, da, și eu sunt vinovată. Dar ea, fiind mai mare, nu putea fi absolvită de orice răspundere. Pun pariu că mă urăște.

Unul dintre țelurile pe care și le propusese doctorul Carpenter era să o deprindă pe Laurie să devină independentă de Sarah, însă acum purtarea

ei îl deruta de-a binelea. Parcă ar fi avut de-a face cu o altă pacientă, total diferită.

— De ce te-ar urî?

— Nu are timp să ducă și ea o viață particulară normală. *Sarah* ar trebui să-ți fie pacientă. Dumnezeule Doamne, ce idee! Da, toată viața n-a făcut altceva decât să joace rolul de soră mai mare. Azi-dimineață i-am citit jurnalul. Îl ține încă de pe vremea copilăriei. A scris multe lucruri despre răpirea mea, apoi despre momentul revenirii. A considerat că m-am întors schimbată. Presupun că am înfiorat-o.

Ultima afirmație fusese făcută pe un ton satisfăcut.

— Obișnuiești să-i citești jurnalul?

După privirea pe care i-o aruncă, pacientei păru să-i fie milă de el.

— Tu ești cel care vrea să știe ce gândesc toți ceilalți oameni, Crezi că aflând ce au în cap le devii superior?

Toată atitudinea lui Laurie era agresivă. Ședea cu genunchii lipiți, cu mâinile încleștate pe brațele fotoliului și gâtul întins înainte, cu trăsăturile rigide. Unde era fața blândă, jenată, tânăra confuză, care te ducea cu gândul la vocea lui Jackie Onassis?

— Întrebarea ta este bună, dar nu-ți pot da un răspuns scurt, condensat într-o singură frază. De ce te-ai supărat pe Sarah?

— Cuțitul e de vină. Sarah crede că am luat pe furiș din bucătărie un cuțit pentru tranșat.

— De ce ar crede așa ceva?

— Numai fiindcă lipsește. Dar sunt al dracului de sigură că nu l-am luat de acolo. Sophie, menajera noastră, a tulburat apele. Nu mă deranjează să recunosc că îmi scapă multe lucruri, însă în privința asta nu mă înșel, doctore.

— Sarah te-a acuzat sau doar te-a întrebat dacă știi ceva de cuțitul acela? Diferența este mare, cred că-ți dai seama.

— Uite ce-i, amice, să știi că fac distincție între o acuzație și o simplă întrebare.

— Am avut impresia că te temi de cuțite. M-am înșelat, Laurie?

— Aș vrea să mă numești Kate.

— Kate? Ai vreun motiv?

— Sună mai bine decât Laurie – mai matur. Oricum, al doilea meu prenume este Katherine.

— Ăsta-i un lucru bun. Vreau să zic că este bine să dai la o parte absolut tot ce a făcut parte din perioada copilăriei. Asta vrei să faci acum? Să uiți de copilărie?

— Nu. Vreau doar să-mi impun să nu-mi fie teamă de cuțite.

— Deci ți-e teamă de ele. Cel puțin până acum, asta a fost impresia mea.

— O, nu! Nu mie. Laurie nu se teme de absolut nimic. Pentru ea, cuțitul nu este un element de bază al scenariului unei povești de groază cu sfârșit tragic. Există unii oameni, doctore, care reușesc să provoace suferință și durere în tot restul universului. Printre ei se numără, de exemplu, și fetița noastră, Laurie.

Doctorul Peter Carpenter realiză că acum știa unul dintre numele celorlalte personalități ale pacientei sale, Laurie Kenyon. Acesta era Kate.

32

Sâmbătă dimineața, cei doi își parcară mașina exact lângă clădirea în care se alia cabinetul doctorului Carpenter. Bic nu închiriase întâmplător un Buick din generațiile anterioare, vopsit în aceeași culoare ca cel pe care îl conducea Laurie. Numai pielea din interior avea o nuanță puțin diferită.

— Dacă se întâmplă să fiu întrebat de ce i-am deschis portiera, voi arăta cu degetul spre cealaltă mașină, dând de înțeles că am făcut o simplă confuzie, explică el. Doar am observat amândoi că Lee nu-și încuie niciodată mașina, adăugă apoi, văzând că însoțitoarea sa nu este prea lămurită. Geanta ei sport, plină cu manuale, stă întotdeauna pe podea, lângă scaunul din față. Nu voi face altceva decât să-i strecor cuțitul înăuntru, sub cărți. Nu contează când îl găsește. Important este doar să-l *găsească.* În felul acesta își va aminti ce i se poate întâmpla dacă pomenește de noi în fața medicului ăla de nebuni. Și acum, hai, lă-ți treaba, Opal.

Lee ieșea întotdeauna din cabinet la ora douăsprezece fără cinci minute. La ora douăsprezece fără șase minute, femeia se duse la intrarea privată a medicului, care își avea cabinetul la etaj, și deschise ușa, aparent din greșeală. În fața ei era un culoar îngust, în capătul căruia se găsea o scară. Opal se uită la scară, apoi aruncă o privire derutată în jur, de parcă, dându-și scama de greșeala făcută, ar fi avut intenția să se ducă spre intrarea principală a acestei imense clădiri din colțul bulevardului Ridgewood, în care își aveau sediul multe alte firme, cu profiluri de activitate total diferite. Pe scară nu era nimeni. Grăbită, desfăcu micul pachet pe care îl avea în mână, lăsă conținutul să cadă exact în mijlocul holului și plecă. Bic se afla deja în mașina lor închiriată.

— Nici un orb n-ar putea să treacă de el, îi spuse ca lui Bic.

— Nimeni nu ți-a dat atenție, o asigură el, Mai așteptăm un minut ca să vedem ce se întâmplă.

Laurie începu să coboare scara. Intenționa să se îndrepte direct spre colegiu. Cine naiba avea nevoie de dureri de cap? Cine accepta de bunăvoie să fie boscorodit de mereu neliniștita Sarah? Poate altcineva, dar nu ea. Pentru ea venise vremea să se concentreze asupra acelor fonduri care îi erau încredințate, ca să știe exact de ce sume dispune. Probabil că de unele suficient de mari. Iar la acestea aveau să se adauge și cele obținute din vânzarea casei. Iar după vânzare, nu era dispusă să încredințeze nimănui investirea sumei care îi revenea. I se făcuse silă de fata lașă care spunea întruna: „Da, Sarah. Nu, Sarah. Cum zici tu, Sarah.”

Ajunsese la baza scării. Atinse cu vârful cizmei un obiect moale. Se uită în jos.

De pe podea o privea ochiul fără viață al unui pui de găină. Câteva pene ciufulite mai rămăseseră prinse de țeastă. Sângele închegat formase o crustă în locul în care fusese secționat gâtul.

De afară, Bic și Opal auziră primele țipete. Bic zâmbi.

— Îți sunt familiare sunetele astea, nu? Apoi întoarse cheia de contact și murmură: Dar acum ar trebui să o pot liniști.

33

Secretara lui Sarah intră grăbită în sala de ședințe a tribunalului exact în momentul în care apărură și jurații. Se răspândise deja zvonul că se va da verdictul, așa încât oamenii se înghesuiau să-și ocupe locurile. Sarah își simți inima bătând nebunește în clipa în care judecătorul întrebă:

— Domnule Foreman, juriul a căzut de acord asupra verdictului?

— Da, onorate domn judecător.

Până aici mi-a fost, gândi Sarah, șezând la masa procurorului, față în față cu banca juraților. Dar o clipă mai târziu se simți trasă de braț și, întorcând capul, o văzu pe secretară.

— Nu acum, Janet, ripostă ca ferm, surprinsă că secretara sa îi distrăgea atenția exact când urma să se dea verdictul.

— Sarah, îmi pare rău. Un anume doctor Carpenter ți-a dus sora la secția de urgențe a Centrului Medical Hackensack. Este în stare de șoc.

Sarah strânse în mână creionul până când articulațiile degetelor i se albiră. Judecătorul o privea evident enervat.

— Anunță-l pe medic că voi veni în câteva minute, spuse în șoaptă.

— Care este verdictul, vinovat sau nevinovat?

— Vinovat, onorate domn judecător.

Familia și prietenii lui James Parker strigară în cor:

— Nu este drept!

Judecătorul lovi cu ciocănașul în pupitru, cerând să se facă liniște. Apoi se asigură că votul fusese unanim și dizolvă juriul.

Lui James Parker i se revocă dreptul de eliberare pe cauțiune. După ce se stabili o dată de pronunțare a sentinței, acesta fu scos din sală cu cătușe la mâini. Curtea își suspendă ședința. Sarah

nu avu timp să se bucure de victoria obținută. Janet stătea în hol, cu paltonul și geanta în mâini.

— Acum poți să te sui direct în mașină.

Doctorul Carpenter o aștepta în camera de urgență. Îi explică pe scurt ce se întâmplase.

— Laurie abia ieșise din cabinetul meu. Când a ajuns la parter, în fața ieșirii, a început să țipe. Până să ajung la ea, a leșinat. A fost în stare de șoc, însă pare să-și revină.

— Dar ce i-a provocat șocul? întrebă Sarah, simțind că ochii i se umezesc. Ceva în purtarea medicului îi amintea de tatăl său. Și l-ar fi vrut alături în acest moment.

— Se pare că a călcat pe un cap de pui de găină. Incidentul a isterizat-o, apoi a intrat în stare de șoc.

— Un cap de pui de găină! În holul cabinetului tău!?

— Da. Am un pacient cu mari probleme psihice care aparține unui cult oarecare. Nu m-aș mira ca el să-l fi pus acolo, pentru că ăsta este exact genul de gest pe care ar fi în stare să-l facă. Laurie a manifestat vreodată vreo teamă excesivă față de găini, șoareci sau alte animale?

— Nu. Numai că nu mănâncă niciodată carne de pui. Nu-i suportă gustul.

Din zona împrejmuită de draperii își făcu apariția o infirmieră.

— Vă puteți duce la ea.

Laurie era întinsă în pat, cu ochii închiși. Sarah îi atinse mâna.

— Laurie.

Pleoapele bolnavei se ridicară foarte încet. Părea că fusese nevoită să facă un mare efort pentru a deschide ochii și Sarah înțelese că fusese puternic sedată.

— Sarah, mai bine mă omor decât să-l mai văd vreodată pe doctorul ăla, spuse Laurie cu voce slabă, dar limpede.

34

Allan mânca un sandviș în bucătărie.

— Dragule, îmi pare rău că n-am venit aseară, dar trebuia neapărat să-i pregătesc lui Wharton bilanțul contabil, spuse Karen, aruncându-și brațele în jurul gâtului soțului său.

Allan o sărută pe obraz, apoi se desprinse din îmbrățișare făcând un pas înapoi.

— Nu-i nimic. Vrei să mănânci ceva?

— Ar fi trebuit să mă aștepți. Ți-aș fi pregătit cu prânzul.

— Dar ar mai fi putut dura vreo oră.

— Niciodată nu faci prea mare caz în legătură cu mâncarea. Karen Grant luă carafa, turnă două porții de Chianti, apoi, dându-i un pahar lui Allan, ciocni cu el. Noroc, dragul meu.

— Noroc, spuse Allan fără să schițeze nici un zâmbet.

— Hei, profesore, se pare că ceva nu prea este în regulă.

— Da, nu prea este. Cu vreo oră în urmă am ajuns la convingerea că misterioasa Leona, cea care îmi trimite scrisorile acelea, este Laurie Kenyon.

Karen rămase cu gura căscată.

— Ești absolut sigur?

— Da. Am corectat niște lucrări. Cea pe care am primit-o de ea nu ieșise la imprimantă așa că a fost nevoită să folosească vechea ei mașină de scris, pe care o ține de rezervă. Nu am nici o îndoială că este vorba exact de mașina la care au fost bătute scrisorile – inclusiv cea sosită ieri. Și Allan scoase din buzunar ultima scrisoare pe care o primise.

Karen citi: „Allan, dragul meu, n-am să uit niciodată seara trecută. Îmi place la nebunie să le văd dormind. Îmi place să observ cum te întorci și cum îți miști gura, de parcă ai mesteca, atunci când începi să ai senzația că patul a devenit mai

confortabil, și cum îți tragi plapuma în sus. De ce lași aerul din dormitor să se răcească atât de tare? Ți-am închis puțin fereastra, n-ai observat, dragul meu? Pun pariu că nu. Din unele puncte de vedere, ai putea fi prototipul profesorului aiurit. Dar numai din unele. Să nu-mi permiți niciodată să-ți ies din minte. Adu-ți aminte întotdeauna. Dacă soția ta nu te dorește suficient, să știi că eu te doresc. Cu toată dragostea, Leona."

Karen reciti scrisoarea, de data asta mult mai lent.

— Dumnezeule, Allan, chiar crezi că fata asta a intrat aici?

— Nu. Cu siguranță că întâlnirile pe care susține că le-am avut cu ea la birou sunt pure fantezii, așa că chestiile astea, de aici, trebuie să fie tot fantezii.

— Nu-s chiar atât de sigură. Vino cu mine.

Allan o urmă în dormitor. Karen se opri în fața ferestrei lor lungi. Apucă mânerul cremonei și îl roti. Fereastra se deschise fără nici un zgomot spre exterior. Foarte ușor, Karen ridică piciorul peste pervazul scund, punându-l direct afară, pe pământ. Când se află de partea cealaltă, se întoarse cu fața spre el. O pală de vânt îi aruncă pletele peste față și făcu să fâlfâie perdeaua.

— Este ușor să și intri, să și ieși, spuse ea, revenind în cameră. Allan, crede-mă, o fi având fantezii, dar nu este exclus să ne fi intrat în casă. Tu dormi buștean. De acum încolo nu mai poți lăsa fereastra larg deschisă.

— Asta-i chiar prea de tot! Al dracului să fiu dacă o să-mi schimb obiceiurile. Trebuie să discut cu Sarah Kenyon. Mi-e foarte de milă de Laurie, dar este necesar ca Sarah să ia măsuri serioase.

Cum Sarah nu răspunse, Allan îi lăsă un mesaj pe robot: „Este foarte important să vorbesc cu tine".

Sarah îl căută la ora două și jumătate. Karen își ascultă soțul, sesizând că, treptat, răceala din

glasul acestuia lasă locul unei neobișnuite solicitudini.

— Sarah, dar care-i problema? Laurie? De ce, i s-a întâmplat ceva? urmă o pauză. Oh, Dumnezeule, e groaznic. Sarah, nu plânge. Îmi dau seama prin ce treci. Laurie își va reveni. Dă-i un răgaz. Nu, n-am vrut decât să aflu ce părere ai despre evoluția ei. Sigur. Mai vorbim curând. La revedere.

După ce puse receptorul în furcă, Allan se întoarse spre Karen.

— Laurie este la spital. A făcut un șoc în momentul în care a ieșit din cabinetul psihiatrului. N-am înțeles exact despre ce-i vorba. Oricum, am dedus că acum se simte bine, dar cei de la spital au insistat s-o rețină până mâine. Sora ei nu mai are mult până să ajungă la capătul puterilor.

— Laurie se va întoarce la școală?

— Este ferm hotărâtă să fie prezentă la orele de luni. Allan ridică din umeri, neajutorat. Karen, mi-a fost imposibil să-i vorbesc despre scrisori tocmai acum.

— Înseamnă că le vei da pe mâna celor din conducerea colegiului?

— Sigur. Sunt convins că decanul Larkin va pune un psiholog să discute cu Laurie. Știu că frecventează un psihiatru din Ridgewood, dar poate că are nevoie și aici de niște ședințe de consiliere. Sărmana copilă.

35

Spre sfârșitul dimineții de duminică, când ajunse la spital, Sarah o găsi pe Laurie stând în pat în capul oaselor, cu un ziar în mână. Era *Record*-ul districtului Bergen. Ea își salută veselă sora.

— Bună. Mi-ai adus hainele. Excelent. Mă îmbrac imediat. Mâncăm la club.

Laurie o anunțase pe Sarah că vrea să ajungă la club încă de acum o oră, când o sunase.

— Ești sigură că nu va fi un efort prea mare pentru tine? întrebă Sarah neliniștită. Ieri te-ai simțit destul de rău.

— Efortul o fi prea mare pentru *tine,* nu pentru mine. Of, Sarah, de ce nu te muți în altă parte fără să-mi lași noua ta adresă? Sincer vorbind, sunt o mare belea pe capul tău. Dumnezeu ne e martor.

Văzându-i zâmbetul jenat și îndurerai, Sarah se aplecă și o strânse în brațe. Ajunsese să nu mai știe la ce să se aștepte din partea ei. Oricum, aceasta era adevărata Laurie, cea care își exprima regretul ori de câte ori îi făcea necazuri cuiva, gata oricând să se distreze.

— N-ai mai arătat de mult atât de bine, aprecie ea sincer.

— Nu știu ce naiba mi-au dat, dar am dormit ca un bolovan.

— Ți-au dat un somnifer destul de slab. Doctorul Carpenter l-a prescris, precum și un antidepresiv.

Laurie se crispă.

— Sarah, tipul ăsta a mai încercat să-mi dea niște pilule și nu l-am lăsat. Știi că nu le suport. Dar de acum am să iau. În schimb, n-am să mă mai duc la nici o ședință de terapie, niciodată.

— Totuși, va *trebui* să vezi dacă doctorul Carpenter detectează vreo reacție negativă la medicația pe care ți-a prescris-o.

— S-o detecteze la telefon. Convorbirile de la distanță nu mă deranjează.

— Știi ce, Laurie? Doctorul Carpenter s-a consultat în privința ta cu un psihiatru din New York, Donnelly. Dacă nu vrei să te duci până la cabinetul lui, îmi permiți să vorbesc eu cu el?

— Oh, Sarah, aș vrea să nu faci așa ceva, dar bine, dacă te simți mai împăcată… Laurie sări din pat. Hai să plecăm o dată de aici.

La club, niște prieteni le invitară să ia loc la masa lor. Laurie mâncă cu poftă și fu foarte veselă. Urmărind-o, lui Sarah îi veni greu să creadă că nu trecuse decât o zi de când o adusese la disperare. Amintirea lacrimilor pe care le vărsase la telefon când vorbise cu amabilul profesor Grant o făcu să se crispeze.

Când plecară de la club, Sarah nu conduse direct spre casă, ci o luă în direcția opusă.

Laurie ridică din sprânceană.

— Încotro?

— Spre un loc până la care nu facem, de acasă, decât vreo zece minute. Mai exact, Glen Rock. Cei de acolo au dat în folosință niște case tip despre care se spune că ar fi extraordinare. M-am gândit să aruncăm și noi o privire.

— Sarah, poate că, pe moment, ar trebui să închiriem, nu să cumpărăm o locuință. Dacă te decizi, de exemplu, să te angajezi la o firmă de avocatură din New York? Doar ți s-au făcut asemenea oferte. Pe mine nu mă deranjează, dar pe tine, o casă cumpărată te-ar lega de localitatea respectivă. Dacă aș fi o mare profesionistă în golf, m-aș duce după soare.

— Nu mă angajez la o firmă privată, Laurie. Când stau cu familiile victimelor și văd atâta suferință și furie, îmi dau seama că mi-ar fi imposibil să fug în tabăra opusă, căutând o portiță pe care ne-o lasă legislația. Pot dormi mult mai bine incriminându-i pe ucigași, nu apărându-i.

La Glen Rock erau mai multe modele de case tip, toate cu mai multe apartamente. Unul dintre ele, cu parter plus două etaje, fu pe placul amândurora.

— Frumoasă arhitectură, comentă Sarah. Oricât mi-aș iubi locuința, mi-e imposibil să nu admir băile astea ultramoderne. Apoi, întorcându-se spre agentul imobiliar care le însoțise: Această casă ne interesează realmente. În momentul în care găsim un cumpărător pentru a noastră, ne întoarcem.

Imediat după aceea, luând-o pe Laurie de braț, Sarah se îndreptă spre mașină. Era o zi senină, cu aer rece și vânt cam înțepător, dar se simțea deja că nu mai erau decât șase săptămâni până la venirea primăverii.

— Frumoase împrejurimi, spuse Sarah. Și gândește-te: nu va trebui să ne batem capul cu îngrijirea zonei verzi din jur. Plăcut gând, nu?

— Tatei îi plăcea să-și petreacă vremea pe afară, iar mama era mai fericită ca niciodată atunci când stătea în genunchi în grădină. Nu-i curios că noi două n-am profitat să ne bucurăm de ea?

Tonul lui Laurie fusese afectuos și amuzat. Începea oare să fie capabilă să vorbească despre părinții lor fără să cadă instantaneu într-o stare cumplită de deprimare, fără să se învinovățească? Te implor, Doamne, așa să fie, se rugă Sarah în gând.

Ajunseseră în parcare. Acesta era plin de oameni – toți posibili cumpărători, într-un du-te-vino continuu. Zvonurile care se răspândiseră despre noile locuințe date în folosință de compania Fox Hedge erau bune. Laurie vorbi repede:

— Sarah, lasă-mă să-ți spun un singur lucru. Când ajungem acasă, nu vreau să discutăm despre ziua de ieri. Casa noastră a devenit locul în care mă studiezi îngrijorată și îmi pui întrebări care nu sunt atât de întâmplătoare pe cât par. De acum înainte nu mă mai supune unor interogatorii de

genul: cum dorm, cum mănânc, dacă mă întâlnesc sau nu cu vreun băiat, și alte chestii dintr-astea. *Lasă-mă pe mine* să-ți spun despre ce doresc să discutăm. În regulă?

— În regulă, replică Sarah liniștită, după care gândi: Ai tratat-o ca pe un copil care trebuie să-i spună totul mamei sale. Poate că Laurie dă semne bune începând să-și exprime indignarea. Dar de ce a pomenit de ziua de ieri? Ce s-a întâmplat, de fapt, ieri?

Laurie păru să înțeleagă perfect ce era în mintea ei.

— Sarah, habar n-am de ce am leșinat ieri. Știu un singur lucru: că doctorul Carpenter mă supune unor chinuri teribile hărțuindu-mă cu întrebările lui, care nu au drept scop decât să mă atragă în cursă. Mă simt de parcă aș intra prin efracție într-o casă ale cărei uși și ferestre sunt imediat încuiate.

— Laurie, Carpenter este bine intenționat. Nu vrea decât să te vindece, dar bine, sunt de acord cu absolut tot ce-ai spus. Nu ești pregătită să faci față unor asemenea ședințe terapeutice.

— Mă bucur că gândești așa.

Sarah trecu de gardienii de la poartă, observând că opresc și verifică toate mașinile care veneau. Se părea că și Laurie sesizase acest lucru, pentru că spuse:

— Sarah, hai să depunem un avans pentru casa aia din colț. Mi-ar plăcea să locuiesc în ea. Cu gardienii ăia de la poartă, vom fi în deplină siguranță. Și vreau să mă simt în siguranță. Lipsa ei este cea care mă sperie cel mai mult.

Se aflau deja pe șosea, luând viteză. Sarah se hotărî să pună o întrebare care o măcina.

— Deci lipsa de securitate te-a determinat să iei cuțitul de bucătărie? Ai simțit nevoia să-l ții lângă tine ca să fii sigură că ești ferită de orice pericol? Laurie, să știi că te înțeleg. Totul este să nu ajungi într-o stare de deprimare atât de puternică încât

să… te rănești. Îmi pare rău că aduc iarăși vorba despre el, dar mi-e teamă să nu pățești ceva.

Laurie oftă.

— Sarah, știu unde bați. Te gândești că m-aș putea sinucide, dar fii sigură că n-am astfel de intenții. Tare mult aș mai dori să mă poți crede. Mai ales că, pe cuvânt, *nu* am luat cuțitul ăla!

În seara aceea, când se întoarse în campus, Laurie vru să-și rearanjeze lucrurile din geantă. O răsturnă și lăsă conținutul să cadă pe pat: câteva manuale, caiete cu spirală și o mulțime de agrafe pentru prinderea foilor volante. Ultimul obiect fu cel ascuns tocmai în fundul genții de sport. Era cuțitul care lipsea din setul agățat de peretele bucătăriei lor.

Laurie se trase înapoi.

— Nu! Nu! Nu! țipă, prăbușindu-se în genunchi, cu fața în palme. Nu l-am luat cu, hohoti. Tati a zis că nu trebuie să mă joc cu cuțitele.

O voce batjocoritoare îi bubui în cap: *Of, taci din gură, copilă! Doar știi de ce se află la tine. De ce nu-l iei de plăsele ca să ți-l înfigi în gât? Dumnezeule, am nevoie de o țigară.*

36

Gregg Bennett își zise că nu trebuie să-i pese deloc. Sincer vorbind, gândea că nu ar *trebui* să-i pese deloc. Doar în campus erau o mulțime de fete atrăgătoare. Iar în California va întâlni și mai multe. În iunie își dădea examenul de diplomă, apoi pleca spre Stanford ca să-și continue studiile. Voia să obțină titlul de expert în administrarea afacerilor.

La douăzeci și cinci de ani, Gregg era mult mai vârstnic decât colegii lui. Și acum se mai mira când se gândea la nătângul de nouăsprezece ani care renunțase la școală imediat după terminarea primului an de colegiu ca să lucreze ca antreprenor. Nu că experiența i-ar fi făcut rău… Dacă nu învățase altceva, măcar aflase cât de multe lucruri nu știe încă. Pe deasupra, în perioada aceea, își descoperise vocația: finanțele internaționale.

Trecuse deja o lună de când se întorsese din Anglia și pe parcursul lunii ianuarie se cam plictisise. Măcar acum, în ultimul weekend, reușise să ajungă în Camelback ca să schieze puțin. Coborârile pe zăpada proaspăt căzută fuseseră minunate.

Gregg locuia într-o garsonieră deasupra garajului unei case particulare, la trei kilometri distanță de campus. Avea un interior agreabil și se simțea bine acolo. Nu vrusese să împartă camera cu trei-patru colegi și să o țină doar în petreceri. Locul ăsta era curat și aerisit; pe canapeaua extensibilă se putea ședea, dar și dormi; în chicinetă avea suficient spațiu pentru a-și pregăti câte ceva de mâncare.

Când sosise la Clinton, el o observase imediat pe Laurie. Cine n-ar fi observat-o? Dar ei nu fuseseră niciodată în aceeași clasă. Apoi, un an și jumătate în urmă, ajunseseră să șadă unul lângă

altul în sala de spectacole din campus ca să vadă un film. Când se aprinseseră luminile, ea se întorsese spre el și întrebase:

— Nu-i așa că a fost minunat?

Așa începuse povestea lor de dragoste. Dacă o fată atât de atrăgătoare îi dădea semnalul de pornire, sugerându-i că l-ar accepta, Gregg era imediat dispus să facă următorul pas. Numai că Laurie i se păruse puțin mai deosebită. Instinctul îi spusese că nu va ajunge prea departe dacă va forța lucrurile. Drept urmare, relația lor începuse ca o simplă prietenie. Laurie era tare dulce. Dar nu dulce ca zahărul, pentru că uneori era prea sarcastică, alteori prea încăpățânată. La a treia lor întâlnire, Gregg îi spusese că se vede bine că fusese un copil răsfățat. Atunci se întâlniseră ca să joace golf, și se înscriseseră pe lista starterului. Așteptaseră o oră până să le vină rândul și Laurie se îmbufnase.

— Pun pariu că n-ai fost niciodată nevoită să aștepți, îi spusese Gregg. Și mai pun un pariu: că părinții tăi îți spuneau „mica prințesă”.

Ea îl aprobase râzând. Abia la cină îi vorbise despre răpire.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că stăteam în fața casei, îmbrăcată într-un costum de baie roz. Știu că am fost luată pe sus de cineva, apoi că m-am trezit în patul meu. Singura problemă este că chestia cu patul s-a întâmplat doi ani mai târziu.

— Regret că am spus că ești o răsfățată. Meriți să fii.

Laurie râsese.

— Am fost răsfățată și înainte, și după. Ai nimerit-o.

Gregg își dăduse seama că el era doar un prieten de încredere pentru Laurie. Nu la fel de simplă era situația și pentru el. Nu-ți poți petrece timpul alături de o fată care arată ca Laurie fără să dorești să rămâi tot restul vieții alături de ea!

Minunatele ei bucle blonde, ochii albaștri ca cerul senin la miez de noapte și trăsăturile perfecte îl fascinaseră. Dar când ea îl invitase acasă, în weekend, de câteva ori, fusese sigur că și ea începe să se îndrăgostească de el.

Apoi, deodată, într-o dimineață de duminică din luna mai a anului precedent, totul se sfârșise. El dormise până la o oră destul de târzie. După ce fusese la biserică, Laurie cumpărase niște gogoși, o bucată de brânză topită și puțin somon afumat, apoi vrusese să-i facă o vizită. Ciocănise în ușă, iar când văzuse că nu i se răspunde, țipase: „știu că ești înăuntru”.

Gregg își luase repede un halat pe el, deschisese ușa și rămăsese cu privirea ațintită la ea, fără să scoată o vorbă. Îmbrăcată într-o rochie din pânză de in și cu sandale, Laurie i se păruse la fel de răcoroasă și de proaspătă ca însăși dimineața aceea. Ea intrase, pusese de cafea, scosese baghetele și îi spusese că nu are sens să se obosească să-și facă patul. Se ducea acasă și nu putea sta decât câteva minute. După plecarea ei, n-avea decât să lenevească toată ziua dacă voia.

Când se despărțiseră, se agățase de gâtul lui, îl sărutase ușor și îl sfătuise să se radă.

— Dar să știi că îmi placi și așa, glumise. Nas frumos, bărbie puternică, o adorabilă buclă pe frunte.

Apoi îl mai sărutase o dată și îi întorsese spatele, hotărâtă să plece. Aceea fusese clipa fatală. Dintr-un impuls de moment, Gregg se repezise după ea, o apucase de brațe, o săltase de pe podea și o strânsese la piept. Gestul lui o făcuse pe Laurie să-și iasă din minți. Începuse brusc să plângă în hohote și să-l lovească cu călcâiele ca să-l împingă. Furios, Gregg îi dăduse drumul, întrebând-o ce naiba s-a întâmplat. Ce, credea că are de-a face cu Jack Spintecătorul? Dar Laurie plecase în fugă. De atunci nu mai vorbise cu el decât o dată, când îi spusese să o lase în pace.

Ar fi vrut el să procedeze așa. Singura problemă era că nu și-o putuse scoate din minte nici vara trecută, când lucrase în New York, nici pe parcursul primului trimestru, când studiase la Institutul Afacerilor Bancare din Londra. Iar acum, când se întorsese, Laurie continua să refuze cu îndărătnicie să-l vadă.

Luni scara, Gregg se duse la bufetul studențesc. Știa că Laurie trece câteodată pe acolo, așa că nu se alătură din întâmplare grupului în care erau și câteva fete din căminul ei.

— Ba este foarte logic, spunea o fată din celălalt capăt al mesei. Laurie iese adesea pe la ora nouă seara. În timpul săptămânii, soția lui rămâne la New York. Am încercat să fac o glumă pe tema asta cu Laurie, dar m-a ignorat. Nu vrea să vorbească despre asta, dar este evident că se întâlnește cu cineva.

Gregg ciuli urechile. Aparent nepăsător, își mută scaunul, ca să audă mai bine.

— Oricum, Margy face curățenie după-amiaza în cancelarie. Ea surprinde o mulțime de porcării și a știut că s-a întâmplat ceva când Allan cel Sexy a intrat acolo îngrijorat.

— După părerea mea, Grant nu este deloc sexy. Socotesc că este doar un tip foarte drăguț. Obiecția se auzi din direcția unei brunete care, după figură, părea o fată cuminte.

Bârfitoarea respinse obiecția spunând:

— Tu nu l-oi fi considerând sexy, dar altele îl consideră. Chiar multe altele, printre care se numără, cu siguranță, și Laurie. Am auzit că i-a trimis o grămadă de scrisori de dragoste, pe care le-a semnat „Leona”. Allan le-a dat pe mâna conducerii. Pretinde că ceea ce scrie acolo sunt simple fantezii. Poate că se teme. Și-o fi zicând că, dacă are curajul să scrie despre mica lor aventură, nu va reuși să-și țină nici gura. Că le va spune și

altora. Presupun că a vrut să dea el prima lovitură înainte de a afla nevastă-sa.

— Dar ce i-a scris?

— Ce nu *i-a scris!* Păi, după cum reiese din scrisori, au făcut dragoste în biroul lui, în casa lui și mai știu cu unde.

— Nu zău!

— Nevastă-sa lipsește cam mult de acasă, așa că, firește, se mai întâmplă și chestii de-astea. Ții minte că la funeraliile părinților ei, după ce Laurie a leșinat, Allan a luat-o la fugă pe culoarul dintre strane?

Gregg Bennett nu se osteni să ridice scaunul pe care îl răsturnă în momentul în care îl împinse și ieși din local.

37

Marți, când se uită în cutia de scrisori, Laurie găsi un bilet prin care i se cerea să-l sune pe decanul responsabil cu problemele personale ale studenților pentru o întâlnire cât de curând. Ce să fie? se întrebă ea. Telefonă și secretara o întrebă dacă poate veni la ora trei în aceeași zi.

Anul trecut, la sfârșitul sezonului de schi, Laurie își cumpărase la preț redus o canadiană colorată în albastru și alb. Iarna aceasta nu o scosese încă din dulap. De ce n-aș îmbrăca-o pe asta? se întrebă, scoțând-o de pe umeraș. Este perfectă pentru vremea asta. În afară de asta, aș putea trage unele foloase de pe urma ei. Îmbrăcă o pereche de blugi și un pulover alb pe gât.

În ultimul moment se hotărî să-și încolăcească coada la ceafă, într-un coc mic. Simțea nevoia să arate ca o absolventă sofisticată, care se pregătește să se despartă de băncile școlii, pentru a se avânta în lumea largă. Poate că, o dată scăpată din atmosfera colegiului, va scăpa și de nebunească senzație că nu este decât un copil speriat.

Era o altă zi rece și senină care o făcea să inspire adânc și să-și îndrepte umerii. Simțea o mare ușurare știind că sâmbătă dimineața nu va mai sta în cabinetul ăla afurisit al lui Carpenter, care, străduindu-se să pară binevoitor, o iscodea întruna!

După ce salută cu o fluturare de mână un grup de eleve care locuiau în același cămin cu ea, Laurie se întrebă dacă nu cumva fetele acelea îi aruncaseră niște priviri cam ironice. Nu fi proastă, își spuse.

Apoi îi mai trecu un gând prin minte. Cuțitul! Cum ajunsese oare cuțitul acela pe fundul genții ei? Era convinsă că nu ea îl pusese acolo. Dar o va crede Sarah? „Uite ce-i, Sarah, obiectul ăla

enervant s-a pierdut printre cărțile mele. Iată-l aici. Problemă rezolvată”.

Dar, pe bună dreptate, îi va pune cea mai logică întrebare: „Cum a ajuns în geanta la?” Apoi, probabil, îi va da de înțeles că este cazul să se întâlnească din nou cu doctorul Carpenter.

Cuțitul se afla acum în partea din spate a dulapului ei, ascuns în mâneca unei jachete vechi, a cărei manșetă elastică nu-l lăsa să cadă. Trebuia oare să-l arunce, lăsând misterul dispariției lui nedescifrat? Problema era că tatăl ei ținuse tare mult la acel set de cuțite. Întotdeauna susținuse că oricare dintre ele era în stare să taie orice dintr-o singură lovitură. Laurie nu suporta să-și închipuie cum poți tăia ceva dintr-o singură lovitură.

Traversând campusul pentru a ajunge la clădirea administrativă, se gândi care ar fi cea mai bună cale de a readuce cuțitul în casă. Să-l ascundă într-unul dintre bufetele din bucătărie? Dar Sarah îi spusese că Sophie îl căutase prin toată bucătăria…

Deodată îi trecu prin minte o idee simplă care nu părea deloc prostească: Sophie lustruia întotdeauna câte ceva. Când se ocupa de argintărie, câteodată lua și cuțitele de pe perele la frecat. Strașnic! gândi. Îl pun pe furiș în comoda din sufragerie, alături de tacâmurile din argint. Dar mai în spate, ca să nu se zărească imediat. În cazul în care Sophie l-a căutat și acolo, ar putea crede că nu l-a observat. Iar Sarah va accepta că este, într-adevăr, o posibilitate.

Soluția o făcu să se simtă ușurată până în momentul în care în cap îi răsună o voce zeflemitoare care strigă: *Foarte inteligent, Laurie, dar tu cum îți poți explica prezența acelui cuțit în geanta ta? Crezi că a sărit singur acolo?* Râsul batjocoritor care urmă o făcu să-și înfigă unghiile în palme.

— Taci din gură! murmură înfuriată. Cară-te și lasă-mă în pace!

Decanul Larkin nu era singur. Alături de el se afla doctorul Iovino, directorul Centrului de Consiliere. Laurie încremeni când dădu cu ochii de el. Vocea din mintea ei țipă: *Fii atentă. Alt medic de nebuni. Ce naiba mai încearcă tipii ăştia să-ți facă?*

Decanul Larkin o invită să se așeze, apoi o întrebă cum se simte și cum se descurcă la școală, amintindu-i că toată lumea știa de tragedia familiei sale și că el dorește ca ea să înțeleagă că întreaga facultate se interesa de bunăstarea ei. După aceea se scuză, anunțând-o că doctorul Iovino dorea să poarte o mică discuție cu ea.

Decanul plecă, închizând ușa după el. Zâmbind, doctorul Iovino spuse:

— Nu te speria, Laurie. Nu vreau să vorbim decât despre profesorul Grant. Ce părere ai despre el?

Simplă întrebare.

— Consider că este minunat, spuse Laurie. Și ca profesor, și ca om. Un profesionist și un bun prieten.

— Un bun prieten.

— Desigur.

— Laurie, se întâmplă câteodată ca studentele să se atașeze ceva mai mult de un anumit cadru didactic. Nu este ceva neobișnuit. Într-un caz ca al tău, însă, când simți în mod deosebit nevoia de compasiune și de blândețe, există posibilitatea ca durerea și singurătatea să te fi determinat să interpretezi greșit o asemenea relație. Să fantazezi pe această temă. Dar ce visezi ziua că *s-ar putea* întâmplă devine în mintea ta ceea ce este. Perfect de înțeles.

— Despre ce tot *vorbiți?* întrebă ca, dându-și instantaneu seama că reacționează exact cum reacționase mama ei într-un moment de enervare, când se supărase pe un chelner care îi spusese că i-ar plăcea să o sune pe fiica ei Laurie ca să-i dea o întâlnire.

Psihiatrul îi întinse un teanc de scrisori.

— Laurie, tu ai scris aceste scrisori?

Laurie le răsfoi, citindu-le pe sărite cu ochi din ce în ce mai mari.

— Sunt semnate de o fată pe care o cheamă Leona. Cum Dumnezeu v-a venit ideea că le-aș fi scris eu?

— Laurie, ai o mașină de scris, nu-i așa?

— Îmi scriu lucrările pe computer.

— Dar *ai o* mașină de scris, nu?

— Da, am. Una portabilă, veche, de-a mamei.

— O ții aici, în campus?

— Da. De rezervă. Computerul se strică uneori exact când trebuie să termin o lucrare.

— Teza aceasta, predată săptămâna trecută, îți aparține?

Laurie aruncă o privire peste foile care i se arătau.

— Da.

— Te rog să observi că toate o-urile și *w*-urile care apar pe ultimele pagini sunt incomplete. Și acum verifică *o*-urile și *w*-urile din scrisorile profesorului Grant. Ultima foaie a lucrării și scrisorile au fost dactilografiate pe aceeași mașină de scris.

Laurie se uită lung la doctorul Iovino. Peste chipul lui se suprapuse cel al doctorului Carpenter. *Inchizitorii! Ticăloșii!*

Cu aerul că vrea să spună „totu-i bine, nu-ți face griji”, doctorul Iovino continuă:

— Laurie, din compararea grafologică a semnăturii „Leona” cu scrisul de mână din anexa pe care ai atașat-o la teză, a rezultat o mare similitudine.

Vocea țipă: *Asta nu este numai medic de nebuni. Acum se crede fi expert grafolog.*

Laurie se ridică.

— Domnule doctor Iovino, așa, ca fapt divers, vă informez că i-am lăsat pe unii dintre colegii mei să-mi folosească mașina. Discuția asta a devenit

insultătoare pentru mine. Sunt șocată că profesorul Grant s-a grăbit să tragă concluzia că eu am scris mizeriile astea. Sora mea lucrează la procuratură și, credeți-mă, am văzut-o cum se comportă în instanță. Va face praf și pulbere aceste așa-zise „probe" cu care vreți să faceți legătura între mine și dezgustătoarele efuziuni sentimentale ale Leonei.

Luând scrisorile în mână, Laurie le aruncă spre cealaltă latură a biroului.

— Mă aștept să primesc niște scuze. Scrise, nu oricum! Iar în cazul în care răsuflă ceva – pentru că indiferent ce s-ar întâmpla în clădirea asta, se pare că este imposibil să nu se răspândească tot felul de zvonuri și pe afară –, am pretenția să mi se ceară scuze în public și să fie retractată această acuzație stupidă. În ceea ce-l privește pe profesorul Grant, să știți că l-am considerat un adevărat prieten. Un prieten care s-a dovedit foarte înțelegător în această perioadă dificilă din viața mea. Dar se vede că m-am înșelat. Se pare că elevele care-l numesc „Allan cel Sexy" și care susțin că i-ar plăcea să cocheteze au dreptate. Intenționez să-i spun chestia asta și lui, chiar acum.

Apoi Laurie se întoarse și ieși grăbită din încăpere.

La ora 3:45 trebuia să fie prezentă în sala în care ținea cursul Allan Grant. Acum era 3:30. Dacă avea noroc, îl prindea pe coridor. Era prea târziu ca să se ducă până în biroul lui.

Ajunsă în fața sălii de clasă, Laurie așteptă. Grant veni dinspre celălalt capăt al coridorului, salutându-i vesel pe ceilalți studenți. Dar zâmbetul îi muri pe buze când dădu cu ochii de Laurie.

— Bună, Laurie, spuse el, părând nervos.

— Domnule profesor Grant, de unde v-a venit ideea absurdă că eu v-aș fi trimis scrisorile alea?

— Laurie, știu prin ce-ai trecut și…

— Și v-ați gândit că mi-ați ușura situația spunându-i decanului Larkin că mă visez culcându-mă cu dumneavoastră. Sunteți cumva nebun?

— Laurie, nu fi supărată. Uite, încep să apară spectatori. Ce-ar fi să continuăm discuția după oră, în biroul meu?

— Ca să putem face striptease unul în fața altuia? Ca să-ți văd nemaipomenitul trup și să-mi satisfac poftele? Laurie nu mai ținea cont de persoanele care se opriseră din drum, ascultând schimbul de replici. Ești dezgustător, continuă, parcă scuipând cuvintele. Vei regreta toate astea. Dumnezeu mi-e martor: le vei regreta.

Apoi, făcându-și loc prin mulțimea de studenți uluiți, se întoarse în fugă în cămin. Încuie ușa camerei, se aruncă în pat și își ascultă vocile din cap. De data aceasta auzea două care țipau.

Una spuse: *Măcar acum ai reușit să te aperi singură; este o schimbare.*

Cealaltă țipă: *Cum a putut Allan să mă trădeze? A fost avertizat că nu trebuie să arate absolut nimănui scrisorile acelea. Să fii sigură că va regreta ce a făcut. Este bine că ai cuțitul la tine. Domnul Gură Spartă nu va trebui să-și mai facă griji din pricina noastră, pentru că nu va mai auzi niciodată de noi.*

38

După emisiunea religioasă de duminică, Bic și Opal plecară direct spre Georgia. În scara aceea avea loc un banchet de rămas-bun.

Marți dimineața o porniră spre New York. În portbagaj aveau doar mașina de scris, câteva haine și o canistră cu benzină, învelită cu grijă în prosoape. Nici un fel de lucruri personale nu urma să le fie expediate la New York.

— Când ne găsim o casă, o aranjăm după toate regulile artei, decretă Bic.

Până atunci, însă, urmau să locuiască la hotelul Wyndham.

Apăsând pe pedala de accelerație, Bic îi explică lui Opal raționamentul lui:

— Știi că ți-am vorbii despre o fată care, ajunsă la maturitate, și-a amintit de un lucru făcut de tatăl ei, iar tatăl ei se află acum în închisoare. Amintirile celor petrecute în casa lor și în camionetă au fost, în cazul ei, extrem de vii. Acum închipuiește-ți că Atotputernicul ne va supune unui test, permițându-i lui Lee să-și aducă aminte măcar parțial de viața pe care a dus-o alături de noi. Ce s-ar întâmpla dacă ar vorbi, de exemplu, despre casa în care am ținut-o? Despre felul în care sunt aranjate camerele, despre treptele scunde care duc la etaj… Descrierea i-ar putea ajuta pe polițiști s-o găsească. Șansele sunt mici, dar există posibilitatea, nu? Iar dacă ar găsi-o, nu le-ar fi greu să descopere cine a închiriat-o în perioada aceea. Casa este o probă materială vizibilă, care demonstrează că Lee s-a aflat sub protecția noastră. Singura probă! În rest, orice ar spune Lee, nimeni nu ne poate avea la mână cu nimic. Lee este o fată cu probleme psihice care n-a fost văzută în compania noastră decât de casierița aia care n-a fost în stare să ne descrie. Așa că trebuie să scăpăm de casă. Dumnezeu ne-a dictat acest lucru.

Se întunecase deja când traversară Bethlehem și ajunseră la Elmville. Cu toate acestea, observară că, în cei cincisprezece ani care se scurseseră de când plecaseră de acolo, satul nu se schimbase aproape deloc. Același local mizerabil de pe marginea șoselei, aceeași unică benzinărie, același șir de ferme ale căror becuri de la intrare luminau vopseaua cojită de pe uși și treptele tocite.

Pentru a evita Main Street, Bic străbătu cele cinci mile pe o rută ocolită. Iar când se apropiară de casă, stinse farurile.

— Nu vreau să arunce cineva o privire spre mașina noastră, spuse. Desigur, este puțin probabil așa ceva. Pe drumul ăsta nu circulă nimeni.

— Și dacă dăm, totuși, peste vreun polițai? Opal era îngrijorată. Ne poate vedea și ne poate întreba de ce nu aprindem farurile.

Bic oftă.

— Opal, nu ai nici un pic de credință. Nu înțelegi că ne aflăm sub protecția lui Dumnezeu? În afară de asta, drumul ăsta nu duce practic nicăieri. La capătul lui nu se află decât casa și mlaștinile.

Deși părea sigur pe sine, în momentul în care ajunseră la destinație, Bic ascunse mașina în spatele unui pâlc de copaci.

Nu se vedea nici picior de om prin preajmă.

— Ești curioasă? întrebă Bic. Vrei să arunci o privire înăuntru?

— Nu vreau decât să-mi iau tălpășița de aici.

— Hai cu mine, Opal.

Fusese o comandă. Grăbindu-se să o execute, Opal alunecă pe crusta de gheață care acoperea pământul și se agăță de brațul lui Bic.

Nu exista nici un semn că locuia cineva în casă. Înăuntru era beznă, iar geamurile erau sparte. Bic apăsă pe clanță. Ușa era încuiată, dar când o izbi cu umărul se deschise cu un scrâșnet.

Lăsând din mână canistra cu benzină, Bic scoase din buzunar o lanternă-stilou și roti fasciculul de

lumină prin încăpere.

— Arată cam la fel, observă el. Se vede că n-au remobilat-o. Ăla este balansoarul în care obișnuiam să mă legăn cu Lee în brațe. Dulce, dulce copilă…

— Bic, vreau să plec de aici. E frig și, oricum, locul ăsta mi-a provocat întotdeauna frisoane. Am tremurat doi ani de teamă că, până la urmă, va veni vreun străin și va da cu ochii de ea.

— Dar n-a venit nimeni. Iar de acum încolo casa asta nu va mai exista decât cel mult în memoria ei. Opal, o să împrăștii benzina. După aceea o să ieșim și ai să aprinzi chibritul.

Cei doi se depărtau deja în plină viteză când primele flăcări se înălțară peste vârfurile copacilor. Zece minute mai târziu ajungeau pe șosea. Nu întâlniră nici o altă mașină în timpul vizitei în Elmville, care durase doar o jumătate de oră.

39

Luni, Sarah fu intervievată de reporterii de la *The New York Times* și de la *Record* din districtul Bergen. Firește, tema era sentința lui Parker.

— Îmi dau seama că are dreptul să susțină că victima l-a ademenit, dar în cazul lui, gândul acesta face să-mi clocotească sângele.

— Regretați că n-ați cerut pedeapsa cu moartea?

— Dacă aș fi crezut că pot s-o susțin până la capăt, aș fi cerut-o. Parker a urmărit-o pe Mays, a prins-o la înghesuială și a omorât-o. Să nu-mi ziceți că asta nu-i crimă premeditată, făcută cu sânge rece.

Când ajunse în birou, șeful ei, procurorul districtului Bergen, o felicită.

— Sarah, Conner Marcus este unul dintre cei mai buni avocați specializați în omucideri din districtul ăsta. Se numără chiar printre primii doi sau trei. Ai făcut o treaba al naibii de bună. Te-ai fi putut pricopsi dacă ai fi vrut să treci în tabăra adversă.

— Ca să-i apăr pe nemernicii ăștia? Nici vorbă!

Marți dimineața telefonul sună exact în momentul în care Sarah se așeză în fața biroului său. Betsy Lyons, agenta imobiliară, avea să-i dea o veste mare. Mai apăruse un potențial cumpărător, foarte interesat de casa în care locuia Sarah. Problema era că soția lui, fiind însărcinată, voia să se mute acolo înainte de a da naștere copilului. Cât de repede era disponibilă casa în cazul în care cuplul se hotăra să o cumpere?

— Oricât de repede vor, spuse Sarah. Aranjamentul acesta o făcea să simtă că i se ia o mare povară de pe umeri. Mobilierul și toate celelalte lucruri pe care voiau să le ia cu ele puteau fi depozitate undeva.

Tom Byers, un avocat de treizeci de ani care se remarcase în domeniul proiecției împotriva

violărilor drepturilor omului, băgă capul pe ușă.

— Sarah, felicitări. Diseară te pot invita la un șpriț?

— Sigur. Sarah îl plăcea foarte mult pe Tom. Știa că se va distra în compania lui. Dar nu va ocupa niciodată un loc deosebit în inima ei, își zise, văzând deodată dinaintea ochilor chipul lui Justin Donnelly.

Se făcuse deja ora șapte și jumătate când, întorcându-se din oraș, descuie ușa casei. Tom îi propusese să și cineze cu el, dar îl refuzase. După cum îi spusese și lui, începuseră să o doară toate oasele. Procedurile care urmează după încheierea unui proces atât de important îi ocupaseră întreaga după-amiază.

Se schimbă imediat în pijama și un halat asortat, își strecură picioarele în papuci și se uită în frigider. Fie binecuvântată Sophie, gândi. Era acolo un mic bol, cu carne deja friptă. Alături, trei farfurioare cu legume asortate, cu cartofi și sos înfășurate în folie de plastic, care nu trebuia decât încălzite.

Era pe cale să pornească spre salon cu tava cu mâncare în brațe când telefonă Allan Grant. Salutul vesel îi muri pe buze în clipa în care îl auzi pe profesor:

— Sarah, zilele trecute, când am vorbii cu tine, am avut intenția să-ți spun ce mă frământă. Mă rog, știu că n-a fost corect să mă duc la conducerea colegiului înainte de a vă avertiza pe amândouă ce am de gând să fac.

— Să ne avertizezi? Ce vrei să spui?

Ascultându-l, Sarah simți că i se moaie genunchii. Cu receptorul în mână, trase de sub masă un scaun de bucătărie și se așeză. Mașina de scris! Scrisorile bătute de Laurie în timpul croazierei și atitudinea ciudată pe care o avusese ori de câte ori o surprinsese! Când Allan îi vorbi despre confruntarea pe care o avusese cu Laurie,

închise ochii, regretând că nu își putea astupa urechile. Allan conchise:

— Sarah, fata asta are nevoie de ajutor. De mult ajutor. Știu că se duce la un psihiatru, dar…

Sarah nu-i spuse lui Allan Grant că Laurie refuzase să mai meargă la doctorul Carpenter.

— Nici… nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare pentru cele întâmplate, domnule profesor Grant. Ai fost așa de bun cu Laurie, iar ea te-a pus într-o situație atât de dificilă… Am s-o sun. Voi vedea de ce fel de ajutor are nevoie. Sarah își simți vocea stingându-se. După o scurtă pauză, adăugă: La revedere. Îți mulțumesc.

Discuția cu Laurie era imposibil de evitat, dar care era cea mai bună cale de abordare a acestui subiect? Sarah formă numărul de telefon al casei lui Justin Donnelly. Nu răspunse nimeni.

Reuși în schimb să dea de doctorul Carpenter, care îi puse o serie de întrebări scurte.

— Laurie susține cu încăpățânare că scrisorile nu-s trimise de ea? Înțeleg. Nu, nu minte. Își blochează amintirile. Sarah, sun-o, asigur-o că se bucură de tot sprijinul tău și sugerează-i să se întoarcă acasă. Nu cred că este înțelept să rămână prin preajma profesorului Grant. Trebuie s-o convingem să meargă la doctorul Donnelly. Mi-am dat seama că vom fi nevoiți s-o ducem acolo încă de sâmbătă, de la ultima noastră ședință.

Sarah uită de mâncarea de pe tavă. De cum încheie convorbirea cu Carpenter, formă numărul surorii sale. Dar Laurie nu răspunse. Până la miezul nopții, Sarah își încercă norocul din jumătate în jumătate de oră. În cele din urmă o căută pe Susan Grimes, studenta care locuia în camera de vizavi de Laurie.

Vocea somnoroasă a lui Susan deveni atentă imediat ce Sarah se prezentă. Da, fata știa ce se întâmplase. Evident, era de acord să verifice dacă Laurie se află în camera ei.

În timp ce aștepta, Sarah se trezi rugându-se. Doamne Dumnezeule, să nu-și fi făcut cumva vreun rău. Te rog, Doamne, nu permite să se fi întâmplat așa ceva. Apoi auzi zgomotul făcut de receptorul de la celălalt capăt al firului.

— M-am uitat înăuntru. Laurie doarme tun. Sunt sigură că doarme. Respirația ei e regulată. Vreți s-o trezesc?

Sarah răsuflă ușurată.

— Pun pariu că a înghițit un somnifer. Nu, n-o deranja și, te rog, scuză-mă că te-am sunat la o oră atât de târzie.

Istovită, Sarah se duse la culcare. Adormi instantaneu, mulțumită că, măcar în noaptea asta, nu mai trebuia să-și facă griji pentru Laurie. În dimineața următoare avea de gând să o sune la prima oră.

40

Chestia asta chiar că pune capac oricărei zile perfecte, își spuse Allan Grant când puse receptorul în furcă după convorbirea cu Sarah. Sora elevei lui păru distrusă. De ce n-ar fi fost? Părinții îi muriseră cu cinci luni în urmă, iar Laurie era cu nervii la pământ.

Gândind așa, Allan se duse în bucătărie. Într-un colț al celui mai mare bufet își ținea rezerva de băutură. Nu era obișnuit să bea singur decât una sau maximum două beri, însă acum simți nevoia să-și umple un pahar mare, de apă, cu o cantitate generoasă de votcă, în care aruncă și câteva cuburi de gheață. Cum nu se obosise să-și pregătească o cină ca lumea, votca îi arse gâtul și stomacul. Ar face bine să mănânce ceva.

În frigider nu rămăseseră decât niște resturi de mâncare. Strâmbându-se, refuză să se atingă de ele, deschise congelatorul și luă o pizza înghețată.

În timp ce pizza se încălzea în cuptor, bău și continuă să se întrebe cum naiba reușise Laurie Kenyon să-l bage într-o asemenea încurcătură. Și decanul Larkin, și doctorul Iovino fuseseră impresionați de dezmințirile ei categorice. Decanul îi spusese: „Allan, domnișoara Kenyon are dreptate susținând că mașina aia de scris putea fi folosită de orice studentă din cămin și că asemănările dintre două scrisuri de mână nu prea pot dovedi că ea este autoarea scrisorilor”.

În concluzie, acum tipii ăștia au senzația că am declanșat un șir de evenimente care vor avea un impact urât asupra reputației colegiului, gândi Allan. Minunat! Cum mă voi descurca cu Laurie în clasă până la sfârșitul trimestrului? Există vreo posibilitate, cât de mică, să mă fi înșelat în privința ei?

Scoțând pizza din cuptor, zise cu voce tare:

— Nici o șansă să mă fi înșelat. Laurie este autoarea scrisorilor.

Karen îl sună la ora opt.

— Dragă, m-am tot gândit la line. Cum a mers treaba?

— Mi-e teamă că prost de tot.

Vorbiră douăzeci de minute. În final, când puseră receptoarele în furcă, Allan se simțea mult mai bine.

La zece și jumătate, telefonul lui sună din nou.

— Sincer, mă simt perfect, își asigură el soția. Dumnezeule, este atât de bine să-ți poți descărca sufletul! Acum am de gând să înghit un somnifer și să mă culc. Ne vedem mâine. Apoi adăugă: Te iubesc.

După ce lăsă radioul în așteptare, apăsând pe butonul SLEEP, și comută selectorul de programe pe frecvența postului CBS, adormi instantaneu.

Nici nu auzi pașii ușori care se apropiară de el, nici nu văzu silueta care se aplecă peste el, nici nu simți lama de cuțit care îi străpunse pieptul, înfigându-se direct în inimă. O clipă mai târziu, fluturarea perdelelor acoperi horcăiturile slabe în momentul în care își dădu sufletul.

41

Pe Laurie o chinuise iar visul cuțitului, numai că de data asta fusese cu totul altfel. Cuțitul nu mai venise spre ea. Dimpotrivă, se aflase în mâna ei, iar ca îl mișcase întruna ba de sus în jos, ba de jos în sus. Ridicându-se brusc în capul oaselor, Laurie își lipi palma de gură ca să nu țipe. Mâna ei era lipicioasă. Oare de ce? Coborî privirea. Dar de ce era îmbrăcată tot în blugi și în sacou? Și de ce era atât de pătată?

Mâna stângă atinse un obiect dur. Când își încolăci degetele în jurul lui, simți o durere violentă. Din palmă începură să i se scurgă picături calde, umede de sânge.

Speriată, aruncă plapuma de pe ea. Cuțitul pentru tranșat stătea pe jumătate ascuns sub pernă. Cearșaful era plin de sânge închegat. Ce se întâmplase? Când se tăiase? Chiar sângerase atât de mult? În nici un caz nu se scursese așa de mult sânge din rana pe care și-o făcuse acum. Și, oricum, de ce scosese cuțitul din dulap? Oare mai visa încă? Scena asta nu era decât o secvență a coșmarului ei?

Nu pierde nici o clipă, țipă o voce. *Spală-te pe mâini. Spală cuțitul. Ascunde-l în dulap. Fă ce-ți spun. Grăbește-te.*

Scoate-ți ceasul. Cureaua este murdară. Și nu uita de brățara din buzunar. Și ea trebuie spălată.

Spală cuțitul. Laurie fugi orbește în baie, deschise robinetele de la cadă și ținu cuțitul sub jetul purificator.

Pune-l în dulap. Tot alergând, Laurie se întoarse în cameră. *Aruncă-ți ceasul în sertar. Dezbracă-te. Ia lenjeria de pat. Aruncă totul în cadă.*

Poticnindu-se, Laurie se duse în baie, dădu un brânci pârghiei de comutare a bateriei de robinete pentru ca apa să curgă pe la duș și puse lenjeria de pat în cadă. Apoi se dezbrăcă, aruncându-și hainele

pe rând în apă. Aceasta căpăta o nuanță tot mai roșiatică. Privind-o fix, ca hipnotizată, se băgă și ea în cadă.

Cearșafurile i se încolăciră în jurul picioarelor. Înnebunită, își frecă mâinile și fața ca să scape de dârele lipicioase de sânge închegat. Cum rana din palmă nu se închisese, își legă mâna cu o cârpă. Câteva minute nu făcu altceva decât să stea cu ochii închiși sub jetul de apă care-i cădea peste păr, peste față, peste tot trupul. Tremura din cap până în picioare, deși baia se umpluse de aburi.

În cele din urmă, când ieși din cadă, își înfășură părul într-un prosop, se îmbrăcă în lungul ei halat plușat și blocă orificiul de scurgere al căzii. Spălă lenjeria de pat și hainele până când apa deveni limpede.

Apoi le puse pe toate într-un sac de rufe murdare, se îmbrăcă și coborî în uscătoria de la subsol. Aștept cu răbdare ca jeturile de aer ale uscătorului să-și facă treaba. Când motorul acestuia se opri, plie cu grijă hainele și lenjeria și se întoarse cu ele în cameră.

Acum fă-ți din nou patul și pleacă de aici. Du-te neapărat la primul curs. Încearcă să pari cât mai calmă. De data asta, chiar c-ai intrat într-o încurcătură serioasă. Vezi că sună telefonul. Nu răspunde. Trebuie să fie Sarah.

Când traversă campusul, Laude se întâlni cu un grup de studente. Una dintre ele se grăbi să o asigure că este implicată într-un caz grav de hărțuire sexuală, într-un fel invers decât cele obișnuite, dar socotea că ea, Laurie, trebuia neapărat să facă presiuni asupra profesorului Grant. Ce tupeu pe el să formuleze asemenea acuzații la adresa ei!

Laurie dădu absentă din cap, întrebându-se cine o fi copila pe care o auzea plângând atât de tare, înăbușit, ca și cum și-ar fi ascuns fața sub o pernă. Gândind așa, văzu înaintea ochilor imaginea unei

fetițe cu plete blonde, întinsă într-un pal, dintr-o cameră friguroasă. Da, ea era cea care plângea.

Nu-și dădu seama când însoțitoarele ei se îndepărtară ca să se ducă în clasele lor. Și nu observă privirile pe care i le aruncară ele peste umăr. Nu o auzi pe cea care spuse:

— Într-adevăr, este ciudată rău.

Intră ca un automat în clădire, se urcă în lift și apăsă pe butonul corespunzător etajului trei. Ajunsă sus, se uită de-a lungul coridorului, apoi înaintă. Fu cât pe ce să treacă de clasa în care trebuia să predea Allan Grant, însă se opri și băgă capul pe ușă. Îl așteptau vreo zece elevi adunați în cerc.

— Vă pierdeți vremea, le spuse. Allan cel Sexy este mort. Mort de-a binelea.

PARTEA A TREIA

42

Miercuri dimineața, neputând să dea de Laurie, Sarah o căută din nou pe Susan Grimes.

— Te rog, lasă un bilet pe ușa surorii mele, să mă sune la birou. E ceva foarte important.

La ora unsprezece, Laurie îi telefonă de la poliție.

Sarah se simți cuprinsă de o toropeală care anulă toate celelalte emoții. Pierdu câteva minute prețioase până când reuși să-l sune pe Carpenter ca să-i spună ce s-a întâmplat și să-l roage să-l contacteze pe doctorul Donnelly. Apoi, luându-și din zbor paltonul și poșeta, se repezi la mașină. Drumul de o oră și jumătate până în Clinton i se păru infernal.

La telefon, poticnindu-se din când în când, Laurie îi spusese:

— Sarah, profesorul Grant a fost găsit mort. Ei cred că eu am făcut-o. M-au arestat și m-au adus la poliție. Mi-au zis că am dreptul la un singur telefon.

Sarah nu-i pusese surorii sale decât o întrebare:

— Cum a murit?

Dar știa răspunsul înainte ca Laurie să deschidă gura. Allan Grant fusese înjunghiat. Of, Dumnezeule, milostivule Dumnezeu, de ce?

Când ajunse la poliție, Sarah află că Laurie era supusă unui interogatoriu. Ceru imediat să o vadă.

Locotenentul de la intrare știa că Sarah era procuror adjunct. O privi cu simpatic:

— Domnișoară Kenyon, știți că la interogatorii nu este acceptat decât avocatul apărării.

— Eu sunt avocata ei, spuse Sarah.

— Nu puteți…

— Ba din clipa asta pot. Demisionez. Telefonez chiar acum, ca să anunț că renunț la post. Poți asculta convorbirea.

Sala de interogatorii era mică. O cameră video o filma pe Laurie, care ședea pe un scaun fragil de lemn exact în fața obiectivului. Alături de ea se aflau doi polițiști. Când dădu cu ochii de Sarah, Laurie îi sări în brațe.

— Sarah, asta-i o nebunie. Îmi pare foarte rău de profesorul Grant. A fost extrem de bun cu mine. Ieri m-am supărat pe el din cauza scrisorilor acelea pe care credea că i le-am trimis eu. Sarah, spune-le s-o caute pe adevărata expeditoare. Ea trebuie să fie dementa care l-a ucis.

Apoi Laurie izbucni în plâns. Sarah îi lipi capul de umăr, legănând-o instinctiv, realizând vag că așa obișnuia mama lor să le liniștească, pe vremea când erau mici.

— Ia loc, Laurie, o îndemnă ferm polițistul mai tânăr. Am aplicat regula Miranda[7], adăugă apoi, adresându-se surorii sale.

Sarah o împinse ușor pe Laurie să se așeze.

— Rămân lângă tine, îi spuse. Nu vreau să mai răspunzi la nicio întrebare.

Laurie își ascunse fața în palme. Părul îi căzu pe frunte.

— Domnișoară Kenyon, putem discuta între patru ochi? Mă numesc Frank Reeves. Sarah își dădu seama abia acum că figura polițistului mai vârstnic îi era familiară. Depusese o dată mărturie în instanță, pentru a susține cauza ei și, implicit, a statului. Mi-e teamă că acest caz se poate închide foarte repede, îi spuse el, după ce o trase într-un colț al încăperii. Ieri l-a amenințat pe profesorul Grant. Azi- dimineață, înainte de a fi descoperit trupul neînsuflețit, a anunțat o clasă întreagă de elevi că Grant este mort. În afară de asta, în camera de la cămin ține ascuns un cuțit care este aproape sigur arma crimei. Pe deasupra, a încercat să-și spele hainele și lenjeria de pat, însă pe ele au mai rămas urme vagi de sânge. Raportul de la laborator ne va furniza toate probele necesare.

— Seri-uh…

Sarah se întoarse brusc pe călcâie. Cea care vorbise trebuia să fie Laurie, dar cea care stătea pe scaun nu părea să fie ea. Expresia feței era alta, de copil, iar vocea era a unei fetițe de trei ani. *Seri-uh.* Așa îi pronunța Laurie numele pe vremea când abia începuse să meargă.

— Seri-uh, îmi vreau ursulețul.

Sarah își ținu sora de mână când aceasta fu chemată în fața completului de judecată, pentru obișnuita audiere preliminară. Judecătorul stabili o cauțiune de cincizeci de mii de dolari. Sarah îi promise surorii sale:

— Te scot de aici în câteva ore.

Zdrobită de durere, o urmări pe Laurie ieșind cu cătușe la mâini, cu aerul că nu înțelege ce i se întâmplă.

Gregg Bennett își făcu apariția în sala de ședințe în timp ce Sarah completa un formular, prin care garanta că sora ei va respecta condițiile impuse eliberării pe cauțiune.

— Sarah.

Ea ridică imediat privirea. Gregg părea la fel de șocat și de îndurerat ca și ea. Trecuseră câteva luni de când nu-l mai văzuse. Păcat. Cândva, Laurie părea atât de fericită în compania acestui tânăr drăguț…

— Sarah, Laurie n-ar fi în stare, cu bună știință, să facă vreun rău cuiva. Trebuie că s-a întâmplat ceva cu ea.

— Știu. Voi invoca nebunia în apărare. O nebunie de moment care a determinat-o să comită crima.

Rostind aceste cuvinte, Sarah se gândi la avocații care își apăraseră clienții apelând la această strategie. Pe toți îi învinsese. În cel mai bun caz, ea crea suficiente dubii asupra vinovăției acuzatului, ca acesta să scape de condamnarea la moarte.

Își dădu brusc seama că Gregg pusese o mână pe umărul ei.

— După cum arăți, cred că ai nevoie de o cafea, spuse el. Tot fără lapte?

— Da.

Tânărul se întoarse cu două pahare de plastic din care ieșeau aburi când Sarah completa ultima pagină a formularului; apoi așteptară amândoi ca formularul să fie copiat. Este un băiat așa de drăguț, gândi Sarah. De ce nu s-a îndrăgostit Laurie de el, ci de un bărbat însurat? L-a ales pe Allan Grant ca pe un substitui al tatălui? Cum primele efecte ale șocului se atenuaseră, Sarah se gândi la profesorul Grant, cum se grăbise el să sară în ajutorul surorii sale în momentul în care aceasta leșinase. Oare contribuise și el, într-un fel subtil, la acest deznodământ? Oare intervenise într-un moment de mare zbucium sufletesc pentru ea? Sarah sesiză că în mintea ei se formau treptat posibile elemente de apărare.

La ora șase și un sfert, Laurie fu eliberată pe cauțiune. Ieși din arestul poliției însoțită de o gardiană îmbrăcată în uniformă. În momentul în care dădu cu ochii de ei, genunchii ei începură să cedeze. Gregg se repezi spre ea să o prindă. Laurie gemu când o apucă, apoi începu să strige:

— Sarah, Sarah, nu-l lăsa să-mi facă rău.

43

Miercuri dimineața, la ora unsprezece sună telefonul la Agenția Global Travel din hotelul Madison Arms, de pe Strada 76, est, din Manhattan.

Karen Grant era gata să iasă pe ușă. Ezită, apoi strigă peste umăr:

— Dacă este pentru mine, spune că mă întorc peste zece minute. Trebuie să mă ocup neapărat de chestia asta înainte de orice altceva.

Connie Santini, secretara lor, ridică receptorul.

— Agenția Global Travel, bună dimineața, spuse ea, după care ascultă. Karen a ieșit adineauri din birou, apoi adăugă, pe un ton energic: Revine peste câteva minute.

Anne Webster, proprietara agenției, care se afla lângă fișetul cu dosare, se întoarse spre ea. La cei douăzeci și doi de ani ai ei, Santini era o secretară bună, dar răspundea prea sec la telefon după gustul șefei sale.

Întotdeauna întreabă mai întâi cine este persoana, o sfătuise Anne de nenumărate ori. Dacă este o problemă de afaceri, întreabă neapărat cu ce poți fi de folos.

— Da. Sunt sigură că se va întoarce repede, spunea Connie acum. S-a întâmplat ceva?

Anne se repezi spre biroul lui Karen, ridică receptorul derivației și îi făcu senin secretarei să închidă.

— Anne Webster la telefon. Vă pot ajuta cu ceva?

În cei șaizeci și nouă de ani de viață, i se întâmplase de nenumărate ori să primească prin telefon vești proaste despre rude sau prieteni. Când cel care sunase se prezentă ca fiind decanul Larkin de la Colegiul Clinton, fu convinsă că i se întâmplase ceva lui Allan Grant.

— Sunt șefa și totodată prietena lui Karen, spuse ea. Karen se află pe latura opusă a holului central, în magazinul bijutierului. O pot chema imediat.

Ezitând, Larkin zise:

— Poate că ar fi mai înțelept să discut cu dumneavoastră. Aș fi făcut un drum până acolo, însă mi-a fost teamă că voi ajunge prea târziu și între timp Karen ar putea afla ce s-a întâmplat de la radio sau de la un reporter care s-ar fi grăbit s-o sune…

Apoi Anne Webster primi îngrozită vestea uciderii lui Allan Grant.

— Mă ocup eu, spuse ea.

O clipă mai târziu, cu ochi înlăcrimați, puse receptorul în furcă și îi explică secretarei ce se întâmplase.

— Allan fusese asaltat cu scrisori de dragoste trimise de o studentă de-a lui. El le-a dat conducerii colegiului. Ieri, fata i-a făcut o scenă oribilă și l-a amenințat. Azi-dimineață, în timp ce era așteptat să apară în sala de curs, ea i-a anunțai pe studenții din clasa respectivă că profesorul lor a murit. A fost găsit în pat, înjunghiat în inimă. Oh, sărmana Karen.

— Vine, spuse Connie. Prin peretele din sticlă care despărțea agenția de holul central al hotelului, amândouă o văzură pe Karen apropiindu-se. Aceasta avea mersul elastic și zâmbea în colțul buzelor. Buclele negre încadrau frumos gulerul. Taiorul roșu japonez, cu nasturi din perle, îi sporea farmecul. Se vedea că obținuse ceea ce dorise.

Nervoasă, Webster își mușca buza. Cum ar trebui să abordeze subiectul? Să-i spună doar că avusese loc un accident și să aștepte să afle mai mult când va ajunge la Clinton? Oh, Dumnezeule, se rugă, dă-mi puterea de care am nevoie.

Ușa se deschise.

— Și-au cerut scuze, spuse Karen triumfătoare. Au recunoscut că a fost vina lor. Apoi zâmbetul i

se șterse de pe buze. Anne, ce s-a întâmplat?

— Allan a murit, spuse Webster, nevenindu-i să creadă că asemenea cuvinte ieșiseră din gura ei.

— Allan? Mort? Karen nu părea să înțeleagă ce i se spune. Apoi repetă: Allan. Mort.

Văzând-o că se albește la față, Webster și Santini se repeziră spre ea. Luând-o fiecare de câte un braț, o ajutară să se așeze pe un scaun.

— Cum? întrebă Karen cu o voce lipsită de intonație. Mașina? Plăcuțele de frână s-au cam uzat. L-am avertizat. Niciodată nu are grijă de lucrurile de felul ăsta.

— Of, Karen. Anne Webster își încolăci brațele în jurul umerilor ei care tremurau.

Connie Santini fu cea care o puse la curent cu detaliile pe care le aveau. Și tot ea sună la garaj, cerând să i se aducă imediat mașina colegei ei; apoi adună paltoanele, mănușile și gențile amândurora, oferindu-se să le însoțească, pentru a conduce ca mașina. Dar Karen nu acceptă. Trebuia să rămână cineva la birou.

Când ajunseră afară, Karen insistă să se urce la volan.

— Anne, tu nu cunoști străzile de acolo.

Pe drum, ea nu plânse deloc. Vorbi despre Allan de parcă ar fi fost viu.

— Este cel mai drăguț tip din lume… E atât de bun… și este cel mai inteligent bărbat pe care l-am întâlnit vreodată… Țin minte că…

Webster se bucura că traficul nu era aglomerat. Karen părea să conducă pe pilot automat. Acum trecuseră de aeroportul Newark, înscriindu-se pe șoseaua 78.

— L-am cunoscut pe Allan în timpul unei călătorii, spuse Karen. Conduceam un grup în Italia. Allan ni s-a alăturat în ultima clipă. Asta s-a întâmplat acum șase ani. Era în vacanță, iar mama lui murise în același an. Mi-a spus că își dăduse seama că n-are unde să se ducă de Crăciun și nu voia să rămână singur prin colegiu. Până să ne

întoarcem pe aeroportul Newark, ne logodisem deja. Eu îl numeam dragul meu Mister Chips.

Ajunseră în Clinton puțin după ora douăsprezece. Karen începu să plângă în momentul în care își văzu casa împrejmuită cu un cordon.

— Până în clipa asta am crezut că visez urât, murmură.

Un polițist le opri în capătul aleii de acces, dar imediat după aceea făcu un pas lateral și le lăsă să treacă. Când coborâră din mașină, aparatele de fotografiat clipeau întruna. Anne o luă pe Karen pe după umeri când urcară în grabă cele câteva trepte de la intrare.

Casa era plină de polițiști. Se aflau pretutindeni: în camera de zi, în bucătărie, în culoarul care ducea spre dormitoare. Karen rămase cu privirea ațintită la celălalt capăt al holului.

— Vreau să-mi văd soțul, spuse.

Un bărbat cărunt o opri și o conduse în camera de zi.

— Sunt detectivul Reeves, se prezentă el. Îmi pare foarte rău, doamnă Grant. L-am luat de aici. Îl veți putea vedea ceva mai târziu.

Karen începu să tremure.

— Fata aia care l-a omorât… Unde este fata aia?

— Am arestat-o.

— De ce i-a făcut așa ceva solului meu? Doar a fost atât de bun cu ea…

— Doamnă Grant, ea pretinde că este nevinovată, dar în camera ei am găsit un cuțit care ar putea fi arma crimei.

Acela fu momentul în care se rupseră zăgazurile. Anne Webster știuse că, până la urmă, Karen va ceda. Scoase un sunet gâtuit, pe jumătate hohot de râs, pe jumătate plâns, apoi deveni isterică.

44

Bic puse televizorul în funcțiune ca să urmărească ediția de la amiază a emisiunii de știri. Tocmai prânzeau în biroul lui din clădirea studiourilor TV de pe Strada 61, vest, din Manhattan. Știrea zilei apăru cu majuscule: ATRACȚIE FATALĂ; CRIMĂ LA COLEGIUL CLINTON.

Opal rămase cu gura căscată, iar Bic se albi când pe ecran apăru fotografia unei fetițe, Laurie.

„La vârsta de patru ani, Laurie Kenyon a fost victima unei răpiri. Astăzi, la douăzeci și unu de ani, Kenyon este acuzată că l-a înjunghiat pe un profesor care se bucura de o mare popularitate, profesor căruia i-ar fi trimis, după cum se spune, o mulțime de scrisori de dragoste. Allan Grant a fost găsit în pat…”

Pe ecran apăru o casă. Zona din imediata ei vecinătate era înconjurată cu un cordon. Într-o imagine luată mai de aproape se vedea o fereastră deschisă.

„Se bănuiește că Laurie Kenyon a intrat și a ieșit din dormitorul lui Allan Grant pe această fereastră.”

Mașinile de patrulare ale poliției erau aliniate de-a lungul străzilor. Reporterul intervieva o elevă cu ochii scăpărând de surescitare.

„Laurie a țipat la profesorul Grant. Zicea ceva de sexul pe care l-ar face împreună. Cred că el a încercat să rupă legătura, făcând-o să-și piardă mințile.”

Când secvența luă sfârșit, Bic zise:

— Închide-l, Opal.

Opal se supuse.

— S-a dăruit altui bărbat, murmură Bic. S-a furișai în patul lui în miez de noapte.

Opal nu știa nici ce să facă, nici ce să spună. Bic tremura. Pe față îi apăruseră broboane de sudoare.

După ce își scoase haina și își răsuci mânecile cămășii, Opal îl văzu întinzându-și brațele în față. Firele dese de păr cârlionțat ajunseseră cenușii.

— Ții minte ce tare s-a speriat când am întins brațele spre ea? întrebă el. Cu toate acestea, Lee știa că o iubesc. Au trecut ani de zile de când sunt obsedat de fata asta. Ai fost martora chinurilor mele, Opal. Mai ales a celor din ultimele luni, când am văzut-o de atâtea ori. Dar în timp ce eu sufeream că nu pot s-o ating, deși mă aflu în preajma ei, și luptam din răsputeri împotriva temerii că va vorbi despre mine în fața medicului, punându-mi în pericol toate realizările, ea îi scria porcării altuia.

Bic holbase ochii. Acum luceau puternic, aruncând fulgere. De aceea, Opal îi dădu replica pe care o aștepta:

— Lee trebuie să fie pedepsită, Bic.

— Va fi. Dacă te supără un ochi, scoate-l. Dacă te supără o mână, tai-o. Lee se află cu siguranță sub influența lui Satan. Mie îmi revine datoria de a o ajuta să cunoască iertarea tămăduitoare a Domnului, convingând-o să întoarcă lama cuțitului spre propriul trup.

45

Sarah conduse pe Garden State Parkway. Laurie ședea alături, dormind. Gardiana care o scosese din arestul poliției promisese că îl va suna pe doctorul Carpenter să-i spună că pacienta lui se afla în drum spre casă. Gregg o împinsese pe Laurie în brațele surorii sale, protestând:

— Laurie, Laurie, nu ai suferit niciodată din cauza mea. Te iubesc. Apoi, clătinând amărât din cap, își întorsese privirea spre Sarah. Nu înțeleg, adăugase.

— Am să te sun, îl asigurase Sarah în grabă, știind că numărul lui de telefon trebuia să fie trecut în agenda surorii sale. În cursul anului trecut, Laurie îi telefonase regulat.

Când ajunseră în Ridgewood și intrară pe strada lor, Sarah se uită consternată la cele trei camionete parcate în dreptul casei. Aleea de acces era blocată de un grup mare de oameni care, judecând după aparatele de filmat și microfoane, trebuia să fie reporteri. Luându-și inima în dinți, ea forță intrarea. Oamenii o lăsară să treacă, însă fugiră pe lângă mașină până când, ajungând lângă treptele din fața ușii, Sarah fu nevoită să oprească. Laurie se mișcă, deschise ochii și se uită în jur.

— Sarah, ce caută oamenii ăștia aici?

Spre marea ușurare a surorii sale, ușa casei se deschise. Doctorul Carpenter și Sophie coborâră în grabă treptele. Carpenter își făcu loc printre reporteri, deschise portiera din dreapta și o luă pe Laurie pe după umeri. Aparatele de fotografiat țăcăneau întruna, iar întrebările curgeau de peste tot în timp ce medicul și Sophie reușiră să o ducă pe Laurie, mai mult pe sus, până în casă.

Sarah știa că va trebui să dea o declarație. Coborî din mașină și așteptă până ce toate microfoanele fură îndreptate spre ea. Impunându-și

să pară calmă și sigură pe sine, ascultă cu atenție întrebările.

— A fost o crimă pasională?… Veți alege negocierea?… Este adevărat că v-ați dat demisia ca s-o puteți apăra pe Laurie?… O considerați vinovată?

Sarah se hotărî să răspundă numai la ultima întrebare:

— Legal și moral, sora mea este în momentul de față nevinovată, vom încerca să demonstrăm acest lucru și în instanță.

Apoi se întoarse și își făcu loc, cu forța, printre curioșii reporteri.

Sophie ținea ușa deschisă. Laurie zăcea întinsă pe canapeaua din salon, cu doctorul Carpenter alături.

— I-am dat un sedativ puternic, îi șopti el lui Sarah. Duceți-o imediat sus, în pat. L-am sunat pe doctorul Donnelly și i-am lăsat un mesaj. Este așteptat să se întoarcă astăzi din Australia.

Parcă aș îmbrăca o păpușă, gândi Sarah când, ajutată de Sophie, trase de puloverul lui Laurie, pentru a-i pune o cămașă de noapte. Fata nu deschise ochii, nici nu păru conștientă de prezența lor.

— Îi mai aduc o pătură, spuse Sophie încet. Mâinile și picioarele ei sunt reci ca gheața.

Primul sunet se auzi mult mai târziu, când Sarah aprinse lampa de pe măsuța de noapte. Era un scâncet sfâșietor, pe care Laurie încerca să-l înăbușe, cu gura în pernă.

— Plânge în somn, spuse Sophie. Sărmanul copilaș.

Da, asta era: copilaș. Dacă în clipa aceea nu s-ar fi uitat la Laurie, Sarah ar fi crezut că sunetele acelea veneau de la un copil înspăimântat.

— Roagă-l pe doctorul Carpenter să vină până aici. Deși instinctul o îndemna să-și ia sora în brațe ca să o liniștească, Sarah făcu un efort să-l aștepte pe medic. Când intră în cameră, bărbatul se opri

lângă ea, în lumina difuză, și o studie pe Laurie. Treptat, scâncetele încetară, iar degetele fetei se relaxară, dând drumul pernei. Apoi Laurie murmură ceva. Amândoi se aplecară ca să audă.

— Îl vreau pe tati. O vreau pe mami. O vreau pe Seri-uh. Vreau să merg acasă.

46

Thomasina Perkins locuia în Harrisburg, Pennsylvania, într-o casă-vagon cu patru încăperi. La cei șaptezeci și doi de ani, femeia era o prezență agreabilă, al cărei singur defect era că îi plăcea să vorbească despre cel mai deosebit eveniment din viața ei, mai exact despre implicarea în cazul Laurie Kenyon. Ea era casierița care sunase la poliție atunci când o văzuse pe Laurie făcând o criză de isterie în localul în care lucra.

Cel mai mare regret al ei era că nu se uitase mai atent la cuplul care o însoțise pe fetiță și că nu își putea aminti numele cu care i se adresase femeia bărbatului în momentul în care o împinseseră pe Laurie afară din local. Uneori, Thomasina îi visa pe toți trei, în special pe bărbat, dar nu avea niciodată față, ci numai un păr cam lung, o barbă și niște brațe puternice, acoperite cu cârlionți deși.

Thomasina aflase de arestarea tinerei Laurie Kenyon la emisiunea de știri de la ora șase. Săraca ei familie, gândise cu tristețe, uitându-se la televizor. Câte probleme!… Soții Kenyon îi fuseseră tare recunoscători. După întoarcerea fetei lor, Thomasina apăruse alături de ei la „Bună dimineața, America”. În ziua aceea John Kenyon îi dăduse, fără să facă zarvă, un cec de cinci mii de dolari.

Thomasina sperase că, după aceea, soții Kenyon vor ține legătura cu ea. Un timp, le scrisese regulat scrisori lungi în care le povestea cum toți cei care intrau în local doreau să afle amănunte despre cazul fetei lor și cum lăcrimau ei când le relata cât de speriată fusese Laurie și cât de jalnic plânsese ea.

Apoi, într-o bună zi, se trezise cu o scrisoare de la John Kenyon. Acesta îi mai mulțumise o dată pentru bunăvoința de care dăduse dovadă,

spunându-i, însă, că ar fi mai bine să nu le mai scrie. Scrisorile ei o întristau prea mult pe soția lui.

Cu toții încercau să scape de amintirile acelei perioade îngrozitoare din viața lor.

Thomasina fusese extrem de dezamăgită. Își dorise cu prea multă ardoare să fie invitată la ei pentru a le mai spune niște povești despre Laurie. De atunci nu le mai trimisese decât câte o felicitare de Crăciun, în fiecare an, dar ei nu-i mai răspunseseră niciodată.

Cu toate acestea, în septembrie, când aflase din ziar de accidentul lor, le trimisese fetelor o scrisoare de condoleanțe, pentru care Sarah o răsplătise cu un bilețel minunat scris, în care îi spusese că părinții lor crezuseră întotdeauna că Thomasina este mult așteptatul răspuns pe care îl dăduse Dumnezeu rugăminților lor și îi mulțumise pentru cei cincisprezece ani de fericire de care avusese parte familia ei după întoarcerea micuței Laurie. Thomasina înrămase bilețelul, apoi îl pusese într-un loc în care putea fi observat de orice musafir.

Ei îi plăcea tare mult să se uite la televizor – în special duminica dimineața. Era foarte evlavioasă și emisiunea „Church of the Airways” era emisiunea ei favorită. Fusese devotată reverendului Rutland Garrison și moartea lui o îndurerase grozav.

Reverendul Bobby Hawkins i se părea cu totul altfel… Nu prea știa ce să creadă despre el. Când îl privea, avea un sentiment ciudat. Parcă o hipnotiza. Pur și simplu, nu-și putea lua ochii de la el și de la Carla. Fără îndoială că era un predicator extraordinar, cu o mare putere de convingere.

Acum, Thomasina ar fi vrut să fie duminică, atunci când reverendul Bobby le spunea tuturor să-și pună mâinile pe televizoare și să ceară să se producă un miracol personal; ea ar fi putut cere ca arestarea lui Laurie să se dovedească o greșeală.

Dar astăzi era miercuri, nu duminică, așa că mai avea de așteptat până la sfârșitul săptămânii.

La ora nouă sună telefonul. La celălalt capăt al firului era redactorul emisiunii „Bună dimineața, Harrisburg", de la televiziunea locală. După ce se scuză că o deranja la o oră atât de târzie, o întrebă dacă este dispusă să apară în emisiunea din dimineața următoare pentru a vorbi despre Laurie.

Thomasina fu peste măsură de încântată.

— M-am uitat prin dosarele cazului Kenyon, domnișoară Perkins, spuse producătorul. Doamne, ce păcat că nu v-ați putut aminti cum se numea tipul care a intrat cu Laurie în localul dumneavoastră!

— Adevărat, admise Thomasina. Și acum mi se mai întâmplă să-mi frământ creierii de pomană, de parcă aș vrea să scap de o mâncărime supărătoare, deși îmi dau seama că este inutil să mai încerc să-mi amintesc cum se numea. Cine știe unde o fi acum tipul ăla? Poate că este mort sau poate că s-a ascuns în America de Sud.

— Nu este inutil să încercați să vi-l amintiți, replică producătorul. Dimpotrivă. Scena a cărei unică martoră oculară sunteți ar putea demonstra că răpitorii au supus-o pe Laurie unor abuzuri sexuale. Dar simpla ei descriere nu este suficientă pentru a sensibiliza instanța judecătorească în fața căreia va compărea Laurie. Este necesar să puteți furniza mai multe date. Vom discuta despre ele mâine, în timpul emisiunii.

De îndată ce puse receptorul în furcă, Thomasina sări în picioare și se repezi spre dormitor. Scoase din dulap cea mai elegantă rochie – din mătase albastră cu un bolero asortat. Studie atent compleul. Slavă Domnului, nu se vedea nici o pată! Alese apoi cel mai bun corset și, în final, pantofii de duminică, cu toc jos și curelușă peste gleznă, cumpărați de la JE Penny și păstrați pentru ocazii deosebite. De când nu mai lucra, nu i se mai întâmpla să-și pună seara părul pe bigudiuri: acum

prinse cu grijă tot mai firavele bucle pe câte un beţişor.

Chiar când era pe cale să se bage în pat, îşi aminti sfatul reverendului Bobby de a se ruga mereu pentru producerea unui miracol.

Thomasina primise un set de plicuri violete şi foi asortate de la nepoata sa de Crăciun. Le scoase şi căută noul pix Bic pe care îl cumpărase de la supermarket. Apoi se aşeză la masa din bucătărie şi îi scrise reverendului Bobby Hawkins o lungă scrisoare în care îi povestea ce legătură avea ea cu Laurie Kenyon. Îi explică cum că, mulţi ani în urmă, i se propusese să fie hipnotizată pentru a-şi aminti numele rostit de femeie în clipa în care i se adresase bărbatului. Dar ea socotise întotdeauna că a accepta să fii hipnotizată înseamnă să îţi laşi sufletul în puterea altuia, supărându-l astfel pe Dumnezeu. Totuşi, ce părere ar avea reverendul Bobby? Ea îi va accepta sfaturile călăuzitoare şi îl ruga să-i dea cât mai repede un răspuns la această întrebare.

Cea de-a doua scrisoare pe care o scrise în seara aceea îi fu adresată lui Sarah, explicându-i ce va face.

După ce se gândi mai bine, puse în plicul destinat reverendului Bobby Hawkins doi dolari pentru biserică.

47

Doctorul Justin Donnelly plecase în Australia în vacanța de Crăciun, plănuind să rămână acolo o lună. Lucru pe care îl și făcu, deoarece în Australia era vară. În cele patru săptămâni ale acestui concediu, își vizitase familia și prietenii, luase legătura cu foștii lui colegi și, în general, profitase din plin de această unică șansă de a se relaxa.

Totodată, petrecuse destul de mult timp în compania Pamelei Crabtree. Cu doi ani în urmă, când se mutase în Statele Unite, fusese cât pe ce să se însoare cu această fată, dar până la urmă ajunseseră amândoi la concluzia că nu sunt pregătiți să-și asume responsabilitățile unei căsnicii. Și Pamela avea o carieră ca neurolog, care îi asigurase o reputație considerabilă la Sydney.

În vacanța de iarnă, cinaseră împreună, se plimbaseră cu barca împreună, fuseseră la teatru împreună. Cu toate acestea, oricât de mult își dorise întotdeauna să fie alături de ea, oricât de mult o admira și îi agrea compania, Justin simțise o oarecare insatisfacție. Poate că ceva mai mult decât conflictele profesionale îi ținea departe unul de altul.

Într-adevăr, gândindu-se de ce nu se mai simte la largul lui în prezența Pamelei, își dădu seama treptat că se gândea din ce în ce mai mult la Sarah Kenyon. Deși cu Sarah se întâlnise o singură dată, în octombrie, ducea lipsa conversațiilor telefonice săptămânale. Acum regreta că nu-i propusese să mai cineze o dată împreună.

Înainte de a se întoarce la New York, Pamela discutase cu el și căzuseră de acord că, orice ar fi fost între ei, acum totul se terminase. Cu un mare sentiment de ușurare, Justin Donnelly se urcase în avion și sosise la New York miercuri la amiază, extenuat de lunga călătorie. De cum ajunsese acasă, se trântise în pat. Dormise până la ora zece

seara. Abia după aceea își verificase mesajele telefonice.

Cinci minute mai târziu, o sună pe Sarah. Vocea ei obosită și încordată îi sfâșie inima. Uluit, ascultă descrierea evenimentelor petrecute în lipsa lui.

— Trebuie s-o aduci pe Laurie la mine, spuse. Mâine voi fi ocupat să rezolv toate problemele apărute la clinică. Vineri dimineața, la zece, este bine?

— Va refuza să mă însoțească.

— Trebuie.

— Știu. Urmă o pauză, după care Sarah adăugă: Mă bucur tare mult că le-ai întors, doctore Donnelly.

Și eu, gândi Justin când puse receptorul în furcă. Știa că Sarah era încă buimacă de tragedia prin care trecea. Laurie comisese crima într-un moment în care intrase în pielea uneia dintre personalitățile ei modificate, ceea ce o putea pune însă pe adevărata Laurie Kenyon în situația ca el să nu o mai poată ajuta.

48

Brendon Moody se întoarse în Teaneek, New Jersey, miercuri seara târziu, după o săptămână de pescuit în Florida. Betty, soția sa, îl aștepta. Ea îi vorbi imediat despre arestarea lui Laurie Kenyon.

Laurie Kenyon! Cu șaptesprezece ani în urmă, pe vremea când dispăruse de acasă această fată, pe atunci în vârstă de numai patru ani, Brendon lucrase ca detectiv la procuratura districtului Bergen. Fusese unul dintre membrii echipei care se ocupase de omucideri, echipă pe care nu o părăsise decât în momentul pensionării. De atunci, o cunoștea bine pe Sarah. Clătinând din cap, aprinse televizorul. Știrile de la ora unsprezece începură cu principalul eveniment: crima din Clinton. Colajul de imagini era format din patru secvențe: prezentarea clădirii în care locuise Allan Grant, văduva lui intrând în casă însoțită de mai multe persoane, Laurie și Sarah ieșind din sediul poliției și, în final, Sarah dând o declarație reporterilor strânși în fața locuinței sale din Ridgewood.

Brendon ascultă și privi tot mai uimit. Când crainicul trecu la următoarea știre, apăsă brutal pe buton și închise televizorul.

— E groasă rău, zise.

Cu treisprezece ani în urmă, pe vremea când o curtase pe Betty, tatăl ei spusese: „Cocoșul ăsta se crede o persoană importantă”. Remarca lui cu privire la Brendon conținea și un sâmbure de adevăr. Betty avusese întotdeauna impresia că soțul ei este străbătut de un curent electric în momentul în care se agita sau se înfuria. Bărbia se ridica, părul cărunt se zbârlea, obrajii se înroșeau, ochii din spatele lentilelor fără ramă ale ochelarilor se măreau.

Deși avea șaizeci de ani, Brendon nu-și pierduse defel energia nestăvilită care îl ajutase să devină cel mai bun investigator al procuraturii locale.

Peste trei zile, el și soția lui ar fi trebuit să plece spre Charleston ca s-o viziteze pe sora ei. Cum Betty îi promisese însă că îi dădea dreptul să refuze invitația, îl întrebă:

— Nu poți face nimic pentru ea? Brendon își luase acum licență de detectiv particular, însă prelua numai cazurile care i se păreau interesante.

Deși cu un zâmbet sumbru, îi spuse soției sale că întrebarea ei îl făcea să se simtă ușurat.

— Evident că pot. Sarah are nevoie de un om în campusul ăla. De un om care să adune și să analizeze toate informațiile posibile. În aparență, cazul poate fi închis imediat. Dar, Bets, deși m-ai auzit de mii de ori făcând această afirmație, o mai fac o dată: dacă pornești de la ideea că n-ai nici o șansă de reușită, nu poți spera să obții decât cel mult reducerea pedepsei maxime cu câțiva ani. Este extrem de important să ai convingerea că clientul tău este nevinovat ca un prunc. Numai așa poți descoperi circumstanțe atenuante. Sarah Kenyon este o femeie al naibii de drăguță și o profesionistă al naibii de bună. Întotdeauna am prezis că, într-o bună zi, se va trezi cu ciocănașul judecătorului în mână. Însă acum are nevoie de ajutor. De un ajutor real. Mâine mă duc să o văd și să-i propun să mă angajeze.

— Dacă este de acord, sugeră Betty, blând.

— Va fi. Iar tu, Bets… Doar știi cât de mult urăști frigul. Ce-ar fi să te duci singură la Charleston, să stai cu Jane?

Betty își desfăcu cordonul halatului și se urcă în pat.

— Mi-e indiferent unde stau. Cunoscându-te atât de bine, știu că de acum încolo vei mânca și vei dormi visând numai acest caz.

49

— Carla, fă-mi o descriere detaliată a camerei în care doarme Lee.

Opal era cu cafetiera în mână, vrând să umple ceașca lui Bic. După o scurtă pauză, înclină cafetiera cu grijă, turnând încet în ceașcă.

— De ce?

— Te-am avertizat de nenumărate ori că nu trebuie să-mi ceri socoteală.

Deși Bic vorbise blând, Opal se cutremură.

— Scuză-mă. Rugămintea ta m-a luat prin surprindere, asta-i tot. Aruncând o privire spre latura opusă a mesei, încercă să zâmbească. Ce bine arăți în haina asta de catifea, Bobby! Dar ia să ne aducem aminte… După cum ți-am spus, și ea, și sora ei au dormitoarele pe aceeași parte a scării. Cum urci, în dreapta. Agenta imobiliară mi-a spus că soții Kenyon au transformat încăperile mai mici în băi, așa încât fiecare dintre cele patru dormitoare are câte o baie. Lee are în cameră un pat dublu, a cărui tăblie de căpătâi este tapițată cu catifea, o masă de toaletă, un birou, un corp de bibliotecă, două măsuțe de noapte și un scaun mare, cu brațe. Totul degajă feminitate. Cuvertura de pat, catifeaua de pe tăblia de căpătâi și draperiile au un model floral în albastru și alb. Dulapurile, două la număr, au dimensiuni respectabile, ventilația este bună, asigurată din două puncte diametral opuse, iar covorul este bleu.

Văzând că Bic nu pare satisfăcut, Opal strânse pleoapele și încercă să se concentreze.

— A, da, pe birou are niște fotografii de familie, iar pe una dintre noptiere, un telefon, adăugă.

— Există vreo fotografie din copilăria ei în care să apară îmbrăcată în costumul acela roz de baie pe care îl avea pe ea în momentul în care ni s-a alăturat?

— Parcă da.

— Parcă da?

— Sunt sigură că este.

— Uiți ceva, Carla. La ultima discuție pe care am purtat-o pe tema asta mi-ai spus că pe raftul de jos al bibliotecii se află un teanc de albume și că ți s-a părut că Lee umblase de curând la ele, fie ca să se uite la pozele de familie, fie ca să le pună în ordine. Ai mai văzut răspândite mai multe fotografii prin cameră, parcă, scăpate din albume, în care apăreau Lee și sora ei pe vremea copilăriei.

— Da. Așa-i. Nervoasă, Opal luă o gură de cafea. Cu câteva minute în urmă își spusese că totul va fi în regulă. Optimismul ei se datorase luxoasei camere de zi a apartamentului pe care îl ocupau în hotel și plăcutei atingeri a catifelei noului ei halat Dior. Ridicând privirea, se uită la Bic. Ochii lui ficși ațintiți asupra ei deveniseră scăpărători, profetici. Dându-și seama că i se va cere să facă un lucru periculos, Opal se simți brusc demoralizată.

50

Abia joi, la ora douăsprezece fără un sfert, Laurie se trezi din somnul adânc indus de sedative. Deschizând ochii, se uită în jur la încăperea familiară. O adevărată cacofonie răsuna în mintea ei. Undeva un copil plângea. În capul ei se auzeau vocile ridicate a două femei care țipau una la alta. Una zicea: *M-am înfuriat pe el, dar l-am iubit. N-am vrut să i se întâmple așa ceva.*

Cealaltă striga: *Ți-am spus să rămâi în casă în seara aia. Proasto! Uite ce i-ai făcut fetei ăsteia. Eu am spus tuturor că a murit. Tu ești nebună.*

Laurie își astupă urechile. Of, Dumnezeule, oare toată nenorocirea aceea se petrecuse doar în visurile ei? Sau Allan Grant chiar murise? O putea crede cineva capabilă să-i facă vreun rău profesorului său? Sediul poliției… Celula aceea…

Aparatele de filmat cu obiectivele îndreptate spre ea… Toate lucrurile acestea nu i se întâmplaseră ei, nu? Unde era oare Sarah? sărind din pat, Laurie se repezi spre ușă.

— Sarah! Sarah!

— Se va întoarce curând, îi spuse o persoană a cărei voce liniștitoare, dătătoare de încredere, îi era cunoscută. Trebuia să fie Sophie. Da, ea era. Sophie urca scara. Cum te simți?

Laurie răsuflă ușurată. Glasurile din capul ei încetară să se mai certe.

— Oh, Sophie. Mă bucur că ești aici. Unde a plecat Sarah?

— La serviciu. A fost nevoită să se ducă până acolo. Dar se întoarce peste două ore. Am un prânz excelent, numai și numai pentru tine. Consommé și salată cu ton, totul făcut întocmai cum îți place.

— Vreau numai consommé, Sophie. Cobor în zece minute.

Ducându-se în baie, Laurie deschise robinetele de la duș. Ieri, când făcuse duș, își spălase hainele

și lenjeria de pat. Auzi, ce ciudățenie! Ce o apucase să spele? Punându-și această întrebare, reglă dușul în așa fel încât apa fierbinte să-i maseze mușchii încordați ai gâtului și umerilor. Amețitoarea durere de cap pe care i-o provocaseră sedativele începu să slăbească, lăsându-i mintea limpede. Abia atunci începu să-și dea seama cât de grav era ceea ce se întâmplase. Allan Grant, bărbatul acela drăguț, cu suflet cald, fusese ucis cu cuțitul care lipsea din casa ei!

Sarah m-a întrebat dacă am luat cuțitul, gândi în momentul în care, închizând robinetele, ieși de sub duș și se înfășură într-un prosop. Apoi am găsit cuțitul în geanta mea sport. Cineva trebuie să mi-l fi luat din camera de la cămin, probabil aceeași persoană care a conceput scrisorile acelea dezgustătoare.

Mirată, se întrebă de ce soarta lui Allan Grant nu o făcea să-l compătimească mai mult. Fusese așa de bun cu ea. Când deschise dulapul, încercând să se hotărască cu ce să se îmbrace, crezu că înțelege. Dăduse cu ochii de rafturile pe care se aflau puloverele. Majoritatea le cumpărase împreună cu mama sa.

Cu mama sa, a cărei bucurie era să dăruiască. Ori de câte ori se întorseseră din oraș încărcate cu pachete, tatăl ei râsese de ele, spunând consternat:

„Se pare că falimentez toate magazinele de vânzare cu amănuntul”.

Laurie își șterse lacrimile care îi umpluseră ochii, apoi îmbrăcă niște blugi și un pulover. Concluzia era clară: după ce pierzi doi oameni ca mama și ca tatăl ei, nu mai poți să-i plângi pe alții.

Ducându-se în fața oglinzii, își perie părul. Trebuia neapărat să și-l tundă. Dar astăzi nu se putea programa la coafor. Dacă ieșea în public, atrăgea o mulțime de priviri și declanșa tot felul de bârfe. Totuși, n-am făcut nimic, protestă, adresându-i-se imaginii reflectate în oglindă, care

o făcu să-și amintească din nou, cu mare claritate, de mama ei. Aceasta îi spusese de nenumărate ori:

„O, Laurie, semeni atât de mult cu mine! Exact așa arătam când eram de vârsta la”.

Numai că mama nu avusese niciodată ochii atât de speriați. Buzele ei schițau mereu un zâmbet ușor. Ea știuse întotdeauna cum să-i facă pe oameni fericiți. Nu supărase pe nimeni. Nu provoca necazuri și suferință…

Hei, de ce trebuie să dai vina numai pe tine? o întrebă pe un ton batjocoritor o voce. *Karen Grant nu l-a dorit pe Allan. Și-a găsit tot felul de scuze ca să poată rămâne în New York. El suferise de singurătate. Și mânca mai tot timpul pizza. A avut nevoie de mine. Numai că nu și-a dat seama. O urăsc pe Karen. Mi-aș fi dorit ca ea să fi murit.*

Laurie se îndreptă spre birou.

Câteva minute mai târziu, bătând în ușă, Sophie o strigă de pe culoar, cu o voce îngrijorată:

— Laurie, masa este gata. Te simți bine?

— Vrei te rog, să mă lași în pace? Afurisitul ăla de consommé n-o să se evapore, nu?

Enervată, Laurie îndoi biletul pe care îl scrisese și îl băgă într-un plic.

Poștașul veni pe la ora douăsprezece și jumătate. Laurie îl pândi de la fereastră. Când îl văzu apărând în capătul aleii lor, coborî în fugă la parter. Deschise ușa de la intrare exact în clipa în care el se opri în fața ei.

— Da, v-o iau, spuse poștașul. Dar am și ceva de dat. Tot o scrisoare.

Sophie își făcu apariția din bucătărie în momentul în care Laurie închise ușa.

— Laurie, Sarah nu dorește să ieși din casă.

— Nu ies, prostuțo. N-am făcut decât să preiau corespondența. Apoi Laurie puse mâna pe brațul menajerei. Sophie, stai cu mine până la întoarcerea surorii mele, da? Nu vreau să rămân singură.

51

Miercuri, pe la începutul serii, Karen Grant porni împreună cu partenera ei de afaceri, Anne Webster, înapoi spre New York. Karen era palidă, dar stăpână pe sine.

— Prefer să mă întorc în oraș, spuse ea. N-am mai suportat să stau în casa aia.

Webster îi propuse să înnopteze la ea, dar Karen refuză.

— Pari mai obosită ca mine. În afară de asta, am de gând să iau un somnifer și să mă vâr direct în pal.

Karen dormi profund și îndelung. Era aproape ora unsprezece când se trezi în dimineața zilei de joi. La ultimele trei etaje ale hotelului, erau numai apartamente rezidențiale. În cei trei ani care trecuseră de când avea propriul apartament, Karen adăugase treptat obiecte personale: covoare orientale în niște tonuri de roșu aprins, ivoriu și albastru care dădeau un alt aspect mochetei albe a hotelului, lămpi luate de la anticariat, perne cu fețe din mătase, mai multe figurine Lalique și tablouri originale ale unor pictori promițători.

Efectul acestor mici adaosuri era încântător, rafinat și personal. Dar lui Karen îi plăceau și comoditățile oferite de hotel, în special serviciul la cameră și menajera. De asemenea, îi plăcea că dulapul era plin cu lucruri făcute de cei mai mari creatori de modă. Avea pantofi Charles Jourdan și Ferragamo, eșarfe Hermès și poșete Gucci. Avea o mare satisfacție când cobora din lift, știind că recepționerii în uniforme o urmăreau, ca să vadă cu ce se îmbrăcase.

Se ridică din pat și se duse în baie. Pufosul halat care i se înfășură în jurul trupului de la gât până la călcâie era agățat în cuier. Strânse bine cordonul și se uită în oglindă. Ochii îi mai erau puțin umflați. Fusese îngrozitor să-l vadă pe Allan întins pe

lespedea de piatră de la morgă. Într-o clipă își aminti de toate momentele minunate pe care le trăiseră împreună, de înfiorarea care o cuprindea la auzul pașilor lui coborând în hol. Da, lacrimile pe care le vărsase fuseseră sincere. Și vor fi mai multe în momentul în care va privi pentru ultima oară spre chipul lui. Gândul acesta îi reaminti că trebuie să facă aranjamentele necesare pentru înmormântare. Dar nu chiar acum; acum voia să mănânce.

Ducându-se la telefon, apăsă pe tasta 4, corespunzătoare serviciului de cameră. Astăzi, Lilly primea comenzile.

— Vai, doamnă Grant, condoleanțele mele! spuse fata. Toți suntem șocați.

— Mulțumesc. Karen comandă un mic dejun obișnuit; suc proaspăt de fructe, compot, cafea, covrig. A, și trimite-mi toate ziarele apărute în dimineața asta, adăugă în final.

— Desigur.

Karen era la prima înghițitură de cafea când auzi în ușă o ciocănitură discretă. Se grăbi să deschidă. În fața ei stătea Edwin. Frumoasele lui trăsături patriciene exprimau îngrijorare și solicitudine.

— Of, draga mea, spuse el, suspinând.

Când brațele bărbatului o cuprinseră, Karen își lăsă capul pe puloverul moale de cașmir pe care i-l dăruise de Crăciun. Apoi i se agăță de gât, atentă să nu-l ciufulească, părul lui blond închis fiind întotdeauna foarte îngrijit pieptănat.

52

Vineri dimineața, Justin Donnelly o întâlni pe Laurie. Deși îi văzuse fotografiile în ziare, nu fusese pregătit să întâmpine o frumusețe atât de șocantă. Ochii ei albaștri îți tăiau respirația. Pletele ei aurii, care îi ajungeau până la umeri, îl făcură să se gândească la poza unei prințese dintr-o carte de povești. Se îmbrăcase simplu, în pantaloni bleumarin strâmți, o bluză de mătase albă cu guler înalt și un sacou alb-albastru. Avea o eleganță înnăscută, în ciuda fricii aproape palpabile pe care o emana.

Sarah se așeză lângă sora ei, dar puțin mai în spate. Laurie refuzase să intre singură în cabinet.

— I-am promis că voi vorbi cu dumneavoastră, însă nu pot fără ea, îi spuse Laurie medicului.

Probabil că prezența liniștitoare a surorii sale o făcu apoi să pună o întrebare extrem de directă, care îl luă prin surprindere pe Justin.

— Doctore Donnelly, credeți că cu l-am ucis pe profesorul Allan Grant?

— Bănuiești că am motive să cred așa ceva?

— Aș zice că toată lumea are motive să mă suspecteze. Și chiar foarte întemeiate. Dar eu n-am ucis și nu voi ucide pe nimeni, pentru că, pur și simplu, nu sunt în stare să iau viața unei ființe umane. Legătura pe care a făcut-o Allan Grant între mine și gunoaiele alea anonime pe care le-a primit a fost umilitoare. Însă noi nu ucidem doar fiindcă cineva interpretează greșit o situație dezgustătoare.

— *Noi,* Laurie?

Era oare jenă sau vinovăție ceea ce apăru pe chipul fetei? Cum ea nu răspunse, Justin continuă:

— Laurie, Sarah a discutat cu tine despre acuzațiile grave care ți se aduc. Ai înțeles care sunt acestea?

— Evident. Sunt absurde. Dar Sarah vorbește întotdeauna despre cazurile pe care le susține în instanță sau despre sentințe fără să știe cum te simți când te afli în pielea acuzaților.

— Laurie, este firesc să te sperii de ceea ce te așteaptă.

Brusc, Laurie lăsă capul în jos. Pletele alunecară acoperindu-i obrajii. Umerii se rotunjiră. Împreună mâinile în poală și ridică puțin picioarele, lăsându-le să atârne. Scâncetele înăbușite pe care Sarah avusese ocazia să le audă de atâtea ori, în ultimele zile, reîncepură. Din instinct, întinse brațele spre Laurie ca s-o liniștească, dar se opri la semnul lui Justin Donnelly.

— Ți-e tare frică, Laurie, nu-i așa? întrebă el cu voce blândă.

Fata clătină energic capul, dintr-o parte în alta.

— Nu-ți este frică?

De data asta capul ei se mișcă de sus în jos. Apoi, printre suspine, spuse:

— Nu Laurie.

— Deci nu ești Laurie? Vrei să-mi spui care este numele tău?

— Debbie.

— Debbie. Ce nume frumos. Câți ani ai, Debbie?

— Patru.

Bunule Dumnezeu! gândi Sarah auzindu-l pe doctorul Donnelly că îi vorbește surorii sale de parcă ar fi avut în față un copil mic. Are dreptate, își spuse. Laurie trebuie să fi pățit ceva groaznic în cei doi ani de absență. Sărmana mamă care a vrut întotdeauna să creadă că Laurie a fost luată de un cuplu iubitor care și-a dorit cu ardoare să aibă un copil. Numai eu mi-am dat seama că s-a întors schimbată. Oare ne-am mai fi aflat astăzi aici dacă ar fi fost ajutată să-și revină? Dar, dacă tot ne aflăm, hai să presupunem că Laurie are, într-adevăr, o personalitate total separată, care a scris

acele scrisori, apoi l-a omorât pe Allan Grant. Să-l las pe medic să i-o descopere? Dacă până la urmă o va determina să-și recunoască vinovăția?… Ia fii atentă! Ce întrebare îi pune Donnelly acum?

— Debbie, ești foarte obosită, nu-i așa?

— Da.

— Vrei să mergi în camera la ea să te odihnești? Pun pariu că ai un dormitor foarte frumos.

— Nu! Nu! Nu!

— Nu-i nimic. Poți rămâne aici. Ce-ar fi să tragi un pui de somn chiar pe scaunul ăla? Și te rog, dacă o vezi pe Laurie, spune-i că vreau să se întoarcă la mine ca să stăm de vorbă.

Respirația fetei deveni regulată. O clipă mai târziu, bărbia i se ridică din piept, îndreptă umerii și coborî tălpile pe podea. Cu o mână își aruncă părul spre spate.

— Bineînțeles că mi-e frică, spuse, reintrând în pielea adevăratei Laurie. Dar din moment ce n-am nici o legătură cu moartea lui Allan Grant, știu că mă pot baza pe Sarah. Ea va reuși să scoată adevărul la lumină. Întorcând capul, Laurie îi adresă surorii sale un zâmbet fugar. Apoi se uită din nou în ochii lui Donnelly. Dacă aș fi fost Sarah, mi-aș fi dorit să fi fost singură la părinți. Dar iată că am apărut și eu pe lume, iar ea a fost întotdeauna alături de mine. Întotdeauna m-a înțeles.

— Ce să înțeleagă, Laurie?

Fata ridică din umeri.

— Nu știu.

— Ba cred că știi.

— Nu, sincer, habar n-am.

Justin își dădu seama că era momentul să-i vorbească pacientei sale despre un lucru pe care Sarah îl știa deja foarte bine. În cei doi ani de absență, ei i se întâmplase ceva îngrozitor, ceva atât de îngrozitor, încât, fiind prea mică, simțise nevoia să ceară ajutorul cuiva. Unei persoane, două sau chiar mai multe. Drept urmare, neavând

pe nimeni alături, își multiplicase personalitatea. Când se întorsese acasă, dragostea cu care fusese înconjurată făcuse inutilă apariția personalităților modificate. Poate doar ocazional. Abia dureroasa pierdere a părinților o făcuse să simtă iarăși nevoia să apeleze la ajutorul lor susținut.

Laurie asculta cu atenție.

— Despre ce tratament vorbiți?

— Prin hipnoză. Aș vrea să te și filmez în timpul ședințelor.

— Să presupunem că aș recunoaște că o parte din mine… că una dintre persoanele cu care mă confund, dacă preferați să mă exprim așa, l-a *ucis,* într-adevăr, pe Allan Grant… Ce se întâmplă în cazul ăsta?

Sarah consideră că era datoria ei să răspundă la această întrebare:

— Laurie, mi-e tare teamă că, în cazul ăsta, condamnarea ta este inevitabilă. Nu putem face altceva decât să demonstrăm că există circumstanțe atenuante sau că ai fost incapabilă să-ți dai seama ce delict comiți.

— Înțeleg. Deci este posibil ca eu să-l fi ucis pe Allan și să-i fi trimis acele scrisori? Nu, nu este doar posibil. Este foarte probabil. Sarah, ai mai întâlnit oameni acuzați de crimă care să se apere invocând multiplicarea personalității?

— Da.

— Și câți au scăpat?

Sarah nu răspunse.

— Câți, Sarah? insistă Laurie. Unul? Doi? Nici unul? Am pus degetul pe rană, nu-i așa? Nici unul n-a scăpat. Of, Dumnezeule! Bine, hai să-i dăm drumul. De ce n-am afla care este adevărul, chiar dacă știm bine că acest adevăr nu-mi va reda libertatea?

O clipă, Laurie făcu impresia că se străduiește să-și stăpânească lacrimile. Apoi vocea ei deveni stridentă, furioasă:

— Nu am decât o pretenție, doctore. Vreau ca Sarah să rămână alături de mine. *Refuz* să mă închid singură cu dumneata în aceeași încăpere și să mă întind pe canapea. S-a înțeles?

— Laurie, voi face tot ce voi putea ca să-ți ușurez situația. Ești o fată frumoasă care a avut parte de ceva foarte urât.

Laurie râse. Hohotele erau batjocoritoare.

— Cum poate fi frumoasă lașa aia tâmpită? Încă din ziua nașterii n-a făcut altceva decât să provoace neplăceri.

— Laurie! protestă Sarah.

— Cred că Laurie ne-a părăsit iarăși, spuse Justin calm. N-am dreptate?

— Ba ai. Fata aia îmi dă mereu de furcă. Nu-mi văd capul de treabă din pricina ei.

— Pe line cum te cheamă?

— Kate.

— Și ce vârstă ai, Kate?

— Treizeci și trei de ani. N-am avut intenția să vin aici, dar m-am gândit că trebuie să te avertizez. Să nu-ți închipui că vei putea s-o hipnotizezi pe Laurie ca s-o determini să vorbească despre cei doi ani de lipsă. Îți pierzi vremea. Pe curând.

Urmă o pauză. Apoi Laurie scoase un suspin obosit.

— V-ar deranja dacă am încheia discuția? Mă doare îngrozitor capul.

53

Vineri dimineața, Betsy Lyons primi o ofertă fermă pentru casa Kenyon de la cuplul care voia să se mute acolo imediat, din cauza femeii care aștepta un copil. Cuplul era dispus să dea cinci sute șaptezeci și cinci de mii de dolari.

Betsy o căută prompt pe Sarah, dar o găsi abia în cursul după-amiezii și, spre stupefacția ei, află că locuința Kenyon nu mai era de vânzare. Sarah îi vorbi politicos, dar categoric:

— Îmi pare extrem de rău, doamnă Lyons. Înainte de toate, n-aș accepta s-o dau la un preț atât de mic. În afară de asta, în momentul de față îmi este imposibil să mă mut. Știu cât v-ați ocupat de găsirea unui cumpărător pentru casa mea, dar sper să mă înțelegeți.

Da, Betsy Lyons o înțelegea, numai că, afacerile imobiliare mergând prost, se bazase pe comisionul obținut din această vânzare.

— Îmi pare rău, repetă Sarah, însă nu mă văd părăsind această casă decât la toamnă. În cel mai bun caz. Și acum vă rog să mă scuzați. Am un musafir. Voi mai lua legătura cu dumneavoastră.

Sarah se afla în bibliotecă cu Brendon Moody.

— M-am gândit că ar fi bine să ne mulăm într-un apartament, îi explică ea detectivului. Dar în circumstanțele astea…

— Categoric, fu de acord Brendon. Este bine să-ți retragi casa de pe listele de așteptare ale agențiilor imobiliare. După începerea procesului, reporterii se vor da drept potențiali cumpărători ca să poată arunca o privire înăuntru.

— Nu m-am gândit la chestia asta, recunoscu Sarah, împingându-și obosită spre spate o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte. Brendon, nici nu-ți pot spune cât mă bucur că dorești să te ocupi de această investigație. Ea îi dăduse deja detectivului toate amănuntele, vorbindu-i inclusiv despre ceea

ce se întâmplase în cabinetul lui Justin Donnelly în ședința cu Laurie.

Moody își făcuse însemnări. Fruntea lui înaltă se încrețise toată de atâta concentrare, iar ochelarii fără ramă îi măreau ochii căprui, foarte pătrunzători, cravata impecabil înnodată și costumul conservator maro închis îi dădeau un aer de ascultător meticulos. Sarah știa că în cazul lui, aparențele nu sunt deloc înșelătoare. Lui Brendon Moody nu-i mai scăpa absolut nimic din momentul în care începea să se ocupe de o investigație.

Îl aștepta în timp ce își recitea notițele cu mare atenție. Procedura îi era familiară. O cunoștea de pe vremea când lucraseră împreună la procuratură. De pe scară se auziră zgomote de pași. Sophie urca la etaj. Perfect, își spuse Sarah. Menajera ei se ducea iar să vadă ce face Laurie.

Apoi gândurile ei zburară la scena petrecută pe drum, când se întorseseră de la doctorul Donnelly. Laurie fusese extrem de deprimată atunci când spusese:

— Sarah, mi-aș fi dorit să fi fost în mașina mea atunci când a fost lovită de autocarul ăla. Dacă aș fi fost, mama și tata ar fi trăit. Iar tu ai fi continuat să lucrezi acolo unde-ți place, adică la procuratură. Sunt un paria, o piază-rea.

— *Nu, nu ești,* o contrazisese Sarah. Ai fost o copilă de patru ani care a avut ghinionul să fie răpită și tratată numai Dumnezeu știe cât de rău. Acum ești o tânără de douăzeci și unu de ani care a dat, fără să vrea, de o belea al dracului de mare, așa că nu te mai învinovăți!

Apoi venise rândul lui Sarah să plângă. Lacrimile o orbiseră. Și le șterse enervată, încercând să se concentreze la traficul intens de pe șoseaua 17.

În momentul de față, însă, aprecia că izbucnirea ei fusese bine venită, deoarece șocată, aparent măcinată de mari mustrări de conștiință, Laurie îi spusese:

— Sarah, sunt al naibii de egoistă. Zi-mi ce vrei să fac.

— Exact ce-ți cere doctorul Donnelly, îi răspunsese ea. Ține un jurnal, pentru că însemnările tale îl vor ajuta. Nu i te mai opune. Fii cooperantă la ședințele de hipnoză.

— În regulă, cred că am tot ce-mi trebuie, spuse Moody pe un ton energic, smulgând-o brusc din gândurile ei. Mă văd nevoit să-ți dau dreptate. *Aspectele medicale* sunt bine puse la punct.

Sarah simți că îi crește puțin moralul când îl auzi punând accentul pe *aspectele medicale.* Era evident că detectivul își dădea seama pe ce se va baza apărarea.

— Vei merge pe ideea stresului care i-a diminuat capacitatea mintală, nu? întrebă el.

— Da, spuse Sarah, după care așteptă următoarea întrebare.

— Ce fel de tip a fost acest Grant? Înțeleg că era însurat. Soția lui de ce nu se afla acasă în noaptea aceea?

— Lucrează la o agenție de voiaj din New York. Se pare că rămâne acolo în zilele de lucru.

— Dar ce, în New Jersey nu sunt agenții de voiaj?

— Ba aș crede că da.

— Există vreo posibilitate ca profesorul să fi fost genul de bărbat care compensează absențele soției dându-se la elevele lui?

— Suntem pe aceeași lungime de undă. Brusc, în biblioteca aceasta plăcută, cu rafturi din mahon, fotografii de familie, tablouri, covor oriental albastru și tapițerie din piele crem pe canapele și scaune, se instală atmosfera electrizantă din odăița sufocantă în care își desfășurase Sarah activitatea la procuratură. Până și anticul birou englezesc al tatălui său păru să se transforme în relicva aceea uzată și ciobită pe care își împrăștiase hârtiile timp de aproape cinci ani. Recent, îi spuse ea lui Moody, am avut un caz finalizat cu condamnarea

acuzatului pentru violarea unei fete de doisprezece ani.

— Era și normal să fie condamnat, replică el.

— Punctul de litigiu a fost vârsta ei. În realitate, fata împlinise douăzeci și șapte de ani, dar, având probleme psihice, își multiplicase personalitatea. Culmea a fost că a reușit să convingă juriul că, atunci când a fost violată, se afla în pielea uneia dintre imaginarele ei dubluri. Mai exact, a unei fetițe de doisprezece ani. De aceea, a susținut, n-a fost capabilă să-și dea asentimentul pentru actul acela sexual. Drept urmare, acuzatul a fost găsit vinovat pentru violarea unei minore cu deficiențe mintale. A făcut recurs, dar chestia asta nu mai contează. Important este doar faptul că juriul a dat crezare unei femei cu personalități multiple.

Moody se întinse spre ea cu rapiditatea unui copoi care simte mirosul vânatului.

— Vrei să zici că este cazul să atacăm, nu să ne apărăm.

— Exact. Allan Grant a fost deosebit de drăguț cu Laurie. Când a văzut-o leșinând în biserică, la funeraliile părinților noștri, s-a grăbit să-i sară în ajutor. Când și-a revenit, s-a oferit s-o conducă până acasă și să rămână alături de ea. Gândindu-mă mai bine la cele întâmplate, mă întreb dacă îngrijorarea care a pus stăpânire pe el atunci nu a fost cam neobișnuită. Sarah oftă. Cel puțin ăsta ar putea fi un punct de pornire. Nu prea avem de ce altceva să ne agățăm.

— Este un punct bun, spuse Moody hotărât. Mai am de lămurit câteva chestii, apoi plec spre Clinton ca să încep cercetările.

Telefonul sună din nou.

— O să răspundă Sophie, spuse Sarah. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe femeia asta. S-a mutat la noi. A hotărât că nu putem sta singure. Deci hai să stabilim condițiile…

— O, nu! Despre lucrurile astea vom discuta mai târziu.

— Nici vorbă, replică Sarah ferm. Te cunosc, Brendon Moody.

Sophie bătu în ușă, apoi intră.

— Sarah, scuză-mă că te întrerup, dar iar a sunat agenta imobiliară. Zice că este vorba despre ceva foarte important.

Sarah ridică receptorul, o salută pe Betsy Lyons, apoi ascultă. Într-un târziu spuse încet:

— Pentru cât v-ați zbătut, cred că am datoria să vă fac pe plac, doamnă Lyons. Dar trebuie să vă spun răspicat. Femeia aceea nu poate da târcoale întruna pe aici. Luni dimineața suntem plecate. O puteți aduce între orele zece și treisprezece, dar cu asta basta. Este ultima vizită pe care o face.

Când închise telefonul, Sarah îi explică lui Brendon Moody despre ce era vorba.

— Agenta are o potențială cumpărătoare care se tot gândește la casa noastră. Se pare că acum s-a hotărât să ne ofere prețul maxim al zonei, dar vrea s-o mai vadă o dată. I-am permis pentru că este dispusă s-o ocupe abia când va fi disponibilă. Va veni luni.

54

Slujba funerară pentru profesorul Allan Grant avu loc sâmbăta dimineața la biserica episcopală St. Luke de lângă Colegiul Clinton. Cadrele didactice și elevii se înghesuiră înăuntru, pentru a aduce ultimele omagii acestui profesor popular. În omilia sa, rectorul pomeni despre inteligența, căldura și generozitatea lui Allan.

— A fost un educator remarcabil… Zâmbetul lui lumina și cea mai întunecoasă zi… știa să-i facă pe oameni să fie mândri de ei înșăși… Simțea când cineva trece prin momente dificile… Într-un fel sau altul, găsea întotdeauna o cale de a da o mână de ajutor.

Brendon Moody participa la funeralii numai ca observator, nu ca să jelească. Voia să o studieze în special pe văduva lui Allan Grant, îmbrăcată într-un taior șocant de simplu, evident negru, împodobit doar cu un șirag de perle. Spre mirarea lui, Brendon constatase că, de-a lungul anilor, dobândise destule cunoștințe cu privire la modă. Dintr-un salariu de profesor de colegiu, chiar dacă mai câștiga și dintr-o agenție de voiaj, era cam greu să-ți cumperi toalete de la marile case de modă, așa cum făcea Karen Grant. Oare vreunul dintre soții Grant moștenise ceva din partea familiei? Cu toate că era o zi vântoasă și friguroasă, Karen nu îmbrăcase un palton în biserică. Asta însemna că trebuia să aibă ceva în mașină. În cimitir avea să fie al naibii de frig pe o zi ca asta.

Femeia plângea când pomi în urma sicriului la ieșirea din biserică. Arătoasă femeie, gândi Brendon. O dată afară, el avu surpriza să o vadă urcându-se în prima limuzină, împreună cu rectorul colegiului și cu soția acestuia. Nu exista nici o altă rudă? Nici un prieten apropiat? Brendon se hotărî să rămână și la înmormântare.

Întrebarea cu privire la paltonul doamnei Grant își găsi răspunsul abia la cimitir. Ea coborî din limuzină îmbrăcată într-o haină lungă Blackglama din blană de vizon.

55

„Church of the Airways” era condusă de un consiliu format din doisprezece membri, care se întrunea în prima sâmbătă a fiecărei luni. Nu toți membrii acestui consiliu erau de acord cu schimbările rapide pe care le făcea reverendul Bobby Hawkins în ora de religie. Fântâna Miracolelor, în special, era o anatemă pentru cel mai bătrân dintre ei.

Telespectatorii erau invitați să scrie, explicând ce miracol doresc să se producă. Scrisorile lor erau aruncate în fântână, iar reverendul Hawkins întindea mâinile deasupra ei exact înainte de imnul final și se ruga într-un fel foarte emoționant ca dorințele oamenilor să se împlinească. Uneori invita alături de el pe unul dintre enoriașii prezenți în studio pentru a-i da o binecuvântare specială – evident, cu condiția ca și respectivul enoriaș să aibă nevoie de un miracol.

— Probabil că Rutland Garrison se răsucește în mormânt, spuse membrul senior la ședința lunară a consiliului, adresându-i-se lui Bic.

Bic îl studie cu răceală.

— Este adevărat că donațiile au crescut substanțial?

— Da, însă…

— Însă *ce?* Asta înseamnă mai mulți bani pentru spital și pentru azilul de bătrâni, pentru orfelinatele din America de Sud, pentru care am avut întotdeauna o simpatie aparte, și pentru credincioșii care îi spun Domnului ce nevoi au.

Privirile lui Bic se plimbară în jurul mesei de la un membru al consiliului la altul.

— Când am acceptat să vă păstoresc, am spus că trebuie să vă conduc spre niște ape mai largi și adânci. Am studiat registrele. În ultimii câțiva ani, donațiile s-au împuținat constant. Nu-i adevărat?

Nici un răspuns.

— Nu-i adevărat? repetă Bic cu voce bubuitoare.

Toate capetele îl aprobară, mișcându-se simultan de sus în jos.

— Foarte bine. Eu sunt de părere că cine nu este cu mine, este împotriva mea și propun ca aceștia să demisioneze din acest august consiliu. Ședința s-a încheiat.

Cu pași semeți, Bic străbătu coridorul care lega sala de conferințe de biroul lui, unde Opal tria corespondența venită pentru Fântâna Miracolelor. Sistemul ei era să arunce o privire peste fiecare scrisoare, păstrându-le numai pe cele mai deosebite pentru ca Bic să le poată citi cu voce tare în emisiune. Restul scrisorilor erau aruncate pe jos, grămadă, spre a fi puse apoi în Fântâna Miracolelor. Iar banii donați formau o altă grămadă, pentru ca Bic să-i contabilizeze.

Opal se gândea cu groază că va trebui să-i arate una dintre scrisorile pe care le pusese deoparte.

— Au început să vadă lumina, Carla, o informă el. Au început să înțeleagă că drumul meu este drumul Domnului.

— Bic, spuse ea timid.

El se încruntă.

— În biroul ăsta nu ai voie niciodată…

— Știu. Scuză-mă. N-am vrut decât să… să citești chestia asta. În clipa următoare, Opal lăsă în palma întinsă spre ea scrisoarea incoerentă a Thomasinei Perkins.

56

După funeralii, Karen și cadrele didactice se adunară la rectorul colegiului, unde îi aștepta o gustare. Decanul Walter Larkin îi spuse văduvei că nu își poate ierta faptul că nu sesizase cât de bolnavă era Laurie în realitate.

— Și doctorul Iovino, directorul Centrului de Consiliere, își face mari mustrări de conștiință, adăugă el.

— S-a petrecut o tragedie, dar nu are sens să dăm vina pe noi înșine sau pe alții, spuse Karen liniștit. Ar fi trebuit să-l conving pe Allan să vă arate scrisorile acelea înainte de a afla cine i le trimite. Iar el ar fi trebuit să nu mai lase fereastra dormitorului larg deschisă. Ar fi firesc s-o urăsc pe această Laurie, dar nu mă pot gândi decât la mila pe care o nutrea Allan pentru ea.

Walter Larkin considerase întotdeauna că soția lui Allan este o femeie rece. Acum, însă, se întreba dacă nu cumva fusese nedrept. Fără îndoială că lacrimile din ochii ei și tremurul buzei inferioare nu erau false.

În dimineața următoare, la micul dejun, el făcu un comentariu pe tema asta în fața soției sale, Louise.

— Of, nu mai fi atât de sentimental, Walter, replică ea tăios. Karen s-a plictisit până peste cap de viața din campus și de ceaiurile cadrelor didactice. Ar fi plecat de multă vreme de aici dacă Allan n-ar fi fost atât de generos cu ea. Uită-te cum e îmbrăcată! Știi care-i părerea mea? Că Allan izbutise, în sfârșit, să se trezească la realitate, să-și dea seama cu cine s-a însurat. Pun pariu că n-ar mai fi rezistat multă vreme. Sărmana aia de Laurie Kenyon n-a făcut altceva decât să-i dea lui Karen un bilet de clasa întâi pentru New York. Numai dus.

57

Opal își făcu apariția la agenția imobiliară luni dimineața la ora zece fix. Betsy Lyons o aștepta.

— Doamnă Hawkins, spuse ea, mi-e teamă că nu vă mai pot duce decât o singură dată în casa Kenyon. De aceea, vă rog, notați-vă tot ce vreți să vedeți și să întrebați.

Bună oportunitate. Exact cea de care avea nevoie Opal. Bic o sfătuise să încerce să stoarcă de la agenta imobiliară toate informațiile posibile.

— Familia asta are parte de atâtea tragedii… Îndurerată, Opal oftă. Cum se simte sărmana fată?

Betsy Lyons răsuflă ușurată văzând că șocanta veste a arestării tinerei Laurie Kenyon, acuzată de crimă, nu pare să aibă o influență negativă asupra Carlei Hawkins, pe care continua să o intereseze casa. O răsplăti hotărând să fie ceva mai slobodă la gură decât de obicei.

— După cum vă puteți imagina, întregul orășel vuiește. Toată lumea le compătimește. Soțul meu, care este avocat, zice că vor fi nevoite să-și bazeze apărarea pe ideea unei pierderi momentane a rațiunii. Dar este greu de dovedit așa ceva. Laurie Kenyon nu s-a comportat niciodată ciudat. N-a dat nici o dovadă de nebunie de când o știu. Și o știu de ani de zile. Dar acum cred că este mai bine să plecăm.

Pe drum, Opal tăcu. Oare poza asta, pe care o voi lăsa în casă, nu o va ajuta pe Lee să înceapă să-și amintească? se întrebă. Dar dacă se va întâmpla așa, își va aduce aminte și de amenințarea lui Bic.

Bic fusese îngrozitor în ziua aceea, de demult. O încurajase pe Lee să iubească cu adevărat puiul ăla prost de găină. Ochii ei, altădată triști, fixați în pământ, se luminaseră când ajunsese în curtea din spate. Se repezise la pui, îl luase în brațe și îl strânsese la piept. Bic luase din sertarul bufetului

de bucătărie un cuțit de tranșat carne, apoi îi făcuse cu ochiul consoartei sale.

„Urmărește reprezentația asta”, îi spusese, după care ieșise grăbit din casă, agitând cuțitul prin fața ochilor lui Lee. Fata se speriase și strânsese puiul și mai tare. Atunci, Bic apucase puiul de gât și i-l smulsese din brațe. Auzindu-l cum piuie, Lee dăduse o dovadă neobișnuită de curaj încercând să-l ia din mâinile lui. Bic îi dăduse o palmă atât de puternică, încât fetița căzuse pe spate. Apoi, în timp ce ea se căznea să se ridice, el ridicase brațul și, coborându-l brusc, retezase gîtul puiului dintr-o singură lovitură.

Până și Opal simțise că îi îngheață sângele când îl văzuse aruncând trupul puiului la picioarele fetiței. Trupul săltase mult timp de colo-colo, împroșcând-o cu stropi roșii. Când înțepenise, Bic ridicase capul creaturii moarte și îndreptase vârful cuțitului spre gâtul fetei, fâlfâindu-l prin aer cu ochii scăpărând înspăimântător. Cu o voce fioroasă, jurase că Lee va păți același lucru dacă va vorbi vreodată despre ei. Bic avea dreptate. Dacă Lee își va aminti de ziua aceea, fie că nu va deschide niciodată gura, fie va înnebuni de tot.

Pe Betsy Lyons nu o deranja tăcerea pasagerei sale. Învățase din experiență că toți oamenii devin serioși și introspectivi atunci când vor să facă o achiziție importantă. O singură întrebare o frământa: de ce Carla Hawkins nu își adusese soțul măcar o dată, ca să vadă și el casa? Întrebare pe care i-o și puse în momentul în care opri mașina pe aleea de acces a familiei Kenyon.

— Soțul meu a lăsat această decizie pe seama mea, replică Opal, calmă. Are încredere în judecata mea. Știu foarte bine ce îl poate face fericit.

— Ăsta-i un compliment pentru dumneavoastră, se grăbi Betsy să o asigure.

Lyons era pe cale să bage cheia în broască în momentul în care ușa se deschise. Opal se uită consternată la femeia robustă, îmbrăcată cu o fustă

și o vestă tricotată, închise la culoare, care se prezentă ca fiind Sophie Perosky, menajera casei. Dacă femeia aceasta avea să se țină după ele, era posibil ca Opal să nu mai găsească nici o ocazie favorabilă pentru a lăsa fotografia.

Dar Sophie rămase în bucătărie, așa că situația era mult mai ușor de rezolvat decât sperase Opal. În fiecare încăpere, ea se duse la fereastră ca să vadă priveliștea.

— Soțul meu m-a rugat să mă asigur că nu ne aflăm prea aproape de nici o altă casă, se justifică ea.

În camera în care dornica Lee zări pe birou un carnețel cu spirală. Coperta acestuia era puțin ridicată, iar de sub ea ieșea vârful unui pix.

— Care sunt dimensiunile exacte ale acestei încăperi? întrebă, întinzându-se peste birou, ca să se uite pe fereastră.

După cum se așteptase, Betsy Lyons băgă mâna în servietă după planul casei. Cu o viteză uluitoare, Opal deschise carnețelul. Numai primele trei sau patru pagini erau scrise. Cuvintele „Dr. Donnelly mă vrea…” îi săriră în ochi. Probabil că Lee ținea un jurnal. Opal își dori cu toată ființa să poată citi chiar și cele câteva pagini.

Avu nevoie doar de o clipă ca să scoată poza din buzunar și să o strecoare vreo douăzeci de pagini mai încolo. Poza inițială fusese făcută de Bic în prima zi pe care o petrecuseră în casa aceea izolată de lângă Bethlehem. Lee stătuse în fața intensului copac de lângă ea, cu brațele strâns încolăcite în jurul trupului. Plânsese amarnic și tremurase de frig, îmbrăcată doar în costumul ei roz de baie.

Bic decupase capul fetei din această fotografie și îl prinsese la bază. Acum poza arăta chipul lui Lee, cu ochii umflați de plâns, părul ciufulit, uitându-se în sus, spre propriul trup decapitat.

— Distanța care separă această clădire de toate celelalte case oferă, realmente, un mare grad de intimitate, comentă Opal chiar înainte ca Betsy

Lyons să-i spună că dimensiunile încăperii sunt de trei metri și jumătate pe cinci și jumătate, într-adevăr o suprafață ideală pentru un dormitor.

58

Justin Donnelly își aranjă programul de lucru în așa fel încât să o poată primi pe Laurie în fiecare dimineață la ora zece, de luni până vineri. De asemenea, o programă la două psihoterapeute din clinică: una care se ocupa de terapia prin artă și alta care avea să o ajute să-și descarce sufletul consemnându-și gândurile într-un jurnal. Iar vineri, îi dădu pacientei sale vreo jumătate de duzină de cărți cu privire la dereglările personalității.

— Laurie, îi spuse, vreau să citești aceste cărți ca să înțelegi că problema ta apare cu precădere la femei care au fost supuse unor abuzuri în copilărie. Ca și tine, ele alungă din memorie amintirile supărătoare. Cred că personalitățile care te-au ajutat să supraviețuiești în cei doi ani în care nu mai știi ce ți s-a întâmplat au dormitat până în momentul în care ți-ai pierdut părinții. Acum, însă, s-au întors în plină forță. Citind cărțile pe care ți le dau, vei constata că personalitățile modificate încearcă de obicei să te ajute, nu să-ți facă rău. Ăsta-i motivul pentru care sper că te vei strădui să mă lași, conștient, să discut cu ele.

Luni dimineața, Donnelly își pregăti camera video pentru înregistrare. Știa că, în cazul în care Sarah avea de gând să se folosească de vreuna dintre benzi la proces, trebuia să fie extrem de atent să nu dea impresia că i-ar sugera surorii ei răspunsuri la întrebările lui.

La ora zece, când veniră Sarah și Laurie, el le arătă camera, explicând cum că vrea să înregistreze toate ședințele.

— După un timp, îți voi pune benzile ca să vezi cum te-ai comportat, îi spuse lui Laurie.

Apoi o hipnotiză pentru prima dată. Agățându-se de mâna surorii sale, fata își concentră atenția la el, ascultă îndemnul lui de a se relaxa, închise

ochii și trecu vizibil în transă. Mâna îi căzu moale, desprinzându-se de cea a lui Sarah.

— Cum te simți, Laurie?

— Tristă.

— De ce ești tristă, Laurie?

— Întotdeauna sunt tristă.

Vocea era mai înaltă decât de obicei și parcă sâsâia puțin, în plus, ezita înainte de a vorbi.

Sarah urmări cum îi cade părul pe frunte, în timp ce trăsăturile păreau să devină fluide, lăsând să apară o expresie de copil. Apoi Sarah îl auzi pe Donnelly spunând:

— Presupun că acum vorbesc cu Debbie. Am dreptate?

Răspunse afirmativ doar printr-o înclinare timidă a capului.

— De ce ești tristă, Debbie?

— Câteodată fac prostii.

— Ce de exemplu, Debbie?

— Las-o în pace pe copila aia! Habar n-are despre ce vorbește.

Sarah își mușcă buza. Mai auzise această voce furioasă și vineri. Dar Justin Donnelly rămase imperturbabil.

— Kate, tu ești?

— Doar știi foarte bine că da.

— Kate, nu vreau să o fac să sufere pe Laurie sau pe Debbie. Amândouă au suferit suficient. Dacă vrei să le ajuți, de ce nu ai încredere în mine?

Un hohot de râs supărat, amarnic precedă declarația care o îngheță pe Sarah:

— Nu pot avea încredere în nici un bărbat. Uită-te la Allan Grant. S-a purtat foarte frumos cu Laurie, dar numai pentru a o momi. Bine că a scăpat de el.

— Vrei să zici că te bucuri că a murit?

— Mi-aș fi dorit nici să nu se fi născut.

— Kate, vrei să dezvoltăm acest subiect?

— Nu, nu vreau.

— Dar în jurnalul tău vei scrie ceva despre el?

— Am avut de gând să scriu azi-dimineață, însă idioata aia mică mi-a luat carnețelul cu spirală, deși habar n-are să citească.

— Dar ții minte ce voiai să scrii?

În încăpere răsună un hohot batjocoritor.

— Te va interesa ceea ce *nu* voi serie.

În mașină, pe drum spre casă, Laurie se simți din nou vizibil epuizată. Sophie le aștepta cu masa pusă. După ce ciuguli puțin din farfurie, Laurie se hotărî să se întindă în pat.

Așezându-se în fața biroului, Sarah verifică mesajele telefonice. Marele juriu avea să analizeze plângerea depusă împotriva surorii sale luni, pe data de șaptesprezece. Asta însemna peste numai două săptămâni. Dacă procurorul convocase juriul atât de repede, trebuia să fie convins că avea deja toți așii în mânecă. Și, într-adevăr, îi avea.

Pe birou o aștepta un teanc de scrisori. Se uită întâi la plicuri, neobosindu-se să desfacă nici unul. Se opri abia când ajunse la unul care avea scrisă într-un colț, cu mare grijă, adresa expeditorului: Thomasina Perkins! Era casierița care o zărise pe Laurie intrând, cu multă vreme în urmă, în localul ei. Sarah își amintea cum se erodase recunoștința sinceră pe care i-o purtase tatăl lor când fusese asaltat de scrisori tot mai senzaționale despre comportamentul de copil traumatizat al lui Laurie în local. Dar nu avea nici un dubiu că Thomasina Perkins era bine intenționată. În septembrie, ea îi trimisese câteva rânduri scrise cu mare sensibilitate. Probabil că și acum vrusese să le dea o dovadă de simpatie. Desfăcând imediat plicul, Sarah citi textul scurt de pe singura foaie de hârtie. Doamna Perkins îi dădea numărul ei de telefon. Sarah se grăbi să-l formeze.

Thomasina ridică receptorul după primul apel. Fu peste măsură de încântată, când află cu cine vorbește.

— O, așteaptă numai să-ți spun ce vești am! exclamă, asurzind-o pe Sarah. M-a sunat reverendul Bobby Hawkins. Chiar el, auzi?! Nu crede în hipnoză, dar m-a invitat la emisiunea de duminica viitoare. Își va pune mâinile deasupra mea și se va ruga pentru ca Dumnezeu să-mi șoptească la ureche numele bărbatului aceluia care a răpit-o pe Laurie.

59

Foarte abil, reverendul Bobby Hawkins făcu în așa fel încât problema Thomasinei Hawkins să se întoarcă într-un potențial avantaj. Îl trimise imediat la Harrisburg pe un membru al consiliului în care avea deplină încredere să o verifice pe expeditoarea scrisorii. Era un pas logic. Nu numai el, ci și consiliul trebuia să se asigure că Thomasina nu le trimisese scrisoarea la îndemnurile unui reporter curios. De asemenea, Bic voia detalii asupra stării ei de sănătate, îndeosebi auzul și văzul.

Rezultatele cercetărilor fură satisfăcătoare. Thomasina fusese operată de cataractă, iar acum purta ochelari cu lentile trifocale. Chiar și la început, descrierea celor două persoane pe care le văzuse alături de Laurie fusese vagă.

— Este evident că nu ne-a recunoscut la televizor, așa că nu ne va recunoaște nici când ne vom alia față în față, îi spuse Bic lui Opal după ce citi raportul. Va fi un element stimulativ pentru enoriașii noștri.

În următoarea dimineață de duminică, o foarte încântată Thomasină, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, se uita cu venerație la Bic. El își sprijini palmele pe umerii femeii.

— Cu ani în urmă, această femeie bună, căreia Dumnezeu i-a dat șansa să observe că un copil avea mare nevoie de ajutor, a prilejuit un miracol. Numai că Dumnezeu nu i-a acordat favoarea de a-și aminti numele răufăcătorului care se afla în compania micuței Laurie Kenyon. Acum Lee are din nou nevoie de ajutor. Thomasina, îți ordon să găsești și să reții numele care plutește de atâția ani în subconștientul tău. Ascultă șoapta Domnului.

Thomasina abia se putea stăpâni. Uite unde ajunsese! Era aici, o celebritate la un canal internațional de televiziune; nu își putea îngădui să

nu asculte. Era imperativă porunca reverendului Bobby. Ca atare, ciuli urechile. Orga cânta încet. De undeva auzi o șoaptă: „Jim… Jim… Jim…”

Îndreptând umerii, Thomasina întinse brusc brațele înainte și strigă:

— Numele pe care îl căutam este Jim!

60

Sarah îi vorbise doctorului Justin Donnelly despre Thomasina Perkins și despre motivul apariției ei la emisiunea „Church of the Airways”. Drept urmare, duminică dimineața la ora zece, el își puse televizorul în funcțiune și în ultima clipă se hotărî să înregistreze programul. Thomasina apăru abia spre sfârșitul orei de emisie.

Neîncrezător, Donnelly urmări bufoneria reverendului Bobby, apoi fu martorul revelației Thomasinei Perkins, care afirmă că numele răpitorului ar fi „Jim”. Tipul ăsta, care pretinde că poate produce miracole, n-a fost în stare nici măcar să rețină că pe fetița dispărută o cheamă Laurie, gândi dezgustat, și închise televizorul. Când se referise la ea, reverendul îi spusese Lee. Cu toate acestea, Donnelly etichetă videocaseta și o puse în servietă.

Sarah îl sună câteva minute mai târziu.

— Nu-mi place să te deranjez acasă, se scuză ea, dar eram nerăbdătoare să te întreb ce părere ai. Crezi că există vreo șansă ca domnișoara Perkins să aibă dreptate în privința numelui?

— Nu, răspunse Donnelly sec, făcând-o să suspine.

— Totuși, am să-i rog pe polițiștii din Harrisburg să caute numele „Jim” în computerele lor, îl anunță Sarah. Poate că au avut vreun pedofil cu numele ăsta care a fost activ acum șaptesprezece ani.

— Mi-e teamă că-ți pierzi vremea de pomană. Individa asta, Perkins, a dat în bobi. În definitiv, s-a crezut pusă în legătură directă chiar cu Atotputernicul Dumnezeu, nu? Cum se simte Laurie?

— Destul de bine. Vocea ei suna precaut.

— A urmărit emisiunea?

— Nu, refuză să asculte orice gen de muzică bisericească. În afară de asta, încerc s-o țin departe de orice i-ar putea aminti trecutul. Acum vom merge să jucăm golf. Afară este foarte frumos, cu toate că suntem în februarie.

— Întotdeauna mi-am dorit să ajung și cu o dată pe un teren de golf. Jocul ăsta ar trebui să fie relaxant pentru amândouă. Laurie a scris ceva în jurnal?

— Chiar acum și-l completează. Este sus, la etaj.

— Perfect. Atunci, pe mâine.

Donnelly puse receptorul în furcă și se hotărî că cel mai bun remediu pentru neliniștea lui era o lungă plimbare. Pentru prima dată de când se mutase la New York își dădu seama că nu se simte deloc atras de perspectiva unei duminici libere.

61

Thomasina sperase că după încheierea emisiunii „Church of the Airways” reverendul Bobby Hawkins și drăgălașa lui soție, Carla, o vor invita fie la un local frumos, de genul Tavernei de pe Pajiște, fie într-un tur al New York-ului, ca să-i arate orașul. Thomasina nu mai fusese la New York de treizeci de ani.

Dar exact la sfârșit se întâmplase ceva. În clipa în care aparatele de filmat încetaseră să înregistreze, Carla îi șoptise ceva reverendului Bobby și amândoi păreau supărați. În consecință, o expediaseră pe Thomasina cu un grăbit mulțumesc și îndemnul de a continua să se roage. Apoi Thomasina fusese escortată până la o mașină care urma să o ducă la aeroport.

Pe drum, ea încercă să se consoleze cu gloria apariției sale televizate, cu noile povești pe care le va putea spune. Și poate că cei de la „Bună dimineața, Harrisburg” o vor mai solicita o dată ca să le vorbească despre miracolul a cărui martoră fusese.

Thomasina oftă. Era obosită. În noaptea precedentă abia închisese ochii de surescitată ce era, iar acum o durea capul și simțea nevoia să bea un ceai.

Cum ajunse la aeroport cu aproape două ore înainte de decolarea avionului, intră într-un bufet. Sucul de portocale, păsatul de ovăz, ochiurile cu slănină, pateul danez și ceaiul o ajutară să-și recapete buna dispoziție. Trecuse printr-o experiență foarte deosebită. Reverendul Bobby părea atât de divin, încât se cutremurase când se rugase cu inimile întinse deasupra capului ei.

Împingând într-o parte farfuria goală, Thomasina își mai umplu o dată ceașca cu ceai și sorbind, se gândi la miracolul produs. Dumnezeu i

se adresase chiar *ei!* Așa, direct! El îi șoptise „Jim, Jim”.

Deși nu l-ar fi putut contrazice pentru nimic în lume pe Atotputernicul, când muie șervețelul în paharul cu apă ca să șteargă o pată de slănină care căzuse pe rochia ei bună, Thomasina gândi rușinată, cu mari mustrări de conștiință, că nu acesta era, totuși, numele pe care îl auzise în urmă cu șaptesprezece ani.

62

Luni dimineața, la zece zile de la funeraliile soțului ei, Karen Grant intră în agenția de voiaj cu un teanc de scrisori în brațe.

Anne Webster și Connie Santini erau deja acolo. Cele două discutaseră încă o dată despre faptul că nu fuseseră invitate la praznic, deși amândouă îl auziseră pe rector spunându-i lui Karen să-i poftească pe toți prietenii apropiați care participaseră la slujbă.

Anne Webster era încă derutată de această omisiune.

— Sunt sigură că nu există decât o explicație: Karen era mult prea îndurerată.

Dar Connie avea alte păreri. Era convinsă că soția lui Grant nu vrusese ca foștii lui colegi de la catedră să le pună întrebări cu privire la agenție. Anne ar fi fost în stare să declare, fără niciun pic de tact, că trecuseră deja câțiva ani de când afacerile le mergeau al naibii de prost. Iar Connie era în stare să pună pariu pe ultimul ei dolar că, la Colegiul Clinton, Karen lăsa să se înțeleagă că Global Travel era la nivelul agenției Perillo Tours.

Discuția lor se încheie în momentul sosirii lui Karen. Ea le adresă un salut scurt, apoi spuse:

— Decanul și-a pus un om să-mi ridice corespondența de acasă. Am primit al dracului de multe scrisori. Majoritatea sunt de condoleanțe, presupun. Nu suport să citesc așa ceva, dar bănuiesc că n-am încotro.

Scoțând un suspin exagerat, Karen se așeză în fața biroului, apoi își întinse mâna spre un cuțitaș cu care obișnuia să desfacă plicurile. După câteva minute, murmură:

— Oh, Dumnezeule!

Sărind în picioare, Connie și Anne se grăbiră să se apropie.

— Ce-i? S-a întâmplat ceva?

— Sunați poliția din Clinton, șuieră Karen, făcându-se albă ca varul. Scrisoarea asta este de la Laurie Kenyon. Iar s-a semnat „Leona”. Nebuna amenință de data asta că mă va omorî pe *mine!*

63

Întâlnirea pe care o avu Justin cu Laurie luni dimineața fu neproductivă. Fata era tăcută și deprimată. Îi vorbi doctorului despre partida de golf.

— A fost groaznic, doctore Donnelly. Pur și simplu nu m-am putut concentra. Capul îmi bubuie de voci puternice…

Dar Justin nu reuși să o convingă să vorbească despre vocile acelea. Și nici nu izbuti să facă apel la un alter ego.

Când Laurie plecă la ședința de terapie prin artă, Sarah îi spuse lui Donnelly că a început să se pregătească pentru audierea stabilită de Marele juriu.

— Cred că voi reuși să-i susțin cauza așa cum trebuie. Am izbutit să-mi ordonez cât de cât ideile de bază… Dar aseară am surprins-o uitându-se prin niște albume pe care le păstrează în camera ei, adăugă ea, clipind grăbită pentru a opri lacrimile. I-am zis că nu-i o idee prea bună să se uite tocmai acum la pozele mamei și tatei.

Felele părăsiră clinica la amiază. La ora două, Sarah îl sună. Justin Donnelly o auzi pe Laurie țipând.

Cu voce tremurătoare, Sarah spuse:

— Laurie a făcut o criză de isteric. Probabil că s-a uitat iarăși prin albume. Acum rupe în bucăți o fotografic.

Abia atunci reuși Donnelly să înțeleagă ce striga Laurie. „Promit că n-am să spun nimic. Promit că n-am să spun nimic.”

— Explică-mi cum pot ajunge la voi, zise el scurt. Și dă-i imediat două pastile de valium.

Sophie îi deschise ușa.

— Sunt amândouă în camera lui Laurie, doctore, spuse ea, conducându-l la etaj.

Șezând pe pat, Sarah o ținea pe Laurie în brațe, amețită de sedativ.

— Am reușit s-o conving să înghită pastilele, îl anunță Sarah. Inițial n-au avut decât un efect calmant, dar acum parcă au năucit-o complet.

Sarah lăsă capul surorii sale pe pernă și Justin se aplecă deasupra bolnavei ca s-o consulte. Pulsul fetei era neregulat, respirația greoaie, pupilele dilatate, pielea rece la atingere.

— Este șocată, șopti el. Știi cumva de ce?

— Nu. Când am ajuns acasă părea liniștită. Mi-a zis că urcă la etaj ca să scrie în jurnal. N-a trecut mult până când am auzit primul țipăt. Am presupus că s-a apucat să se uite prin albume pentru că a rupt o fotografie. Bucățile sunt răspândite pe birou.

— Vreau să le aduni pe toate, zise Justin. Încearcă să nu scapi nici una. Apoi începu să lovească ritmic obrajii lui Laurie cu vârfurile degetelor. Laurie, sunt doctorul Donnelly. Vreau să-mi vorbești. Spune-mi numele tău întreg.

Laurie nu răspunse. Degetele lui Donnelly loviră ceva mai tare.

— Spune-mi cum te cheamă, insistă el până ce, în cele din urmă, Laurie ridică pleoapele. Izbuti cu greu să-și oprească privirea asupra lui, însă, când izbuti, îi ochii ei apăru o expresie surprinsă, urmată imediat de una de mare ușurare.

— Doctor Donnelly, murmură fata. Când ați venit?

Sarah simți că-și pierde toată vlaga. Trecuse printr-o oră de coșmar. Calmantele puseseră capăt isteriei, dar starea ei de impasibilitate care urmase i se păruse mai înspăimântătoare decât orice altceva. O îngrozise gândul că Laurie se va îndepărta atât de mult de lumea reală încât nu va mai găsi calea de întoarcere.

Sophie rămăsese în pragul ușii.

— Credeți că un ceai i-ar face bine?

Justin o auzi. Privi peste umăr și spuse:

— Da, chiar vă rog.

Sarah se duse la birou. Fotografia era complet distrusă. În cele câteva clipe care se scurseseră din momentul în care auziseră primul țipăt până în cel în care ajunseseră la ea, Laurie reușise să o mărunțească bine. Doar printr-un miracol putea fi reconstituită.

— Nu vreau să rămân aici, spuse Laurie.

Sarah se întoarse repede. Ridicată acum în capul oaselor, Laurie ședea cu brațele încolăcite în jurul trupului.

— Nu pot rămâne aici. Vă rog.

— Bine, spuse Justin calm. Hai la parter. Tuturor ne-ar prinde bine o ceașcă cu ceai.

Apoi medicul o ajută pe Laurie să se ridice în picioare. Ajunseseră pe la jumătatea scării, cu Sarah pe urmele lor, când soneria din vestibul îi anunță că în fața intrării casei se afla cineva.

Sophie se grăbi să răspundă. Pe terasă erau doi polițiști. Aduseseră un mandat de arestare pe numele Laurie Kenyon. Trimițându-i văduvei lui Allan Grant o scrisoare de amenințare, ea încălcase condițiile impuse în momentul eliberării pe cauțiune, motiv pentru care acest drept îi fusese suspendat.

În seara aceea, Sarah se afla în biroul de la clinică a lui Justin Donnelly.

— Dacă n-ai fi fost acolo, Laurie ar fi în celulă chiar acum, îi spuse ea. Nu-ți pot spune cât de recunoscătoare îți sunt.

Era adevărat. Când Laurie a fost adusă în fața judecătorului, Donnelly îl convinse că aceasta era extrem de stresată și necesita spitalizare într-un mediu securizat. Judecătorul fu de acord și ordonă internarea imediată. În drumul de la New Jersey la New York, dormise profund, ca și cum ar fi căzut în transă.

Justin și-a ales cuvintele cu grijă:

— Sunt bucuros că e aici. Trebuie supravegheată în mod constant în această perioadă.

— Pentru a avea grijă că nu mai trimite scrisori de amenințare?

— Și pentru a o împiedica să-și facă rău.

Sarah se ridică în picioare.

— V-am răpit destul de mult timp, doctore. Voi reveni la prima oră mâine dimineață.

Era aproape ora 9.

— Există un restaurant după colț unde meniul este bun și servirea promptă, îi spuse Donnelly. De ce nu înghiți ceva pe fugă împreună cu mine și apoi să chem o mașină să te ducă acasă?

Sarah o sunase deja pe Sophie să-i spună că Laurie era internată în spital și să se asigure că planurile pentru seară rămâneau valabile. Ideea de a mânca ceva și a bea o ceașcă cu cafea împreună cu Justin Donnelly în loc să se întoarcă într-o casă goală i se păru reconfortantă.

— Mi-ar face plăcere, spuse ca simplu.

Laurie stătea în fața ferestrei camerei sale. Îi plăcea această cameră. Nu era mare, așa că putea vedea totul dintr-o singură privire. Se simțea în siguranță aici. Ferestrele din exterior erau blocate. Și la ușă avea un geam prin care se putea uita pe culoar, spre încăperea în care se aflau asistentele medicale. La fereastra respectivă, atârna o mică draperie, pe care o ținea pe jumătate trasă. Nu voia să mai stea niciodată în întuneric.

Oare ce i se întâmplase astăzi? Își amintea un singur lucru: că se așezase în fața biroului ei. Întorsese o foaie, apoi…

Apoi totul a fost întunecat până în clipa în care l-am văzut pe doctorul Donnelly stând aplecat deasupra mea, gândi. Iar după aceea știu că am coborât împreună scara și au venit polițiștii.

Polițiștii susținuseră că ea i-ar fi trimis soției lui Allan Grant o scrisoare. De ce i-aș scrie? se întrebă. Au spus că aș fi amenințat-o. Ce prostie! Când să fi scris scrisoarea aceea? Când s-o fi expediat?

Dacă era adevărat că doamna Grant primise în ultimele zile o scrisoare de amenințare, însemna că îi fusese trimisă de altcineva. Laurie abia aștepta să-i atragă atenția surorii sale asupra acestui amănunt.

Gândind așa, își sprijini fruntea de fereastră. Geamul i se părea atât de rece… Cum obosise cam tare, vru să se suie în pat. Pe trotuar nu erau decât câțiva trecători care mergeau repede, cu capetele plecate. Nu era greu să-ți dai seama cât de frig era afară.

Un bărbat și o femeie traversară strada chiar prin fața clinicii. Să fie cumva Sarah, însoțită de medic? se întrebă Laurie, nu prea sigură.

O clipă mai târziu se întoarse, se îndreptă spre latura opusă a încăperii și se urcă în pat, învelindu-se bine. Pleoapele ei deveniseră foarte grele. Era tare plăcut să te lași să plutești pe aripile somnului. Și ar fi fost și mai plăcut dacă n-ai fi fost nevoit să te mai trezești vreodată.

64

Marți dimineața, Brendon Moody plecă spre Colegiul Clinton. Voia să-și facă o idee generală despre toți tinerii care locuiau în același cămin cu Laurie. Imediat după funeraliile lui Allan Grant, mai trecuse pe acolo ca să vadă cum arată clădirea. Veche de numai cinci ani, fusese construită în așa fel încât să corespundă necesităților studenților de la nivel superior. Camerele, de dimensiuni rezonabile, dotate cu câte o chicinetă și cu câte o baie, erau destinate unor copii care, ca și Laurie, își puteau permite să suporte prețul intimității.

Garsoniera în care stătea Laurie fusese cercetată amănunțit de criminaliștii procuraturii, așa că Brendon avea acum cale liberă.

Înăuntru era o dezordine cumplită. Lenjeria de pat fusese luată, ușa dulapului rămăsese larg deschisă, hainele păreau agățate de umerașe la întâmplare, după ce fuseseră examinate atent. Sertarele de la măsuța de toaletă erau parțial deschise, iar obiectele din birou răspândite pe suprafața acestuia.

Moody știa că polițiștii care se ocupau de investigarea acestui caz nu luaseră doar mașina de scris la care fuseseră dactilografiate scrisorile trimise lui Allan Grant, ci și toate hârtiile, plicurile și ustensilele de scris din birou. De asemenea, aflase că oamenii legii îi confiscaseră lui Laurie lenjeria de pat, hainele pătate de sânge, cureaua de ceas și brățara.

Atunci, ce căuta el acolo?

Dacă i s-ar fi pus această întrebare, Brendon Moody ar fi spus: „Nimic”, înțelegând prin asta că nu își propusese un țel anume. Venise doar să se uite prin jur, să adulmece eventuale indicii.

Se vedea că, în condiții normale, camera ocupată de Laurie era foarte frumoasă. Draperii ivorii lungi până în podea, prinse la mijloc cu câte

un cordon, cuvertură ivorie pe pal, postere după picturi de Monet și Manet, înrămate, câteva acuarele originale, o jumătate de duzină de trofee obținute la golf înșirate pe ultimul raft al bibliotecii. Laurie nu pusese sub rama oglinzii de deasupra mesei de toaletă nici o fotografie a prietenilor sau colegilor ei de clasă, așa cum procedau atât de mulți elevi. Exista o singură poză, pe birou. Brendon o studie. Familia Kenyon. El îi cunoscuse și pe părinții fetelor. Fotografia trebuie să fi fost făcută în spatele casei lor, pe lângă piscină. Nu era greu să-ți dai seama cât de fericiți și mulțumiți fuseseră.

Închipuiește-ți că ești Laurie, își spuse Moody. Familia ta este distrusă. Te învinovățești. Simțindu-te vulnerabilă, te agăți de un tip care se poartă frumos cu tine. Tipul este atrăgător. În afară de asta, este suficient de vârstnic pentru a-ți putea înlocui, din unele puncte de vedere, tatăl. Dar deodată te respinge. Iar tu explodezi.

Caz tipic, practic soluționat. Brendon se plimbă peste tot, examinând, evaluând. În baie, se aplecă deasupra căzii. Știa că acolo criminaliștii descoperiseră niște urme de sânge. Laurie fusese suficient de inteligentă pentru a-și spăla lenjeria de pat și hainele, apoi pentru a duce toate rufele în subsol, la uscătorie, de unde venise cu ele frumos împăturite, numai bune de pus în dulap. Apoi ea se străduise să curețe și cureaua ceasului… Brendon știa ce poate face procurorul cu asemenea probe. Când criminalul încearcă sistematic să distrugă probele, demonstrează că a fost derutat și speriat, dacă poți!

Înainte de a părăsi camera, Brendon aruncă o ultimă privire în jur. Nu găsise absolut nimic. Nici măcar o dovadă dintre cele mai nesemnificative pe care să o poată folosi în sprijinul inculpatei. De ce oare avea sâcâitoarea senzație că, într-un fel sau altul, omisese ceva?

65

Sarah nu închise ochii toată noaptea. Evenimentele din timpul zilei se derulau fără încetare, ca un film pus întruna de la capăt: țipetele înspăimântătoare ale surorii ei care o făcuseră să-i înghețe sângele; fotografia ruptă; polițiștii de la ușă; Laurie plecând escortată, cu cătușe la mâini; Justin jurându-i în mașina cu care porniseră spre Clinton, pe urmele celei în care se alfa Laurie, că îi va convinge pe polițiști să o lase pe arestată în custodia lui. Abia în zori reușise să adoarmă, un somn agitat, în care visă săli de tribunal și verdicte catastrofale.

Se trezi la opt dimineața, făcu un duș, îmbrăcă o cămașă bej din cașmir, pantaloni strâmți și cizme maro închis, scurte, apoi coborî la parter. Sophie se afla deja în bucătărie. Cafeaua fierbea. În separeul în care se afla masa la care lua de obicei micul dejun o aștepta o carafă cu suc proaspăt de portocale, într-un bol erau compot de portocale, struguri, mere și cantalupi. Lângă prăjitorul de pâine se afla suportul englezesc pentru feliile prăjite.

Totul pare atât de normal, gândi Sarah. Parcă ne-am aștepta ca mama, tata și Laurie să coboare dintr-o clipă în alta de la etaj. Arătând spre suportul cu feliile de pâine prăjită spuse:

— Sophie, țin minte că tata zicea că ăla este un *răcitor* de fapt. Avea dreptate.

Sophie o aprobă printr-o înclinare a capului. Fața rotundă, neridată, trăda supărarea.

— Aseară am fost îngrijorată, spuse, umplându-i paharul cu suc de portocale. Nefiind aici la întoarcerea ta, mi-am făcut tot felul de probleme. Laurie a vrut într-adevăr să fie internată în spital?

— Se pare că a înțeles că nu are de ales decât între clinică și închisoare. Obosită, Sarah își frecă fruntea. Ieri s-a întâmplat ceva… Nu știu ce

anume, dar Laurie m-a anunțat că nu vrea să petreacă nici măcar o noapte în dormitorul ei. Sophie, în cazul în care casa asta este dorită până la urmă de femeia aceea nehotărâtă, care ne-a vizitat ultima dată acum câteva zile, am de gând s-o vând.

Sarah se aștepta la oarecare proteste, dar nu auzi decât un suspin.

— Poate că este cea mai corectă decizie. Ăsta nu mai este un cămin fericit. De fapt, cred că, după ceea ce s-a întâmplat în septembrie, am avea pretenții prea mari așteptându-ne ca viața de aici să revină la normal.

Sarah se simți ușurată auzind că Sophie era de acord cu ea. Înghiți ultimele picături de suc străduindu-se să învingă nodul care i se pusese în gât.

— Nu mai mănânc nimic. Vreau doar cafea, spuse. Apoi, amintindu-și că uitase să o întrebe ceva, adăugă: Crezi că ai găsit toate bucățile din fotografia pe care a rupt-o Laurie ieri?

Menajera strânse buzele, schițând un zâmbet triumfător.

— Nu numai că le-am găsit, dar am și reconstituit-o, răspunse ea, scoțând fotografia la iveală. Uite, le-am pus pe o foaie de hârtie și, când am fost sigură că le-am unit corect, le-am lipit. Am avut o singură problemă: bucățile fiind prea mici, le-am mânjit și pe față cu lipici. Imaginea este cam greu de deslușit.

— Păi, e o poză banală, zise Sarah. Laurie în copilărie. Sunt sigură că este imposibil ca o astfel de poză s-o fi adus într-o asemenea stare. După ce o mai studie puțin, cu mare atenție, ea ridică din umeri, neajutorată. Am să o pun în servietă chiar acum. Doctorul Donnelly vrea s-o vadă.

Tristă, Sophie o urmări împingând scaunul. Menajera sperase din tot sufletul că, lipind fotografia, o va ajuta pe Sarah să înțeleagă cauza crizei de isterie pe care o tăcuse Laurie.

Amintindu-și că uitase ceva, scotoci în buzunarul șorțului. Obiectul pe care îl căuta nu era acolo. Evident că nu era. Clema pe care o desprinsese de pe unul dintre micile fragmente din fotografia ruptă trebuia să fie în buzunarul rochiei de casă pe care o purtase în ziua precedentă. Dar, cu siguranță, clema aceea nu putea avea o importanță prea mare, își spuse, apucându-se să toarne cafea în ceașca dragei sale Sarah.

66

Marți dimineața, ascultând pe canalul CBS emisiunea de știri de la ora opt, Bic și Opal aflară de scrisoarea de amenințare trimisă de Laurie Kenyon văduvei Karen Grant, de suspendarea dreptului de eliberare pe cauțiune a acuzatei și de închiderea ei în unitatea de maximă securitate a Clinicii pentru Bolnavi cu Personalitate Variabilă.

Nervoasă, Opal întrebă:

— Bic, crezi că ăia de acolo o vor face să vorbească?

— Se vor depune eforturi intense în acest sens, spuse el. Vor încerca s-o ajute să-și amintească ce i s-a întâmplat în copilărie. Trebuie să vedem ce se petrece. Carla, sun-o pe agenta aia imobiliară.

Betsy Lyons o prinse pe Sarah exact în momentul în care aceasta din urmă se pregătea să plece la New York.

— Sarah, spuse ea fremătând de entuziasm, trebuie să-ți dau o veste bună! M-a sunat doamna Hawkins. Este înnebunită după casa ta. Vrea să ajungeți cât mai repede la o înțelegere. Îți lasă la dispoziție un an ca să te muți de acolo. Nu are decât o rugăminte: să-i permiți să treacă ocazional pe la tine cu un decorator. Doar când ești dispusă s-o primești. Sarah, ții minte când ți-am zis că, în zona asta, s-ar putea să fii nevoită să cobori sub prețul de șapte sute cincizeci de mii de dolari? Draga mea, femeia asta nu s-a tocmit absolut deloc și vrea să plătească în numerar.

— Presupun că așa trebuie să fie, spuse Sarah calm. Mă bucur că locuința mea va încăpea pe mâinile unor oameni care și-o doresc atât de mult. Spune-le că o voi elibera în august. Casa tip în care vreau să mă mut ar trebui să fie gata până atunci. Și anunță-i că pot veni oricând cu

decoratorul lor. Laurie va rămâne în spital, iar eu, dacă sunt acasă, voi avea de lucru în bibliotecă.

Betsy o sună pe Carla Hawkins.

— Felicitări. Totu-i aranjat. Sarah acceptă să aduceți un decorator. Zice că, în cazul în care este acasă, va lucra în bibliotecă. Apoi tonul agentei deveni confidențial: Știți doar că va începe procesul și trebuie să se pregătească să-și apere sora. Sărmana de ea, este ocupată până peste cap.

Bic asculta conversația de la derivație. În final, Betsy spuse:

— Vă felicit încă o dată. Sunt sigură că veți fi foarte fericiți în casa aceea frumoasă, zise ea, luându-și rămas-bun.

Zâmbind, Bic puse receptorul în furcă.

— Și eu sunt sigur că vom fi extrem de fericiți împreună, spuse el, îndreptându-se spre birou. Unde este agenda mea specială de telefoane, Carla?

Opal se grăbi să-i sară în ajutor.

— Aici, Bic, în sertarul ăsta, spuse ea, dându-i agenda. Bic, la ce expert în decorațiuni interioare vrei să apelez?

El oftă.

— Of, Carla.

O clipă mai târziu, după ce răsfoi repede agenda, găsind numele pe care îl căuta, formă un număr din Kentucky.

67

Sarah își aminti în ultima clipă că Laurie plecase la spital numai cu hainele de pe ea. Mulțumită că nu pornise deja spre New York, se duse în camera surorii sale și, ajutată de Sophie, împachetă câteva lucruri.

La clinică, tot conținutul genții sport cu care venise fu controlat. O infirmieră se grăbi să-i confișteze cureaua din piele și pantofii de sport cu șireturi.

— Nu este decât o măsură de precauție, se justifică ea.

— Deci toți credeți că sora mea este în stare să se sinucidă, îi spuse Sarah lui Justin, câteva minute mai târziu. Expresia lui înțelegătoare o făcu să întoarcă iute capul. Putea suporta orice, nu și compasiunea lui. Dar nu-mi pot permite să pierd compasiunea acestui om, își zise ea, înghițind pentru a scăpa de nodul care i se pusese din nou în gât.

— Sarah, ieri ți-am zis că Laurie se află într-un moment delicat, de mare deprimare. Dar te pot asigura că nu mai vrea să te facă să suferi – lucru de care ar trebui să ne și agățăm toate speranțele. Este ferm hotărâtă să facă absolut orice pentru a evita alte necazuri.

— Dar realizează că cea mai mare suferință mi-o provoacă făcându-și rău sie însăși?

— Da, cred că-și dă seama. Și mai cred ceva: că a început să aibă încredere în mine. Știe că eu l-am convins pe judecător s-o lase să vină aici. Ai reușit să-ți dai seama ce fel de fotografie a rupt ieri?

— Sophie a reconstituit-o. Sarah scoase fotografia din geantă și i-o arată. Nu înțeleg de ce ar supăra-o o astfel de poză, spuse apoi. Este similară cu multe alte poze pe care le avem puse în albume sau răspândite prin casă.

Justin Donnelly studie fotografia cu mare atenție.

— Cu toate crăpăturile și urmele de lipici, este greu să tragi o concluzie. Am să-i cer infirmierei s-o aducă pe Laurie.

Laurie îmbrăcase unele dintre hainele aduse de Sarah: blugi și un pulover albastru, care accentua albastrul ochilor. Își lăsase părul liber. Nefiind fardată, părea de vreo șaisprezece ani. Cum o zări pe Sarah, îi sări în brațe. Mângâind-o pe păr, Sarah gândi: Așa va trebui să arate în instanță. Tânără. Vulnerabilă.

Gândul acesta o ajută să prindă curaj și să-și stăpânească emoțiile. Abia acum își dădea seama că, ori de câte ori se concentra asupra planului de apărare al lui Laurie, reușea să-și țină în frâu propriile emoții.

Laurie se așeză pe unul dintre fotolii. După traiectoria pe care o urmă pentru a ajunge la el, le dădu de înțeles că nu are intenția să se apropie de canapea.

— Pun pariu că te-ai gândit c-o vei convinge să se întindă acolo, spuse cu vocea stridentă pe care o cunoșteau.

— Bănuiesc că vorbesc cu Kate, nu-i așa? întrebă Justin pe un ton foarte blajin.

Aspectul de adolescentă de șaisprezece ani dispăruse ca prin minune. Trăsăturile feței se înăspriseră. Nu, toată fața i-a încremenit, gândi Sarah. Pare mai bătrână.

— Da, cu Kate vorbești. Vreau să-ți mulțumesc că ieri ai scăpat-o de închisoare pe fricoasa aia. Închisoarea chiar ar fi terminat-o. Am încercat s-o împiedic să-i trimită soției lui Allan o scrisoare atât de nebunească, dar n-a vrut să mă asculte și uite ce s-a întâmplat.

— Laurie a scris-o? se interesă Justin.

— Nu, Leona. Lașa aia ar fi trebuit să-i fi trimis o scrisoare de condoleanțe, deși și asta ar fi picat la fel de prost. Îți jur că n-o pot suferi. Iar în privința

celorlalte două… ce să-ți spun? Una nu face altceva decât să-l jelească pe Allan Grant, cealaltă, adică puștoaica, plânge întruna. Dacă n-o să-i tacă gura, am s-o sugrum.

Sarah nu-și putea desprinde privirea de la Laurie. Această altă personalitate, care își spunea Kate, sălășluia în sufletul surorii sale, dictându-i sau încercând să-i dicteze acțiunile. Dacă ea apărea și în instanță cu atitudinea asta arogantă, brutală, nici un juriu din lume nu o va mai achita pe Laurie.

Justin spuse:

— Să știi că n-am pus încă în funcțiune camera video. În dimineața asta ai apărut foarte repede. Te deranjează dacă-i dau drumul acum?

Fata ridică din umeri, iritată.

— N-ai decât. Oricum o vei face.

— Kate, Laurie a fost îngrozitor de supărată ieri, nu-i așa?

— Ar trebui să știi răspunsul. Doar ai fost prezent.

— Am sosit la ea după ce s-a supărat. De aceea mă întrebam dacă nu cumva îmi poți spune cauza supărării ei.

— Discuția asta este interzisă.

Donnelly nu păru derutat.

— În regulă. Atunci o vom evita. Îmi poți arăta ce făcea Laurie atunci când s-a supărat?

— Nici o șansă, amice. Apoi „Kate” întoarse brusc capul. Of, termină o dată cu smiorcăiturile astea!

— Debbie plânge? întrebă Justin.

— Cine altcineva?

— Nu știu. Cât de multe sunteți?

— Nu foarte multe. Unele ne-au părăsit imediat după ce Laurie s-a întors acasă. Uite așa. Aglomerația devenise prea mare. Am zis să *taci!*

— Kate, dacă m-ai lăsa să discul cu Debbie, poate aș fi în stare să aflu ce o deranjează.

— Dă-i drumul. Eu nu mă pot descurca cu ea.

— Debbie, te rog, nu le teme. Îți promit că nu ți se va întâmpla nimic. Mai vorbește o dată cu mine, vrei? Vocea lui Justin era blajină, convingătoare.

Kate se transformă în Debbie într-o fracțiune de secundă. Părul îi căzu peste față, trăsăturile se îndulciră, țuguie gura cu buzele tremurând, împreună mâinile în poală, ridică puțin tălpile, cu picioarele atârnate. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

— Bună, Debbie, spuse Justin. Astăzi ai plâns foarte mult, nu-i așa?

Fata dădu energic din cap, afirmativ.

— De ce? Ți s-a întâmplat ceva ieri?

Din nou răspuns afirmativ, dat tot cu capul.

— Debbie, *știi* că îmi place de tine. Și știi că vreau să te feresc de orice neplăcere. Crezi că poți avea încredere în mine?

Iarăși răspuns afirmativ, dar ceva mai șovăitor.

— Atunci, îmi poți explica ce te-a speriat?

De data asta, capul fetei se mișcă dintr-o parte în alta.

— Mie îmi poți vorbi deschis. Poate că după aceea ar fi bine să-mi și arăți. Cu ce te-ai ocupai ieri? Ai scris în jurnal?

— Nu. Laurie a scris în el, răspunse fala. Vocea era subțirică, copilăroasă și tristă.

— Bine, Laurie a scris, dar tu îmi poți spune ce a scris, nu?

— Nu tot. Abia am început să învăț să citesc.

— Nu-i nimic. Atunci arată-mi ce a făcut Laurie.

Fata luă în mână un creion imaginar, făcu o mișcare care sugera deschiderea unui caiet și începu să scrie prin aer. La un moment dat ezită, rămânând cu creionul ridicai, de parcă ar fi căzut pe gânduri. Apoi, după o scurtă privire aruncată în jur, coborî mâna ca să întoarcă pagina.

Brusc, holbă ochii și deschise gura ca și cum ar fi vrut să țipe. Dar nu scoase niciun sunet. În schimb, sări în picioare, azvârli caietul și începu să

rupă ceva, mișcând frenetic mâinile. Fața i se schimonosise de groază.

Apoi, pe neașteptate, își lăsă mâinile să cadă moi de-a lungul trupului și strigă:

— Debbie, intră la loc! Ascultă, doctore, mi s-o fi făcut greață de copila asta, dar tot trebuie să am grijă de ea. Să arzi fotografia aia, mă auzi? Să n-o forțezi s-o mai privească vreodată.

Kate luase din nou conducerea.

La sfârșitul ședinței veni o infirmieră ca să o ia pe Laurie.

— Poți trece mai târziu pe la mine? își întrebă Laurie sora, pe un ton implorator, exact înainte de a pleca.

— Da. Voi veni ori de câte ori doctorul Donnelly va socoti că e bine.

După ce Laurie se făcu nevăzută, Justin întinse fotografia spre Sarah.

— Poți detecta aici vreun amănunt care ar putea s-o sperie?

Sarah mai studie o dată poza.

— Liniile dintre bucățile rupte și lipiciul uscat de deasupra nu mă lasă să disting prea multe. Oricum, după felul în care stă cu brațele încolăcite în jurul trupului, aș zice că i-a fost frig. Poartă același costum de baie din fotografia în care suntem amândouă, care se află în bibliotecă. A fost făcută cu câteva zile înainte de a fi răpită. De fapt, așa era îmbrăcată și în momentul dispariției. Crezi că asta a speriat-o?

— Foarte posibil. Doctorul Donnelly puse fotografia în dosarul pacientei sale. Astăzi o vom ține ocupată toată ziua, spuse apoi. În dimineața asta, trebuie să se ducă la ședința de terapie prin artă, iar după-amiază va participa la o sesiune de scriere a memoriilor în jurnalul personal. Dar continuă să refuze să se supună testelor standard. Oricum, să știi că voi încerca să mă întâlnesc cu ea ori de câte ori voi putea. Înainte de consultațiile

programate, între ele, după… Mă rog, sper că, o dată cu trecerea timpului, va accepta să discute cu mine și în lipsa la. Șansele sunt foarte mari.

Sarah se ridică în picioare.

— La ce oră să mă întorc?

— O poți vedea imediat după cină. La șase îți convine?

— Desigur.

Când ieși din cabinet, Sarah făcu un scurt calcul mintal. Acum era aproape amiază. Cu puțin noroc, la unu ajungea acasă. Trebuia să se întoarcă pe la patru și jumătate ca să evite traficul intens. Prin urmare, mai dispunea de trei ore și jumătate.

Justin o conduse până la biroul de recepție al clinicii, apoi o urmări cum se îndepărtează. Spatele ei zvelt era drept, geanta sport atârna pe umăr, capul sus. Așa, fetiță, bărbia cât mai sus, gândi el. Dar o clipă mai târziu, continuând să o urmărească străbătând coridorul, o văzu îndesându-și mâinile în buzunare, căutând parcă să se apere de un frig pe care numai ea îl putea simți.

PARTEA A PATRA

68

Marele juriu, reunit pe 17 februarie, nu avu nevoie de mult timp pentru a o pune pe Laurie sub acuzația de crimă premeditată. Data începerii procesului fu stabilită pe 5 octombrie.

În ziua următoare, Sarah se întâlni cu Brendon Moody la Solari's, popularul restaurant de lângă tribunalul districtului Bergen, imediat după colț. Toți magistrații și avocații care intrară acolo se opriră să vorbească cu Sarah. Tânăra asta ar trebui să ia masa cu ei, să glumească cu ei, nu să-i întâlnească în asemenea împrejurări, gândi Brendon.

Sarah petrecuse toată dimineața în biblioteca tribunalului, căutând dosarele unor acuzați cu deficiențe mintale. Brendon sesiză și neliniștea din ochii ei, și zâmbetul șters care dispărea rapid după ce persoana care o saluta îi întorcea spatele. Era palidă, cu obrajii supți. Se bucură când o auzi comandând un prânz îndestulător, comentând:

— Am senzația că orice mâncare are gust de rumeguș, dar, în faza asta a jocului nu-mi pot permite să mă îmbolnăvesc, zise Sarah, strâmbându-se. Dar tu, Brendon, ce-ai descoperit în campus?

— Numai lucruri previzibile. Brendon luă o înghițitură apreciabilă din cheeseburger. N-am făcut progrese prea mari, Sarah, spuse apoi, scoțând la iveală un carnețel de notițe. Cea mai bună, dar poate și cea mai periculoasă martoră este Susan Grimes, eleva a cărei cameră se află chiar în fața celei în care stă Laurie. Pe ea ai sunat-o de vreo două ori. Începând din luna octombrie, fata asta a sesizat că Laurie a părăsit regulat căminul între orele opt și nouă seara, revenind abia la unsprezece sau chiar mai târziu. Ea afirmă că, ori de câte ori ieșea, Laurie părea cu totul schimbată. Devenea foarte sexy. Se machia intens, își umfla

părul, își vâra blugii în cizme cu loc înalt, ceea ce nu era deloc stilul ei. Susan ajunsese la convingerea că Laurie se întâlnea cu un tip.

— Există vreun indiciu că ar fi fost vreodată *combinată* cu Allan Grant?

— Dacă urmărești datările unora dintre scrisorile pe care i le-a trimis, o să constați că apar neconcordanțe, spuse Moody direct, deschizând carnețelul de notițe. Pe 16 noiembrie, Laurie a scris că i-a plăcut seara anterioară pe care a petrecut-o în brațele lui Allan. Aceasta era seara zilei de vineri, 15 noiembrie, când Allan și Karen Grant se duseseră împreună la o petrecere organizată la colegiu. Același gen de fantezii par să fie și în scrisorile din 2, 12 și 14 decembrie, respectiv din 6 și 11 ianuarie. Și aș putea să prelungesc lista cu toate cele care au urmat până în ziua de 28 ianuarie. Sincer să fiu, am sperat că voi putea demonstra că Allan Grant a ademenit-o. Știm că Laurie s-a învârtit prin preajma casei lui, însă n-avem nici cea mai mică dovadă că el era conștient de prezența ei. Mai mult decât atât, toate indiciile duc la situația inversă.

— Să deduc că, după părerea ta, toate aceste aventuri nu s-au petrecut decât în mintea surorii mele? Că este imposibil să sugerăm măcar că Grant a profitat de starea ei de deprimare?

— Mai vreau să discut cu cineva înainte de a trage concluziile. Cu o profesoară care a fost în concediu medical. Se numește Vera West. Mi-a ajuns la urechi zvonul că tipa asta ar fi fost încurcată cu Grant.

Zgomotul de fond, un amestec de voci, râsete și clinchete de farfurii puse pe mese, atât de familiar deoarece făcea parte din viața cotidiană pe care o ducea Sarah în timpul programului de muncă, păru să devină deodată enervant, străin. Știa ce voia să spună Brendon Moody. Dacă Laurie inventase toate întâlnirile cu Allan Grant, dacă, în lipsa soției sale, el avusese o aventură cu o altă femeie și

Laurie aflase acest lucru, rechizitoriul procurorului va fi mult mai credibil când va susține că această crimă fusese comisă într-o criză de gelozie.

— Când vei discuta cu Vera West?

— În curând, sper.

Sarah bău ultima înghițitură de cafea, apoi îi făcu semn chelnerului să vină cu nota de plată.

— E cazul s-o iau din loc. Trebuie să mă întâlnesc cu cei care vor să ne cumpere casa. Adică, ghici cu cine? Acea doamnă Hawkins care a fost pe la noi nu este alta decât soția reverendului Bobby Hawkins.

— Dar ăsta cine-i? întrebă Brendon.

— Noul predicator care apare la emisiunea „Church of the Airways". Unul care a stârnit multă vâlvă. În compania lui se afla domnișoara Perkins când i-a venit ideea că „Jim" ar fi numele bărbatului care a intrat în localul ei cu ani în urmă, împreună cu Laurie.

— A, tipul ăla! Ce comediant! Cum de a hotărât să cumpere tocmai casa voastră? Ciudată coincidență, având în vedere că a intrat în contact și cu doamna Perkins.

— Nu-i prea ciudată. Soția lui s-a tot învârtit prin jurul casei noastre încă dinainte să se întâmple toate astea. Și-apoi, Perkins l-a contactat, nu viceversa. Apropo, a venit vreun răspuns de la poliția din Harrisburg? Au găsit vreun „Jim"?

Brendon Moody sperase că Sarah nu-i va pune această întrebare. Alegându-și cuvintele cu grijă, spuse:

— Sarah, la drept vorbind, da. Răspunsul abia ne-a sosit. Există un pedofil recunoscut din Harrisburg pe nume Jim Brown. Cazierul lui judiciar este lung de o milă. Când Laurie a fost zărită în local, el se afla prin zonă. Domnișoarei Perkins i-a fost arătată fotografia lui, dar nu l-a putut identifica. Poliția noastră a vrut să-l aducă aici pentru a-l supune unui interogatoriu, dar între

timp Laurie a fost găsită, iar el a dispărut fără urmă.

— Și n-a mai apărut de atunci?

— A murit acum șase ani într-o închisoare din Seatlle.

— Care au fost capetele de acuzare?

— Răpire și viol. Victima a fost o fetiță de cinci ani. La proces, fetița a vorbit despre cele două luni pe care le-a petrecut cu el. I-am citit depoziția. Isteață copilă. A venit cu niște chestii de-a dreptul șocante. Povestea ei a fost publicată de toate ziarele apărute la momentul respectiv.

— Deci n-am făcut nimic. Presupunând că Laurie a fost răpită tot de el și că, prin cine știe ce minune, și-l amintește și este în stare să spună ce a pățit din cauza lui, procurorul va aduce în fața instanței ziarele din Seatlle ca să demonstreze că sora mea nu face altceva decât să repete papagalicește povestea acelei fetițe.

— Nu știm dacă tipul ăsta a avut vreo legătură cu Laurie, ripostă Moody prompt. Dar, da, în cazul în care a avut, indiferent ce-și amintește Laurie despre el, va face impresia că nu spune decât minciuni.

Nici unul dintre ei nu dădu glas gândului care le trecu amândurora prin minte. După cum mergeau treburile, exista posibilitatea să fie obligați să-l roage pe procuror să accepte calea negocierii[18]. Or asta însemna că, pe la sfârșitul verii, Laurie va ajunge în închisoare.

69

Urcați în mașina agentei imobiliare Betsy Lyons, Bic și Opal se îndreptau spre casa Kenyon. Pentru această întâlnire, amândoi aleseseră o ținută conservatoare. Bic purta un costum gri cu dungulițe extrem de fine, cămașă albă și cravată gri cu reflexe albăstrui. Paltonul îi era gri închis, iar mănușile din piele de căprioară, tot gri.

Părul consoartei sale abia fusese vopsit și coafat la Elizabeth Arden's. Rochia ei din lână gri avea guler și manșete de catifea. Paltonul negru, croit pe corp, avea la gât o blăniță îngustă de samur. Pantofii și poșeta, ambele de la Gucci, erau din piele neagră de șopârlă.

Bic ședea pe scaunul din partea dreaptă a șoferului, adică lângă Lyons. Vorbind întruna și indicând diversele puncte turistice de interes ale orașului, ea arunca frecvent câte o privire către bărbatul de alături. Betsy rămăsese cu gura căscată când o altă agentă imobiliară o întrebase:

„Betsy, știi cine *este* tipul ăsta?"

Ea nu știa decât că domnul Hawkins lucra la televiziune. Dar nu avusese nici cea mai vagă idee că avea propria lui emisiune. Iar acum ajunsese la concluzia că reverendul Hawkins este un bărbat foarte atrăgător și charismatic. Acum vorbea despre mutarea lor în zona New York-ului.

— Când am fost chemat la „Church of the Airways", mi-am dat seama imediat că vom dori să avem o locuință prin apropierea sediului. Dar nu suport metropolele. De aceea Carla a primit dezagreabila sarcină de a cerceta prin localitățile învecinate. Și se pare că s-a simțit atrasă în special de acest orășel și de această casă, pentru că a tot venit pe aici.

Slăvit să fie Domnul, gândi Betsy Lyons.

— Am ezitat dintr-un singur motiv, spunea acum predicatorul cu vocea lui blândă,

curtenitoare, anume că soția mea se ambalează prea tare și că, în final, va suferi o dezamăgire. Sincer să fiu, am crezut că această casă va fi retrasă definitiv de pe piață.

Și eu am crezut, își spuse Betsy Lyons, cutremurându-se la gândul că s-ar fi putut întâmpla așa ceva.

— Fetele se vor simți mai fericite într-o locuință mai mică, mărturisi ea. Uitați, aceasta este strada. O luați pe bulevardul Lincoln, treceți de toate vilele acestea frumoase, apoi, când ajungeți aici, la cotitura drumului, vă treziți pe Twin Oaks Road.

Când intrară pe Twin Oaks Road, agenta imobiliară le înșiră cu viteză toate numele vecinilor.

— Aici stă proprietarul băncii Williams. Familia Kimball locuiește în casa aceea, construită în stil Tudor. Femeia pe care o vedeți acolo este Courtney Meier, actrița.

Pe bancheta din spate, Opal își strângea mănușile în pumni, nervoasă. Ori de câte ori veneau în Ridgewood era ca și cum patina pe o pojghiță subțire de gheață și o testa întruna, apropiindu-se din ce în ce mai mult de punctul în care îi va crăpa sub picioare.

Sarah îi aștepta. Atrăgătoare, concluzionă Opal, care avea pentru prima dată ocazia să o privească de aproape. Pare a fi genul de femeie care arată mai bine când îmbătrânește. Bic ar fi trecut fără să o vadă când era copil. Opal ar fi dorit ca Lee să nu fi avut plete blonde, lungi până în talie. Ar fi dorit ca fata să nu fi stat pe marginea străzii în ziua aceea.

Berbec în blană de miel, gândi Sarah în momentul în care dădu mâna cu Opal. Apoi se întrebă de ce naiba îi venise în minte tocmai această veche expresie irlandeză, favorita bunicii sale. Doamna Hawkins era o femeie trecută de patruzeci de ani, bine îmbrăcată și coafată după

ultima modă. Buzele înguste și bărbia minusculă îi dădeau însă expresia aceea de om fără personalitate, dar și ascunsă. Sau poate că totul se datora magnetismului acestui reverend Bobby Hawkins.

El părea că umple întreaga camera, că absoarbe toată energia din ea. Reverendul aduse imediat vorba despre Laurie.

— Nu știu dacă ați aflat că ne-am rugat în timpul sfintei noastre ore de emisie ca numele omului care a răpit-o pe sora dumneavoastră să revină în memoria domnișoarei Thomasina Perkins.

— Am urmărit emisiunea, recunoscu Sarah.

— Și ați verificat dacă există vreo posibilă legătură cu numele Jim? Atotputernicul lucrează pe căi ciudate: uneori direct, alteori ocolit.

— Nu va rămâne nimic necercetat pentru apărarea surorii mele, spuse Sarah pe un ton care punea capăt discuției.

Bic înțelese.

— Frumoasă încăpere, zise el, uitându-se prin bibliotecă. Soția mea mi-a vorbit mereu despre cât de mulțumit voi fi să lucrez aici, cu aceste biblioteci încăpătoare și cu aceste ferestre mari. Mie îmi place întotdeauna lumina. Dar nu vreau să vă mai răpesc timpul. Am dori să ne permiteți să mai vedem o dată casa, împreună cu doamna Lyons, apoi voi cere avocatului meu să ia legătura cu avocatul dumneavoastră ca să înceapă întocmirea actelor…

Când doamna Lyons îi duse pe cei doi la etaj, Sarah își văzu de treabă, completând dosarul cu însemnările făcute la biblioteca tribunalului. Deodată își dădu seama că era mai bine să pornească spre New York.

Soții Hawkins și Betsy Lyons își făcură apariția în pragul ușii ca s-o anunțe că pleacă. Reverendul Hawkins o asigură că arhitectul lui. Pe care ar dori să-l aducă acolo cât mai curând posibil, nu va intra

în bibliotecă în timp ce Sarah lucra. Când i-ar conveni ei să-l primească? se interesă.

— Mâine sau poimâine, fie între orele nouă și douăsprezece dimineața, fie pe la sfârșitul după-amiezii, răspunse Sarah.

— Atunci rămâne pe mâine dimineață.

În după-amiaza următoare, când se întoarse de la clinică, Sarah intră direct în bibliotecă. Nu avea cum să știe că, de acum încolo, orice cuvânt rostit în această încăpere va activa un echipament electronic sofisticat, pus în funcțiune de orice voce, oricât de slabă, și că toate conversațiile vor fi înregistrate de un casetofon ascuns în peretele dulapului camerei de oaspeți.

70

Pe la mijlocul lunii martie, Karen Grant porni spre Clinton, sperând că acela era ultimul drum pe care trebuia să-l facă până acolo. În săptămânile care trecuseră de la moartea lui Allan, ea își petrecuse toate sâmbetele în fosta ei locuință pentru a se descotorosi de lucrurile inutile acumulate în cei șase ani de căsnicie, pentru a selecta piesele de mobilier pe care dorea să le ducă în apartamentul din New York și pentru a le pasa pe toate celelalte unui comerciant care se ocupa cu vânzarea mobilelor vechi. Vânduse și mașina lui Allan, iar casa era acum lăsată în grija unui agent imobiliar. Astăzi se ducea la Clinton pentru a participa la slujba comemorativă în amintirea lui Allan la biserica din campus.

A doua zi urma să plece pentru patru zile pe insula St. Thomas. O scurtă evadare îmi va prinde bine, își spuse conducând mașina cu viteză pe New Jersey Turnpike. Avantajele în afacerile agențiilor turistice erau extraordinare. Karen fusese invitată la Reciful Francezului, unul dintre locurile ei favorite.

Mergea și Edwin acolo… Ritmul bătăilor inimii ei crescu și, fără să-și dea seama, schiță un zâmbet mulțumit. Începând din toamnă nu vor mai fi nevoiți să se ascundă.

Slujba comemorativă semănă perfect cu cea de la funeralii. Era copleșitor să asculți elogiile aduse lui Allan. Karen își auzi propriile hohote de plâns. Louise Larkin, care ședea lângă ea, o cuprinse pe după umeri.

— Of, dacă m-ar fi ascultat… îi șopti Karen lui Louise. L-am avertizat că fata aia este periculoasă.

După încheierea slujbei avu loc o recepție la familia Larkin. Karen le admirase întotdeauna locuința. Clădirea, construită cu peste o sută de ani

în urmă, fusese superb restaurată. Îi amintea de casele din Cooperstown, unde locuiau o mare parte dintre colegii ei de liceu. Karen crescuse într-un parc de rulote. Și acum își mai amintea cum râsese de ea un copil de la școală; o întrebase dacă părinții ei vor desena casa mobilă pe felicitările de Crăciun.

În afară de profesori și câțiva membri ai administrației colegiului, soții Larkin invitaseră și vreo duzină de studenți. Unii dintre ei îi prezentară sincere condoleanțe, alții se opriră în dreptul ei doar pentru a-i povesti o întâmplare amuzantă în care fusese implicat Allan. Ochii lui Karen se umeziră în momentul în care declară în fața tuturor că, pe zi ce trece, simte tot mai mult lipsa soțului ei.

În celălalt capăt al încăperii, o femeie de patruzeci de ani, Vera West, cea mai nouă profesoară din colegiu, ținea în căușul palmelor un pahar cu vin alb. Fața ei rotundă, cu trăsături plăcute, era încadrată de un păr castaniu scurt, ondulat natural. Ochelarii fumurii îi ascundeau ochii. Nu avea probleme cu vederea. Și-i pusese doar de teamă că expresia ochilor ar putea-o trăda. Sorbind din vin, se străduia să nu-și aducă aminte de petrecerea din campus de acum câteva luni, când în celălalt capăt al încăperii stătuse Allan, nu soția lui. Ea își luase concediul acela medical doar în speranța că va avea astfel răgazul necesar pentru a-și stăpâni emoțiile – emoții pe care nimeni nu trebuia să le observe. Dând pe spate o șuviță de păr care reușea întotdeauna să-i cadă pe frunte, îi veni în minte versul unui poet din secolul al nouăsprezecelea: „Durerea despre care nu vorbești este cea mai grea povară”.

Louise Larkin veni să-i țină companie.

— Ce bine îmi pare că te-ai întors, Vera. Cu toții ți-am simțit lipsa. Cum o duci cu sănătatea? Doamna Larkin o privea cu ochi cercetători.

— Mult mai bine, mulțumesc.

— Mononucleoza te vlăguiește literalmente.

— Într-adevăr. Imediat după funeraliile lui Allan, Vera pornise spre Cape Cod, ca să se refugieze în căsuța pe care o avea acolo. Mononucleoza fusese boala de care se folosise când îi telefonase decanului.

— Karen arată de-a dreptul superb pentru o persoană care a suferit o pierdere atât de mare, nu crezi, Vera?

Vera ridică paharul la buze, sorbi, apoi spuse calm:

— Karen este o femeie frumoasă.

— Vreau să zic că tu, de exemplu, ai slăbit tare mult, ești trasă la față. Jur că, dacă nu v-aș fi cunoscut pe nici una dintre voi, aș fi spus că tu ești văduva. Strângând-o pe Vera de mână, Louise Larkin îi adresă un zâmbet plin de simpatie.

71

Laurie se trezi auzind șoapte venind de pe culoar. Vocile acelea înăbușite ajunseseră să i se pară liniștitoare în cele trei luni de ședere în clinică. Februarie. Martie. Aprilie.

Acum era începutul lui mai. Înainte de a veni aici, când se afla în lumea din exterior, fie pe stradă, fie în campus, fie chiar acasă, începuse să simtă că se află în cădere liberă, incapabilă să oprească senzația de coborâre. Aici, în schimb, în clinică, trăia cu impresia că timpul se oprise în loc. Ritmul căderii scăzuse. Și era recunoscătoare pentru această pauză temporară, chiar dacă era conștientă că, până la urmă, nu o mai putea salva nimeni.

Ridicându-se încet în capul oaselor, aduse genunchii la piept. Cel mai mult îi plăceau asemenea dimineți când, trezindu-se, constata că noaptea trecuse fără să o chinuie obsedantul vis al cuțitului sau orice altceva o pândea.

Cum despre astfel de lucruri i se cerea să scrie în jurnal, se întinse spre măsuța de noapte ca să ia carnețelul cu spirală și pixul. Înainte de a se îmbrăca pentru a merge la masă, avea timp să-și aștearnă pe hârtie câteva gânduri. Își așeză pernele într-o poziție convenabilă, se sprijini cu spatele de ele și deschise carnețelul.

Descoperi câteva pagini pe care nu le observase în seara precedentă. De nenumărate ori, o mână de copil scrisese: „O vreau pe mămica. Vreau să merg acasă.”

În aceeași dimineață, ceva mai târziu, când ea și Sarah ședeau pe fotolii în fala biroului lui Justin Donnelly, care se apucase să-i citească jurnalul, Laurie îl studie pe medic cu mare atenție. E un bărbat solid, gândi ea, cu umeri largi, cu trăsături ferme, cu o masă de păr negru. Îi plăceau și ochii

lui, de un albastru intens. De obicei nu-i plăceau mustățile, dar lui îi veneau bine, mai ales că-i evidențiau albul danturii ireproșabile. Îi admira și mâinile. Mâinile mari, cu degete lungi. Bronzate, dar nu păroase. Ciudat, găsea că mustața îl prindea pe doctorul Donnelly, însă ura părul de pe mâinile și brațele oricărui bărbat! Mirată de concluzia la care ajunsese, Laurie își exprimă cu glas tare acest ultim gând.

Donnelly își desprinse privirile de pe jurnal.

— Poftim, Laurie?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu de ce am zis chestia asta.

— Vrei să repeți?

— Am zis că urăsc părul de pe mâinile și brațele bărbaților.

— De ce crezi că ți-a trecut prin minte acest gând?

— Nu-ți va răspunde la întrebarea asta!

Sarah ajunsese să recunoască imediat vocea lui Kate.

Brusca transformare a pacientei nu-l tulbură pe Justin.

— Haide, Kate, spuse el amuzat. Nu poți să mi-o furi mereu pe nerușinata Laurie. Fata aia vrea să-mi vorbească. Sau Debbie vrea? Cred că ea a completat jurnalul aseară, nu? Scrisul ăsta pare al ei.

— Păi, nu știu ce să zic. Al meu nu este cu siguranță. Pe parcursul ultimelor trei luni, tonul devenise mai puțin strident. Între Kate și Justin părea să se fi stabilit o prudentă înțelegere.

— Acum pot să vorbesc cu Debbie?

— Ah, bine. Dar n-o mai face să plângă. M-am săturat de smiorcăielile copilei ăleia.

— Kate, ție îți cam plac cacealmalele, spuse Justin. Le protejezi și pe Debbie, și pe Laurie, amândoi știm asta. Dar pe tine nu mă lași să te ajut. Îți asumi o responsabilitate prea mare.

Căderea părului peste față devenise un semnal obișnuit. Sarah simți că i se strânge inima când auzi vocea înspăimântată a puștoaicei care pretindea că se numește Debbie. Așa fusese oare Laurie în cei doi ani de absență? Întotdeauna plânsă, îngrozită, tânjind după cei pe care îi iubea?

— Bună, Debbie, spuse Justin. Cum se simte astăzi fetița noastră?

— Mai bine, mulțumesc.

— Debbie, mă bucur foarte mult că ai reînceput să-ți așterni gândurile pe hârtie. Ai idee ce ai scris aseară?

— Știam că era caietul gol. Eu l-am scuturat prima.

— Tu l-ai scuturat? De ce l-ai scuturat? Te-ai așteptat să cadă ceva din el?

— Habar n-am.

— Ce ți-a fost teamă că vei găsi în el, Debbie?

— Alte fotografii, murmură ea. Acum trebuie să plec. Mă caută.

— Cine? Cine te caută?

Dar Debbie dispăruse deja.

Urmă un hohot de râs indolent. Laurie își puse un picior peste celălalt și adoptă o poziție mai degajată, cufundându-se în fotoliu. Apoi făcu un gest deliberat provocator, trecându-și degetele prin păr.

— Așa e ea. Încearcă tot timpul să se ascundă, în speranța că nu o vor găsit celelalte.

Sarah înțepeni. Acum nu aveau de-a face cu adevărata Laurie, cum crezuse, ci cu Leona, cea care îi scrisese lui Allan Grant. Ea era iubita neglijată care îl ucisese. Pe parcursul lunilor de spitalizare, Leona nu mai apăruse decât de două ori.

— Bună, Leona. Justin se întinse peste birou, cu aerul că vrea să cocheteze cu o femeie atrăgătoare. Chiar speram că ne vei face o vizită.

— Păi, o fată trebuie să-și vadă mai departe de viața ei. Nu te poți lamenta o veșnicie. Ai o țigară?

— Sigur. Justin deschise sertarul, scoase un pachet și îi aprinse țigara. Până acum te-ai lamentat, Leona?

Ea ridică din umeri.

— Ei, doar știi cum este. Mi-am cam pierdut mințile din cauza profesorului Gură Spartă.

— Adică din cauza lui Allan Grant?

— Da, dar știi ceva? Gata, s-a terminat. Îmi pare rău pentru el, însă câteodată se mai întâmplă și chestii dintr-astea.

— Ce fel de chestii?

— Mă refer la faptul că m-a turnat și psihiatrului, și decanului colegiului.

— De aceea te-ai supărat pe el?

— Normal. Și pe Laurie a înfuriat-o, dar din alte motive. Când l-a acostat în hol, ea a dat o reprezentație de nota zece.

Va trebui să folosesc soluția negocierii, gândi Sarah. În cazul în care în instanță apare personalitatea aceasta, care nu are nici un fel de mustrări de conștiință din pricina morții lui Allan Grant…

— Știi că moartea lui Allan…

— O, m-am obișnuit deja cu ideea că nu mai este printre noi. Dar ce șoc am avut la început!

— Știi cum a murit?

— Evident. Cuțitul nostru de bucătărie. Apoi, deodată, bravada fetei deveni mai puțin ostentativă. Aș fi dorit să mă ajute Dumnezeu să-l fi lăsat în camera mea în noaptea în care l-am înjunghiat. Într-adevăr, eram nebună după profesor, știi.

72

În cele trei luni dintre începutul lui februarie și sfârșitul lui aprilie, Brendon Moody se duse de multe ori la colegiul Clinton. Ajunsese o figură familiară, vorbind cu studenții la Ralhskeller sau la centrul studențesc, purtând discuții cu cadrele didactice, schimbând câteva vorbe, din mers, cu tinerele care locuiau în același cămin cu Laurie.

La sfârșitul acestei perioade de trei luni, constată că informațiile culese nu o vor ajuta pe Sarah să obțină achitarea surorii sale, dar le dădeau speranța că sentința ar putea fi mai blândă. În primii trei ani de colegiu, Laurie fusese o elevă model, agreată atât de profesori, cât și de colegi. „Era plăcută, dar nu apropiată, dacă înțelegeți ce vreau să zic", se oferise să-l informeze o studentă de la etajul trei al căminului. „Este firesc ca, după o vreme, fetele să se împrietenească și să vorbească deschis despre băieții cu care se întâlnesc, despre familie, despre orice altceva le trece prin cap. Dar Laurie n-a făcut niciodată așa ceva. Era drăguță, se implica în viața socială, însă dacă se făcea vreun apropo la Gregg Bennett, care se vedea bine că e nebun după ea, făcea haz. Întotdeauna era ceva foarte personal în cazul ei."

Brendon Moody studiase atent tot trecutul lui Gregg Bennett. Familie cu bani. Inteligent. Renunță la colegiu pentru a deveni antreprenor, dar suferă un eșec și se întoarce cu coada între picioare ca să-și ia diploma. Specializare dublă în ultimul an, obținută cu calificative excepționale la ambele materii. Absolvirea colegiului în luna mai. În septembrie următor începe programul pentru masterat la Stanford. Este exact genul de băiat cu care ai vrea să-ți vezi fiica venind acasă, gândi Brendon. Apoi își aminti că exact același lucru se spusese și despre Ted Bundy, un criminal în serie.

Toți studenții erau de acord că schimbarea suferită de Laurie după moartea părinților ei era dramatică. Fata devenise morocănoasă și retrasă. Se plângea întruna de dureri de cap. Lipsea de la ore. Preda lucrările cu întârziere. „Câteodată trece pe lângă mine fără să mă salute sau mă privește de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată”, îi spusese o studentă dintr-un an inferior.

Brendon nu pomenise nimănui despre boala lui Laurie, despre multiplele ei personalități. Sarah voia să păstreze acest „argument” pentru proces, așa că trebuia să aibă grijă să nu răspândească nici o veste cu privire la problemele ei de sănătate.

Un număr semnificativ de studenți sesizaseră că Laurie plecase frecvent singură și se întorsese seara târziu. Comentaseră acest lucru în fel și chip, încercând să ghicească cu cine se întâlnea fata. Dar numai câțiva reușiseră să observe că Laurie venea deseori la orele lui Allan Grant mai devreme și întârzia în clasă după terminarea cursurilor, ca să poată vorbi cu el.

Lui Louise Larkin, soția decanului, îi făcea plăcere să discute cu Moody. Ea îi dăduse de înțeles că Allan Grant începuse să manifeste interes pentru o profesoară proaspăt angajată la catedra de limbă engleză. Călăuzit de cele spuse de doamna Larkin, se dusese să vorbească cu Vera West, însă se izbise de un zid.

— Allan Grant a fost prieten cu toată lumea, replicase ea, ignorând toate insinuările din întrebările lui.

Apucă-te din nou să treci totul prin sită, își spuse Brendon cu încăpățânare. Problema era că anul școlar avea să se încheie curând. Mai mult decât atât, mulți dintre studenții din anul terminal, care o cunoșteau foarte bine pe Laurie, aveau să-și ia diplomele de absolvire și să plece definitiv din Clinton. Ca Gregg Bennett, de exemplu.

Gândindu-se că îi va pierde în curând urma, Brendon îl sună pe Bennett și îl întrebă dacă ar

putea bea împreună o cafea. Dar Gregg era pe picior de plecare, în weekend, așa că se înțeleseră să se întâlnească abia luni. Ca întotdeauna, Bennett se interesă după aceea ce mai face Laurie.

— Din câte am înțeles de la sora ei, o duce destul de bine, răspunse Brendon.

— Amintește-i lui Sarah să mă sune dacă crede că o pot ajuta în vreun fel.

Încă o săptămână neproductivă, gândi Brendon când porni cu mașina spre casă. Iar acasă află cu neplăcere că soția sa avea de gând să organizeze în seara aceea o mică petrecere a magistraților.

— Atunci voi lua o gustare la Solari's, îi spuse el, sărutând-o iritat pe frunte. Nu-mi pot închipui cum naiba te-ai lăsat atrasă în prostia asta.

— Distrează-te, dragă. Ți-ar prinde bine să te mai pui la curent cu zvonurile care circulă printre cei care n-au ieșit încă la pensie.

În seara aceea Brendon fu răsplătii pentru îndelungile lui căutări. Ședea la bar, discutând cu unii dintre foștii lui colegi de la procuratură. Din vorbă în vorbă, până la urmă ajunseră să vorbească despre Sarah și Laurie Kenyon. Părerea generală era că Sarah trebuia să adopte tactica negocierii.

— Dacă acceptă acuzația de omor nepremeditat, Laurie ar putea primi între cincisprezece și treizeci de ani, din care va face, probabil, doar o treime… scăpând pe la douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani.

— A fost desemnat judecătorul Armon și el nu acceptă negocierile, spuse alt procuror adjunct. Și, oricum, în momentul pronunțării sentinței, nici un judecător nu-i tratează cu simpatie pe oamenii care au comis crime pasionale.

— N-aș suporta să văd o puștoaică atât de frumoasă ca Laurie Kenyon stând împreună cu toate femeile alea dure în închisoare, comentă un alt ins.

Bill Owens, un detectiv particular care lucra pentru o companie de asigurări, stătea chiar lângă

Brendon Moody. El așteptă să se schimbe subiectul, după care murmură:

— Brendon, am o informație confidențială pentru tine.

Moody nu întoarse capul, însă privi în direcția din care i se vorbea.

— Despre ce-i vorba?

— Îl cunoști pe Danny O'Toole?

— Danny-Vânătorul de Neveste'? Sigur. Pe cine a mai spionat?

— Aici voiam să ajung. A trecut pe aici într-una din serile trecute. Ca de obicei, a venit vorba și despre cazul Kenyon, iar el era cam amețit. Știi ce-a zis? Ascultă cu atenție. Cică după moartea soților Kenyon a fost angajat să le cerceteze pe surori. Motivul: revendicarea dreptului de încasare a nu știu cărei asigurări. Când cea mică a fost arestată, afacerea s-a dus de râpă. Solicitantul a renunțat la serviciile lui.

— E ceva necurat, spuse Moody. Mă pun imediat pe treabă. Mulțumesc.

73

— Cei care ne cumpără casa o calcă pe nervi pe Sarah, îi spuse Laurie doctorului Donnelly din proprie inițiativă.

Justin fu surprins.

— Nu mi-am dat seama.

— Da, Sarah zice că se învârtesc prea mult prin casa noastră. Cum se vor muta acolo în august, i-au cerut permisiunea să-și facă niște planuri de aranjare și decorare.

— Tu i-ai văzul vreodată la televizor, Laurie?

Fata dădu din cap.

— Nu-mi plac emisiunile de genul ăsta.

Justin o așteptă să continue. Avea pe birou raportul celei care se ocupa de terapia prin artă. Încet, încet, desenele pacientei sale începuseră să capete un sens. Ultimele șase erau niște colaje, fiecare cuprinzând două scene distincte: un balansoar cu pernă groasă, lângă care stătea dreaptă ca un par o femeie foarte subțirică; apoi un copac cu ramuri groase, în fața unei case fără ferestre.

Justin înșiră pe birou foile și puse vârful creionului pe fiecare, indicând cele două elemente.

— Ții minte când le-ai făcut pe astea?

Laurie le privi nepăsătoare.

— Desigur. Nu-s o desenatoare prea bună, nu?

— Ba te descurci. Laurie, uită-te la balansoarul ăsta. Îl poți descrie?

Deodată, Justin o văzu că vrea să se sustragă acestei încercări. Fata holbă ochii și se încordă. Dar el nu dorea să blocheze personalitățile ei modificate.

— Laurie, încearcă.

— Mă doare capul, murmură ea.

— Laurie, ai încredere în mine. Singura problemă este că ți-ai adus aminte de ceva, nu-i așa? Nu-ți fie frică. Te rog, spune-mi despre ce-i

vorba, descarcă-ți sufletul. Fă-o de dragul surorii tale.

Laurie întinse degetul arătător spre balansoar, apoi strânse buzele și își lipi coatele de trup.

— Laurie, arată-mi măcar. Dacă nu te simți în stare să vorbești, arată-mi ce s-a întâmplat.

— Îți voi arăta.

Iarăși vocea sâsâită, de copil!

— Debbie dragă, ești o fetiță tare bună. Justin așteptă.

Laurie își agăță vârfurile pantofilor sub marginea biroului și înclină scaunul spre spate. Lipi și mai tare brațele de corp, de parcă ar fi fost împinse de o forță exterioară. În clipa următoare, picioarele din față ale scaunului se izbiră de podea, pentru ca imediat după aceea să se desprindă din nou de ea. Trăsăturile feței erau schimbate de o teamă cumplită. Cu voce subțirică, de fetiță, Laurie cânta: „Uluitoare milostivire, cât de dulce sunet…”

Scaunul ba se izbea de podea, ba se înclina spre spate, imitând perfect mișcarea unui balansoar. Cu trupul arcuit și brațele imobile, Laurie se prefăcea că ar fi un copil așezat în poalele cuiva. Justin privi spre ultimul desen. Asta era! Perna semăna cu poalele unei persoane. Un copil ținut în brațe de cineva cântând în timp ce era legănat înainte și înapoi, înainte și înapoi…

„… Și milostivirea mă va conduce acasă”.

Scaunul rămase nemișcat. Ochii fetei se închiseră. Ritmul respirației se acceleră și începu să scoată niște gâfâieli dureroase. Apoi se ridică de pe scaun și se înălță în vârfurile picioarelor, de parcă era săltată de pe podea.

— E timpul să mergem sus, spuse cu voce joasă.

74

— Uite-i că vin iar, observă Sophie cu sarcasm în momentul în care văzu că pe aleea lor se oprește Cadillac-ul albastru închis care le devenise atât de familiar.

Sarah și Brendon Moody erau în bucătărie. Așteptau să facă Sophie cafeaua.

— Of, Dumnezeule, spuse Sarah enervată. Numai din vina mea se întâmplă așa ceva, i se adresă ca lui Brendon. Știi ce, Sophie? Când e gata cafeaua, adu-o în bibliotecă, iar lor spune-le că am o întâlnire de lucru. Nu am chef să-mi ceară iar nu știu ce.

Brendon se grăbi să o urmeze și închise ușa bibliotecii exact în clipa în care țârâitul soneriei răsună în toată casa.

— Mă bucur că nu le-ai dat cheia, spuse.

Sarah zâmbi.

— Nu sunt chiar atât de nebună. Știi ce mă enervează? În casa asta sunt o mulțime de lucruri de care n-am să mă mai pot folosi, lucruri pe care tipii ăștia sunt nerăbdători să le cumpere. De aceea am adus un specialist, care să stabilească o valoare estimativă. Vin și ei cu propriii experți, ca să aibă propria apreciere și am început să am senzația că am trecut pe planul doi.

— De ce nu încerci să le impui? întrebă Brendon.

— În cea mai mare parte e vina mea. Le-am spus ce piese de mobilier vreau să vând, apoi, uitându-mă prin casă, mi-am dat seama că e imposibil să duc într-un apartament toate lucrurile rămase, așa că le-am comunicai că și acestea sunt disponibile. De atunci vin să mă întrebe ba dacă pot păstra nu știu ce tablou, ba dacă le las cutare masă sau lampă. Și o țin tot așa.

Sarah își dădu părul pe spate.

Era o zi caldă și umedă, ceea ce făcea ca părul să fie și mai ondulat, căzându-i peste față ca un nor de culoarea frunzelor toamna.

— Astăzi au venit pentru altceva, adăugă ea, așezându-se la birou. Tata n-a acceptat niciodată aerul condiționat, dar ei vor să monteze câteva aparate de climatizare. Ar dori să se mute imediat ce eliberăm casa, iar asta înseamnă că locuința va fi plină de ingineri și mai știu cine.

Taci din gură, își spuse Brendon, luând loc pe scaunul tapițat cu piele de pe cealaltă parte a biroului. Știa că soții Hawkins acceptaseră să plătească prețul maxim al zonei, iar dacă mai luau și lucrurile pe care Sarah nu le mai putea folosi, însemna că ea nu mai trebuia nici să le depoziteze undeva, nici să le găsească alți cumpărători. Spitalizarea surorii sale costa o avere, din care polița de asigurare acoperea numai o mică parte. Ca să numai pomenim de banii necesari pregătirii apărării și de faptul că Sarah nu mai avea serviciu.

— Ai reușit să verifici cum stai cu polițele de asigurare? o întrebă el.

— Da, însă, Brendon, tot nu înțeleg. Nimeni n-a revendicat dreptul de a le încasa. Tata ținea o evidență foarte strictă. Asigurarea lui îi revenea mamei, iar în cazul în care ca murea înaintea lui, banii erau ai noștri. Cum el și-a dat sufletul la numai câteva minute după ea, totul ne revenea direct nouă. Din nefericire, în afară de casă, totul este dat în administrare prin procură – ceea ce ar fi fost foarte convenabil dacă nu se întâmplau toate astea. Fiecăreia dintre noi ne-a revenit câte un sfert de milion de dolari, pe care îi vom primi pe parcursul a cinci ani, în rate anuale de câte cincizeci de mii de dolari. Nu putem să retragem dintr-o dată toată suma, care este investită sub formă de capital fix.

— Cum a rămas cu compania de transporturi? întrebă Brendon. L-ai dat în judecată pe proprietari?

— Evident, răspunse Sarah. Dar de ce să ne fi verificat ei? Noi n-am fost implicate în accident.

— Of, la naiba, spuse Brendon. Speram să ajung undeva atacând problema din unghiul ăsta. Am să-l îmbăt pe detectiv și am să-l iscodesc, dar probabil că despre asta-i vorba. Cei de la compania de transporturi și-au vârât nasul în treburile voastre. Ce face Laurie?

Sarah se gândi puțin.

— Ceva mai bine din mai multe puncte de vedere. Cred că a început să se împace cu gândul că ne-am pierdut părinții. Doctorul Donnelly este minunat.

— Și-a amintit ceva despre moartea lui Allan Grant?

— Nimic. În schimb, a început să dea de înțeles ce a pățit în cei doi ani de absență. Doar frânturi de povestiri. Justin, adică doctorul Donnelly, este convins că a fost molestată. Dar nici măcar casetele video pe care i le arată – casete înregistrate la ședințele de terapie, când își dedublează personalitatea – nu o ajută să-și amintească tot. Pierzându-și brusc calmul, Sarah continuă disperată: Brendon, suntem în mai. În trei luni n-am descoperit nici un element pe care să-l pot folosi în apărarea ei. Se pare că are trei personalități. Kate, care este un fel de protectoare sau de dădacă veșnic țâfnoasă. Ea zice că Laurie este o fricoasă și se supără pe ea, dar după aceea încearcă s-o apere. Mai mult decât atât, face tot ce poate ca să-i blocheze memoria. Apoi este Leona, o fată sexy și provocatoare. Ea este cea care a simțit atracția aceea fatală față de Allan Grant. Săptămâna trecută i-a spus doctorului Donnelly că-i pare foarte rău că a luat cuțitul cu ea în seara respectivă.

— Iisuse, murmură Brendon.

— Ultima personalitate este Debbie, o fetiță de patru ani. Ea nu face altceva decât să plângă. Sarah

ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă. Asta-i, Brendon.

— Își va aminti vreodată ce i s-a întâmplat?

— Posibil, dar nimeni nu poate prevedea cât timp va dura. Are încredere în Justin. Înțelege că poate ajunge la închisoare. Dar nu pare în stare să străpungă compartimentul acela al creierului în care și-a închis amintirile. Sarah îl privi în ochi. Brendon, să nu-mi sugerezi să pledez pentru negociere.

— N-am intenția să-ți sugerez așa ceva, mormăi Brendon. Cel puțin nu deocamdată.

Sophie intră în bibliotecă cu tava cu cafea.

— I-am lăsat siguri, la etaj, spuse. E în regulă, nu?

— Evident, o asigură Sarah. În definitiv, Sophie, omul ăsta este predicator. Cu siguranță că nu-și burdușește buzunarele cu nimicurile din casă.

— Astăzi poartă o discuție foarte aprinsă cu privire la băi. Vrea s-o unească pe a ta cu cea a surorii tale și să monteze un jacuzzi. Credeam că oamenii Bisericii trăiesc simplu. Menajera trânti tava pe birou.

— Nu neapărat, comentă Brendon. Apoi el puse trei cuburi de zahăr în ceașcă și amestecă energic. Sarah, Gregg Bennett nu minte când afirmă că habar n-are ce a determinat reacția atât de violentă a lui Laurie împotriva lui anul trecut. Cred că tot mai este înnebunit după ea. În ajunul zilei în care a murit Grant, el a fost martor la discuția unor studente în legătură cu pasiunea lui Laurie pentru profesor. A ieșit ca o furtună din restaurantul campusului.

— Gelozie? întrebă Sarah repede.

Brendon ridică din umeri.

— Chiar dacă ar fi așa, chestia asta nu pare a avea nici o legătură cu moartea lui Allan Grant. Doar dacă nu cumva…

Dinspre ușă se auzi o ciocănitură. Sarah ridică privirea spre tavan.

— Pregătește-te să fii binecuvântat, murmură, după care strigă: Intră.

În pragul ușii își făcură apariția Bic și Opal, amândoi cu un zâmbet plin de solicitudine. Erau îmbrăcați neceremonios. Bic își scosese scurta, rămânând într-un tricou cu mâneci scurte care lăsau să i se vadă brațele musculoase, acoperite cu păr pufos, încărunțit. Opal purta pantaloni strâmți și o bluză de bumbac.

— N-am vrut să deranjăm, ci doar să vedem cum merge treaba, spuse ea.

Sarah îl prezentă pe Brendon Moody. Detectivul bolborosi un salut morocănos.

— Și ce mai face fetița aceea? întrebă Bic. Nici nu știți câți oameni ne rugăm pentru ea.

75

Justin Donnelly evită s-o anunțe pe Sarah că Laurie nu va fi în stare să-și amintească suficiente detalii până la începerea procesului. Împreună cu alte două colege, Pat și Kathie, psihoterapeutele care se ocupau de exprimarea prin artă și scris, el revăzu casetele înregistrate la ultimele ședințe de terapie ale pacientei sale.

— Observați că acum personalitățile ei modificate au încredere în mine și vor să vorbească. Cu toate acestea, când pomenesc de seara zilei de 28 ianuarie sau de anii în care Laurie a fost sechestrată, toate îmi opun rezistență. Hai să discutăm din nou despre cele trei personalități modificate. Kate are treizeci și trei de ani, adică este foarte apropiată ca vârstă de Sarah. Cred că Laurie a creat-o pentru a o proteja, adică pentru a juca exact rolul surorii sale. Numai că, spre deosebire de Sarah, Kate este de obicei supărată pe ea, o învinuiește de lașitate, o dezgustă faptul că intră în bucluc uri. După părerea mea, asta demonstrează că Laurie consideră că Sarah are tot dreptul să se înfurie pe ea. Debbie, fetița de patru ani, vrea să vorbească, dar nu poate fie de frică, fie fiindcă nu înțelege ce i s-a întâmplat. Bănuiesc că ea ne arată cum era Laurie la vârsta respectivă. Câteodată dă dovadă de un simț al umorului bine dezvoltat. Sarah Kenyon a afirmat că, înainte de a fi răpită, Laurie era o fetiță precoce, foarte amuzantă. Leona este o tânără foarte sexy. Nu există nici un dubiu că a fost îndrăgostită nebunește de Allan Grant și geloasă pe soția lui. De asemenea, nu există nicio îndoială cum că, la un moment dat, considerând că Allan a trădat-o, s-a înfuriat atât de tare încât ar fi fost capabilă să-l ucidă. Numai că acum vorbește despre el cu o oarecare afecțiune – așa cum ai vorbi despre un fost iubit. Când nu mai ai de ce să te cerți cu o

anumită persoană, furia se domolește și îți amintești numai de lucrurile frumoase.

Cei trei se aflau într-o cameră de lângă biroul lui Justin, în care aveau acces numai cadrele medicale. Razele soarelui de primăvară târzie pătrundeau pe ferestre. Din locul în care se afla, Justin putea vedea solariul. Se aflau acolo câțiva pacienți care se bucurau de ziua însorită. Pe când se uita într-acolo, Justin o văzu pe Laurie intrând în solariu braț la braț cu Sarah.

Pat, doctorița care se ocupa de terapia prin artă, scosese câteva desene noi.

— Ai intrat în posesia fotografici pe care a rupt-o Laurie acasă? îl întrebă ea.

— Este aici, spuse Justin, răsfoind repede dosarul pacientei.

Psihoterapeuta studie fotografia, o compară cu câteva din desenele lui Laurie, apoi le alinie unele lângă altele.

— În regulă, uită-te aici, spuse arătând cu degetul silueta țeapănă a unei femei slabe. Și aici. Și aici. Ce observi?

— Că a început s-o îmbrace pe femeie într-un costum de sport sau într-unul de baie, răspunse Justin.

— Corect. Acum observă că, în aceste trei desene, femeia are părul lung. În celelalte două, privește diferența. Are părul foarte scurt. Iar, după cum a schițat fața, îmi face impresia că este un băiat. Dacă iau în considerare și brațele pe care le ține încolăcite în jurul trupului, exact ca în fotografia aceasta lipită, mă gândesc că există posibilitatea să se fi desenat chiar pe ea, dar schimbată în băiat. Tare mi-aș mai fi dorit ca poza să nu îi fost atât de mutilată. A ciopârțit-o al naibii de bine.

Kathie, psihoterapeuta care urmărea însemnările din jurnal, adusese ultima compoziție a pacientei sale.

— Acesta este scrisul uneia dintre dublurile ei. A lui Kate, mai exact. Dar sesizează cât de diferit este față de cel din februarie. A început să semene din ce în ce mai mult cu scrisul adevăratei Laurie. Și ascultă ce zice: „Am obosit foarte tare. Laurie va fi suficient de puternică pentru a accepta realitatea. Ea ar dori să se plimbe prin Central Park. Și i-ar plăcea să-și ia crosele de golf, să se ducă la club și să marcheze câte un punct. S-ar distra pe cinste dacă ar fi primită în circuitul de golf. Nu cumva a trecut mai puțin de un an de când a fost desemnată cea mai bună tânără jucătoare de golf din New Jersey? Poate că între camera de aici și celula dintr-o închisoare nu este mare diferență. Poate că ești tot atât de în siguranță ca aici. Poate că visul cuțitului va rămâne departe de închisoare. Nimeni nu poate intra pe furiș într-o închisoare bine păzită. Ei nu pot veni noaptea cu cuțitul. Ca să nu mai zic că cei de la închisoare verifică toate scrisorile primite de pușcăriași. Asta înseamnă că fotografiile nu pot pătrunde de unele singure în caiete.” Psihoterapeuta îi dădu foaia lui Justin. Doctore, de aici s-ar putea deduce că această Kate recunoaște vinovăția lui Laurie și acceptă pedeapsa care i se va da.

Justin se uită pe fereastră. Sarah și Laurie se așezaseră una lângă alta. Sarah spunea ceva. Laurie rîdea. Păreau două tinere foarte atrăgătoare pe terasa casei lor sau pe cea a unui club privat din provincie.

Doctorița care se ocupa de terapie prin artă îi urmări direcția privirii.

— Ieri am vorbit cu Sarah. Cred că este cu nervii la pământ. Din ziua în care ușa închisorii se va închide în urma surorii sale, s-ar putea să ai o nouă pacientă, doctore Donnelly.

Justin se ridică.

— Trebuie să vină amândouă în biroul meu peste zece minute. Pat, cred că ai dreptate în privința fotografiei rupte. Desenele făcute de

Laurie par să aibă o legătură cu ea, dar fiecare prezintă o altă versiune. Cunoști vreo persoană capabilă să desfacă de pe foaia aceea bucățelele de fotografie, să le curele de lipici, să refacă ansamblul și să-l mărească pentru a se vedea mai bine detaliile?

Pat dădu din cap în semn că da.

— Pot încerca să găsesc un expert.

Justin se întoarse spre Kathie.

— Crezi că, în cazul în care Laurie – sau eventual Kate va înțelege ce efect va avea asupra lui Sarah încarcerarea ei, va primi mai puțin resemnată condamnarea?

— Posibil.

— În regulă. Am de gând să mai fac ceva. Vreau să vorbesc cu Gregg Bennett, fostul prieten al pacientei noastre, pentru a încerca să aflu circumstanțele exacte din ziua în care Laurie s-a speriat atât de tare de el.

76

Așezându-se pe unul dintre taburetele înalte ale barului de la Solari's, lângă Danny-Vânătorul de Neveste, Brendon Moody observă că fața angelică a detectivului de lângă el începuse să-și piardă farmecul. Bărbia îi cam căzuse, pe nas i se spărseseră câteva vase capilare, obrajii plăteau tribut pentru marea apreciere a Manhattan{9}-ului sec.

Dan îl salută pe Moody cu exuberanța lui obișnuită.

— A, iată-te, Brendon! O priveliște minunată pentru niște ochi triști!

Brendon bolborosi o formulă oarecare de salut, străduindu-se să reziste tentației de a-i spune lui Dan ce ar putea face cu accentul irlandez, puternic provincial, pe care îl căpătase. Amintindu-și de ce venise acolo și gândindu-se la Manhattan-ul sec după care Danny era atât de înnebunit și la Mets, echipa lui preferată, comandă două pahare, apoi îl întrebă cum credea că va evolua echipa în sezonul acesta.

— Excepțional. Va primi fanionul învingătorilor, spuse Danny fericit, aproape strigând. Puștii ăia joacă foarte bine împreună, pe cinstea mea.

Când ești în stare să vorbești englezește, parcă te mai recunosc, gândi Brendon. Dar spuse:

— Grozav. Grozav.

O oră mai târziu, în timp ce Brendon mai sorbea din primul pahar, Danny îl golea pe al treilea. Era timpul. Brendon orientă discuția spre Laurie Kenyon.

— M-am ocupat și eu de cazul ăsta, spuse el în șoaptă, de parcă i-ar fi dat o informație strict confidențială.

Danny îl privi atent, cu ochii mijiți.

— Am auzit. Sărmana fată s-a cam țicnit, nu-i așa?

— Așa se pare, recunoscu Brendon. Presupun că și-a pierdut mințile de când cu moartea părinților ei. Mare păcat că n-a fost dusă încă de pe atunci la ședințe regulate de consiliere psihologică.

Danny se uită în jur.

— Ah, ba da, a fost, murmură apoi. Uită de la cine ai auzit chestia asta. Detest să văd că te lasă să bâjbâi.

Brendon făcu o figură de om șocat.

— Vrei să zici că a fost la un doctor de nebuni?

— La unul chiar de acolo, din Ridgewood.

— De unde știi, Danny?

— Rămâne între noi doi, da?

— Evident.

— Imediat după moartea părinților ei, am fost angajat să cercetez originile și activitatea ambelor surori.

— Nu glumi. Bănuiesc că este vorba de compania de asigurare care este implicată. Ceva în legătură cu vreo despăgubire cerută companiei de transporturi?

— Brendon Moody, doar știi că relația client-investigator este strict confidențială!

— Normal. Dar autocarul ăla mergea prea repede. Și avea plăcuțele de frână uzate. Soților Kenyon nu li s-a dat nici o șansă de scăpare. Este natural ca cei de la compania de asigurări să se agite și să se intereseze de potențialii reclamanți. Cine altcineva le-ar verifica pe felele astea?

Danny se încăpățână să tacă. Brendon îi făcu un semn barmanului, care îi răspunse cu o înclinare a capului.

— O să-mi conduc prietenul până acasă, promise Brendon.

Știa că era cazul să schimbe subiectul. Abia o oră mai târziu, când îl așeză pe Danny ca pe un sac pe scaunul pasagerului începu să vorbească din nou de familia Kenyon. Dar Danny își descărcă

mult prea încărcata conștiință abia când ajunseră pe aleea de acces a modestei clădiri la demisolul căreia locuia.

— Brendon, băiatul meu, ești un prieten tare bun, îi spuse el, vorbind rar și răgușit. Să nu crezi că nu-mi dau seama că ai vrut să mă tragi de limbă. Dar uite, să rămână între noi doi și felinarul ăsta care ne este martor: nu știu cine m-a angajat. Totul a fost învăluit într-un mare mister. Nu pot spune decât că am vorbit cu o femeie. Zicea c-o cheamă Jane Graves. Nu m-am întâlnit niciodată cu ea. M-a sunat în fiecare săptămână ca să-i dau un raport asupra progreselor făcute. Dacă voia să-l vadă scris negru pe alb, trebuia să i-l trimit la o căsuță poștală privată din New York City. Știi cine cred că ar putea fi? Văduva defunctului profesor. Nu-i trimitea sărmana țăcănită Kenyon niște scrisorele de amor? Iar servicii le mele n-au devenit ele inutile încă din ziua în care a fost descoperit trupul neînsuflețit al profesorului?

Danny deschise portiera și, clătinându-se, coborî din mașină.

— Îți doresc să ai parte de o noapte minunată. Și altă dată să-mi pui întrebările direct. Nu te-ar mai costa atâtea pahare.

77

„Arhitectul” adus de Bic în casa Kenyon într-una dintre primele lui vizite era un fost pușcăriaș din Kentucky. Era cel care pusese în bibliotecă și la telefon echipamentul acela sofisticat activat de voce și tot el ascunsese aparatul de înregistrare în camera de oaspeți de deasupra biroului.

Ori de câte ori urcau la etaj cu brațele încărcate de rulete și mostre de tapițerie sau tapet, Bic și Opal schimbau cu ușurință casetele. Iar Bic începea să le asculte din momentul în care se urcau în mașină. Până ajungeau la hotelul Wyndham, unde locuiau, le punea de la capăt de nenumărate ori.

Sarah începuse să vorbească cu Justin Donnelly în fiecare seară. Conversațiile lor telefonice regulate erau niște adevărate mine de aur pentru Bic, deoarece îi furnizau o mulțime de informații. Inițial, Opal fusese nevoită să facă un mare efort pentru a-și ascunde enervarea și proasta dispoziție care puneau stăpânire pe ea când îl vedea cât de nerăbdător așteaptă să afle noi vești despre Lee. Dar, pe măsură ce săptămânile treceau, ea constata că oscilează tot mai mult între teama de a fi dați în vileag și fascinația pe care o exercitau asupra ei frânturile de amintiri ale surorii fetei. Pe Bic îl încânta în special discuția dintre Sarah și medic cu privire la balansoar.

— Scumpa de ea, oftă el. Ții minte cât de drăguță era și cât de frumos putea să cânte? I-am fost profesori buni. Bic clătină capul. Măi, măi. Apoi se încruntă: Dar a început să vorbească.

Bic deschisese ferestrele camerei de hotel, lăsând să intre aerul cald de mai. O adiere slabă de vânt făcu să fluture perdelele. Bic își lăsase părul să crească puțin mai lung. Astăzi era ciufulit. Îmbrăcase doar niște pantaloni vechi și un tricou care lăsa să se vadă cârlionții deși de pe brațe.

Opal obișnuia să spună că acestea sunt pernele ei favorite. Cu o expresie de venerație, ea îl privi lung.

— La ce te gândești, Opal? întrebă Bic.

— Vei zice că-s nebună.

— Încearcă.

— Acum mi-a trecut prin minte ideea că, lăsându-ți părul așa, ciufulit, și rămânând în tricou, fără sacou, nu-ți mai trebuie decât cercelul acela de aur pe care obișnuiai să-l porți pentru ca reverendul Hawkins să dispară fără urmă. Ai fi din nou Bic, cântărețul cluburilor de noapte.

Bic se zgâi la ea îndelung. N-ar fi trebuit să-i spun așa ceva, gândi Opal, speriată. Nu vrea să accepte că așa ceva ar fi posibil.

Dar Bic spuse:

— Opal, Dumnezeu te-a ajutat să ai această revelație. Gândindu-mă la cocioaba aia din Pennsylvania și la balansoarul pe care obișnuiam să stau cu dulcea mea fetiță în brațe, am început să-mi fac un plan. Acum tu l-ai completat.

— Ce fel de plan?

Expresia binevoitoare de pe fața lui dispăru.

— Fără întrebări. Știi asta. Niciodată, nici o întrebare. Chestia asta nu ne privește decât pe mine și pe binecuvântatul Dumnezeu.

— Scuză-mă, Bobby. Opal i se adresase deliberat astfel, știind că așa se liniștea.

— Este în regulă. Am învățat un lucru din casetele alea: când sunt prin preajma acelor oameni nu trebuie să apar cu mâneci scurte. Tenta părului pufos de pe brațe se repetă cam des. Și n-ai observat încă ceva?

Opal așteptă.

Bic schiță un zâmbet rece.

— Toată această situație poate ațâța o mică poveste de amor. Ascultă cum discută doctorul cu Sarah. Și viceversa. Vocile lor sunt din ce în ce mai calde. Iar el își face tot mai multe griji pentru ea. Ar fi frumos ca Sarah să aibă alături o persoană

care s-o aline după ce Lee se va alătura corului din ceruri.

78

Karen Grant, care ședea pe scaunul de la biroul său, își ridică privirea și zâmbi radioasă. Bărbatul scund, cu fruntea brăzdată de riduri și chel, arăta vag familiar. Îl invită să ia loc. El îi întinse o carte de vizită. Abia atunci înțelese de ce îl recunoscuse. Avea de-a face cu detectivul care lucra pentru surorile Kenyon, cel care fusese la funeralii. Louise Larkin o informase că acest detectiv interogase mai multe persoane din campus.

— Doamnă Grant, spuneți-mi dacă am venit într-un moment potrivit. Moody aruncă o privire scurtă prin birou.

— Este perfect, îl asigură ea. Este o dimineață liniștită.

— Am înțeles că, de la o vreme, afacerile tuturor agențiilor de voiaj merg ceva mai slab, spuse Moody într-o doară. Cel puțin așa mi-au zis prietenii.

— O, da, sunt în declin, ca orice alt gen de afacere. Vă pot înscrie într-o excursie?

Isteață femeie, gândi Brendon. Și la fel de bine pusă la punct ca și la înmormântare. Karen Grant purta un taior turcoaz și o bluză asortată. Culoarea albastră-verzuie îi scotea în evidență ochii verzi. Hainele astea nu provin de la K. Mart, hotărî Brendon. Și nici broșa în formă de semilună din jad și diamante.

— Nu astăzi, răspunse el. Dacă îmi permiteți, aș dori să vă pun câteva întrebări în legătură cu regretatul dumneavoastră soț.

Zâmbetul ei pieri.

— Mi-e foarte greu să discut despre Allan, zise. Louise Larkin mi-a vorbit despre dumneavoastră. Lucrați pentru Laurie. Vă ocupați de punerea la punct a dosarului ei de apărare. Domnule Moody, îmi pare nespus de rău pentru ea, însă fata aceasta mi-a omorât bărbatul și m-a amenințat.

— Nu-și amintește nici de una, nici de alta. Este o fată foarte bolnavă, spuse Brendon cu voce blândă, convingătoare. Este de datoria mea să determin juriul să înțeleagă acest lucru. Am citit copiile scrisorilor trimise de ea, sau de altcineva, profesorului Grant. De cât timp știați că le primește?

— La început, Allan nu mi le-a arătat. Presupun că i-a fost teamă că mă va afecta.

— Că vă va afecta?

— În fine, este evident că sunt ridicole. Vreau să zic că unele dintre „amintiri" corespundeau unor seri pe care Allan le-a petrecut cu mine. Se vedea bine că toate sunt simple fantezii, dar, chiar și așa, este neplăcut să le citești. Le-am descoperit singură, din întâmplare, în sertarul biroului lui și, normal, l-am întrebat ce-i cu ele.

— Cât de bine o cunoșteați pe Laurie?

— Nu foarte bine. Știu că este o foarte bună jucătoare de golf – am văzut în ziare niște articole despre ea. Iar pe părinții ei i-am întâlnit la câteva întruniri de la colegiu. Am compătimit-o amarnic după moartea lor. Am aflat de la Allan că se îndreaptă rapid spre o cădere psihică. El și-a dat seama de lucrul acesta de mai mult timp.

— Erați la New York în seara morții lui?

— La aeroport. Mă întâlneam cu un client.

— Când ați vorbit ultima dată cu soțul dumneavoastră?

— Chiar în seara aceea, pe la ora opt. Eu l-am sunat. Era foarte supărat. Mi-a vorbit de scena pe care i-a făcut-o Laurie Kenyon. Considera că nu făcuse față situației așa cum ar fi trebuit. Era de părere că, înainte ca Laurie să fie chemată de decan, ar fi trebuit să poarte o discuție cu ea și cu Sarah. Mi-a zis că era absolut convins că Laurie nu-și amintea când a scris scrisorile acelea. A fost atât de șocată și furioasă când i s-a adus acuzația.

— Vă dați seama că, dacă ați depune mărturie în acest sens ați putea s-o ajutați pe Laurie, nu?

Ochii lui Karen Grant se umplură de lacrimi.

— Bărbatul meu a fost cel mai drăguț, cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Dintre toți oamenii de pe acest pământ, el ar fi ultimul care ar dori să-i fac vreun rău fetei.

Moody miji ochii.

— Doamnă Grant, n-ați avut nici un dubiu în privința relației dintre ei? Nu v-ați întrebat niciodată dacă soțul dumneavoastră nu s-a îndrăgostit cumva de Laurie?

Karen păru uluită.

— Este ridicol. Ea are douăzeci sau douăzeci și unu de ani. El avea patruzeci.

— S-au mai întâlnit cazuri dintr-astea. Nu v-aș socoti nicidecum vinovată dacă pentru a înlătura orice dubiu ați apelat la ajutorul cuiva.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Despre faptul că există posibilitatea să fi angajat un detectiv particular, ca mine…

Lacrimile se uscată. Foarte vizibil, Karen Grant se înfuriase.

— Domnule Moody, nu mi-aș fi insultat niciodată soțul făcând așa ceva. Dumneavoastră, în schimb, mă insultați. Enervată, se ridică în picioare. Cred că nu mai avem ce să ne spunem.

Se ridică și Moody, mișcându-se încet.

— Doamnă Grant, vă rog să mă scuzați. Încercați să înțelegeți că am datoria să descopăr motivele care au determinat-o pe Laurie să acționeze în felul acesta. Mi-ați spus că, după părerea profesorului, fata asta era pe cale să cedeze nervos. În cazul în care între ei a fost ceva, în cazul în care el a luat legătura cu conducerea colegiului și ea și-a ieșit din fire…

— Domnule Moody! Nu încercați s-o apărați pe criminala care mi-a ucis soțul distrugându-i lui reputația. Allan ținea la intimitatea lui. Se simțea extrem de jenat atunci când auzea că a stârnit pasiuni printre studente. Nu puteți deforma realitatea pentru a salva ucigașa.

Când dădu din cap aprobator, aparent plin de remușcări, Brendon Moody mătură cu privirea tot biroul. Frumos mobilat, cu canapea și scaune tapițate cu piele roșie. Pe pereți, postere înrămate reprezentând scene de călătorie, care mai de care mai exotice. Flori proaspete pe biroul soției lui Grant și pe măsuța de lângă canapea. Dar pe biroul ei nu era nici o hârtie. Iar telefonul nu sunase de când venise el.

— Doamnă Grant, aș dori să ne despărțim în termeni buni. Fiica mea este stewardesă la American Airlines. Îi place meseria asta. Zice că afacerile din domeniul turismului ajung să-ți intre în sânge. Sper ca dumneavoastră să gândiți la fel. Sper că munca aceasta vă ajută să vă deprindeți cu lipsa soțului dumneavoastră.

După părerea lui Brendon, cuvintele acestea reușiră să o împace puțin pe Karen.

— Fără ea aș fi fost pierdută.

Nu se zărea nici o altă persoană prin preajmă.

— Câți oameni lucrează aici? întrebă Brendon dezinvolt, parcă doar de dragul de a face conversație.

— Secretara mea este plecată cu niște treburi. Anne Webster, proprietara, și-a luat o zi liberă, pentru că este bolnavă.

— Deci dumneavoastră sunteți stăpâna.

— Anne se va pensiona în curând. Voi ajunge să fiu stăpână deplină.

— Înțeleg. Bine, v-am răpit destul timp.

Moody nu ieși imediat din hotel. Rămase în hol ca să țină sub observație agenția de voiaj. Timp de două ore nu intră pe ușa ei nici măcar o singură persoană. Iar prin peretele de sticlă putea să vadă că doamna Grant nu se atinsese de telefon. Lăsând jos ziarul de care se folosise pentru a nu-și trăda prezența, se îndreptă agale spre biroul supraveghetorului ca să schimbe cu el câteva cuvinte.

79

Gregg Bennett conducea mașina spre capătul autostrăzii New Jersey Turnpike, vrând să ajungă la tunelul Lincoln. Era o zi caldă, cu aerul greu, mai degrabă zi de iulie decât ultima săptămână din mai. Gregg ridicase capota noului Mustang pe care îl primise de la bunicul său cu ocazia absolvirii colegiului. Cadoul acesta îl făcuse să nu se simtă la largul lui.

— Bunicule, am douăzeci și cinci de ani, protestase. Sunt suficient de mare pentru a cumpăra mașina din banii câștigați de mine.

Dar mama lui îl trăsese deoparte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gregg, nu mai fi atât de bățos. Bunicul nu-și mai încape în piele de mândrie de când a aflat că ai fost acceptat la Stanford.

Adevărul era că Gregg prefera Ford-ul vechi de zece ani, luat la mâna a doua, pe care îl condusese în perioada petrecută la Clinton. Și acum se mai putea vedea aruncând gențile de golf în portbagajul lui, apoi așezându-se alături de Laurie care râdea de cum jucase.

Laurie.

Când ajunse la Ruta 3 de acces în tunel, vră, înscriindu-se pe una dintre benzi. Ca de obicei, se înainta greu din cauza traficului intens. Aruncă o privire spre ceasul de la bord. Era trei și patruzeci de minute. Nu întârziase; va ajunge la timp la clinică. Spera că arată bine. Se hotărâse greu cu ce să se îmbrace. Până la urmă alesese un sacou cafeniu de in, o cămașă pe care o lăsase desfăcută la gât, pantaloni kaki și mocasini. Dacă s-ar fi prezentat prea elegant, Laurie nu l-ar fi recunoscut. I se uscă gura când se gândi că o va revedea, în sfârșit, după atâtea luni.

Sarah îl aștepta lângă biroul de recepție. Gregg o sărută pe obraz. Nu-i fu greu să observe că Sarah trecea printr-o experiență infernală. Avea cearcăne adânci sub ochi. Sprâncenele și genele închise la culoare făceau ca pielea să pară transparentă. Fata îl conduse imediat în cabinetul doctorului.

Donnelly fu sobru și direct.

— Într-o bună zi, s-ar putea ca Laurie să fie capabilă să ne vorbească despre cei doi ani de absență și despre moartea lui Allan Grant, dar, după cum stă treaba în momentul de față, nu-și va deschide sufletul la timp pentru a putea fi apărată. Noi încercăm s-o luăm pe ocolite, să recreăm o scenă care a determinat-o să aibă o reacție disociativă, ca să vedem dacă putem afla ce a marcat-o atât de tare. Tu le-ai povestit lui Sarah și detectivului Moody episodul petrecut în garsoniera ta, cu un an în urmă – pe el vrem să-l recreăm. Laurie este de acord s-o supunem unui astfel de experiment. Vom înregistra pe casetă video întâlnirea voastră. Vrem să descrii în prezența ei ce ai făcut, ce ai spus, unde vă aflați unul față de altul. De dragul ei, te rog să nu faci nici o corecție și să nu ne ascunzi nimic. Vreau să spun – *absolut* nimic.

Gregg îl aprobă printr-o înclinare a capului.

Doctorul Donnelly ridică receptorul.

— O aduci pe Laurie, le rog?

Gregg nu știa la ce trebuia să se aștepte. Cu siguranță, fata pe care o văzu intrând în cabinet, îmbrăcată într-o fustă scurtă din bumbac și un tricou, cu o curea îngustă în jurul taliei zvelte și cu sandale în picioare, nu era atrăgătoarea lui Laurie. Fata încremeni la vederea lui. Instinctul îi spuse lui Gregg că nu trebuie să se ridice. Degajat, o salută cu o fluturare de mână.

— Bună, Laurie.

Îl privi circumspectă pe când se așeză lângă Sarah, apoi îi răspunse la salut printr-o înclinare a capului, fără să spună însă nimic.

Justin puse camera video în funcțiune.

— Gregg, Laurie te-a vizitat cu aproximativ un an în urmă și, dintr-un motiv necunoscut, a intrat în panică. Vorbește-ne despre întâlnirea voastră.

În dimineața aceea, Gregg repetase de atâtea ori povestea, încât nu avu nici o ezitare.

— Era duminică. Am dormit mult. La ora zece, Laurie a sunat la ușă și m-a trezit.

— Descrie garsoniera în care locuiai, spuse Justin, întrerupându-l.

— Aveam una închiriată deasupra unui garaj, la vreo trei kilometri distanță de campus. Bucătărie sumară, tejghea cu taburete înalte, de bar, canapea extensibilă, pe care dormeam, câteva corpuri de bibliotecă, masă de toaletă, două dulapuri încastrate în perete, baie de dimensiuni acceptabile. N-a fost rău, având în vedere condițiile în care stau de obicei studenții.

Sarah observă că Laurie închisese ochii de parcă își amintea.

— În regulă, spuse Justin. Te așteptai ca Laurie să vină la tine?

— Nu. Știam că se duce să-și petreacă duminica acasă. Chiar mă invitase s-o însoțesc, însă mă pregăteam pentru o teză. Ea a fost la biserică, la slujba de la ora nouă, apoi s-a oprit la brutărie. Când i-am deschis ușa, a zis ceva de genul: „Cafea contra unei gogoși fierbinți? Afacere cinstită?”

— Ce atitudine avea?

— Relaxată. Râdea. Sâmbătă jucasem golf. Fusese o partidă strânsă. Mă bătuse cu numai un punct diferență. Duminică dimineața purta o rochie albă de in în care arăta extraordinar.

— Ai sărutat-o?

Gregg aruncă o privire scurtă spre Laurie.

— Pe obraz. Îmi dăduse niște semnale de avertizare. I se întâmplase să-mi răspundă din tot sufletul la sărutări, însă întotdeauna eram precaut. Se putea speria oricând. Când o sărutam sau o luam pe după umeri, o făceam încet, aparent

întâmplător, urmărind-o să văd dacă nu se crispează. În cazul în care se întâmpla așa ceva, renunțam imediat.

— Nu găsești că situația era frustrantă? se grăbi să întrebe Justin.

— Evident. Dar cred că am intuit întotdeauna că Laurie se teme de ceva și că va trebui să aștept cu răbdare să ajungă sa aibă încredere în mine. Gregg se uită în ochii fostei sale prietene. Niciodată nu i-am făcut vreun rău. Aș omorî pe oricine ar încerca să o rănească.

Laurie se uita la el, nemaievitându-i privirea. Apoi ea continuă povestirea:

— Ședeam lângă Gregg, pe taburetele de la tejghea. Băusem două cafele și împărțisem trei gogoși. Vorbeam despre posibilitatea de a mai juca o partidă de golf. Mă simțeam foarte fericită în ziua aceea. Era o dimineață superbă, în care totul mi se părea proaspăt și curat. Vocea fetei se înmuie în momentul în care rosti cuvântul „curat”.

Gregg se ridică.

— Laurie a spus că trebuie să plece. M-a sărutat, apoi a pornit spre ușă.

— În clipa aceea n-ai observat niciun semn de frică sau de panică? interveni repede Justin.

— Nici unul.

— Laurie, vreau să stai lângă Gregg exact ca în ziua aceea. Prefă-te că ești pe cale să ieși din garsoniera lui.

Laurie se ridică de pe scaun abia după o oarecare ezitare.

— Așa am stat, murmură, întorcând spatele spre Gregg și întinzând mâna în față, spre o clanță imaginară. Iar el…

— Eu am săltat-o de pe podea… spuse Gregg. În glumă. Nu voiam decât s-o mai sărut o dată.

— Arată-mi cum ai făcut, zise Justin pe un ton poruncilor.

— Așa. Gregg se duse exact în spatele fetei, o apucă de partea de sus a brațelor și vru să o ridice.

Trupul ei se înțepeni. Începu să plângă. Gregg îi dădu imediat drumul.

— Laurie, explică-mi de ce te temi, îi ceru Justin.

Plânsul se transformă într-o scânceală înăbușită, de copil, însă răspunsul nu veni.

— Debbie, tu ești cea care plângi, spuse Justin. Explică-mi de ce.

Fata arătă cu degetul în jos, puțin spre dreapta ei. Apoi, cu voce slabă, plângăreață, spuse:

— Are de gând să mă ducă acolo.

Gregg păru șocat, derutat.

— Stați o clipă, zise el. Dacă ne-am afla în garsoniera mea, ar arăta spre canapeaua extensibilă.

— Descrie-mi-o, se auzi bubuind vocea poruncitoare a lui Justin.

— Tocmai mă trezisem, așa încât nu era strânsă. Nu luasem nici lenjeria.

— Debbie, de ce te-ai speriat crezând că Gregg vrea să te ducă în pat? Ce ți s-ar fi putut întâmpla acolo? Spune-ne.

Fata lăsă capul în jos, ascunzându-și fața între palme. Scâncelile înăbușite, de copil, nu încetară.

— Nu pot.

— De ce? Noi te iubim.

Laurie ridică privirea și se repezi spre Sarah.

— Nu știu ce s-a întâmplat, îi șopti surorii sale. Ori de câte ori ne urcam în pat, pluteam departe.

80

Vera West număra zilele până la încheierea trimestrului. I se părea tot mai greu să lase impresia, absolut necesară, că este calmă. Acum, când traversa campusul, la sfârșitul după-amiezii, cu geanta cu teze, se trezi rugându-se să nu izbucnească în plâns înainte de a ajunge în sanctuarul căsuței ei închiriate.

Își îndrăgea căsuța. Aflată într-o fundătură împădurită, fusese locuința unui grădinar care lucrase pe o mare proprietate din apropiere. Ea se angajase la catedra de limbă engleză a Colegiului Clinton deoarece, după ce se întorsese la școală la vârsta de treizeci și șapte de ani ca să-și dea doctoratul, pe care îl luase la patruzeci de ani, simțise că nu-și mai găsește locul în Boston. Tânjise după o schimbare.

Clinton era exact genul de colegiu, mic ca o bijuterie, care îi plăcea. Apoi, fiind o mare amatoare de teatru, îi convenise să se afle atât de aproape de New York.

De-a lungul vieții, puțini bărbați o priviseră cu interes. Uneori se gândise cu tristețe că și-ar fi dorit să găsească un partener cu totul deosebit, dar hotărâse că era destinată să calce pe urmele mătușilor ei nemăritate.

Apoi îl cunoscuse pe Allan Grant.

Își dăduse seama mult prea târziu că s-a îndrăgostit de el. Era un bărbat plăcut, un profesor al cărui intelect îl admira și a cărui popularitate o înțelegea.

Povestea a început în octombrie. Într-o seară, când ieșiseră din aula unde ascultaseră prelegerea lui Kissinger, mașina lui Allan nevrând să pornească, Vera se oferise să-l conducă până acasă. Iar el o invitase să intre, să bea ceva împreună. Ea acceptase. Nici nu-i trecuse prin minte că soția lui lipsea.

Casa lui fusese o surpriză. Scump mobilată. Surprinzător, având în vedere salariul de profesor al proprietarului. Pe de altă parte, întreținerea lăsa de dorit. După cum arăta, era nevoie de o curățenie generală. Vera știa că soția lui, Karen, lucra în Manhattan, însă nu și că are un apartament acolo.

— Bună ziua, doamnă doctor West.

— Ce… o, bună. Vera încercă să zâmbească când trecu pe lângă studenții care o salutaseră. După veselia care domnea în campus se putea lesne deduce că trimestrul era pe sfârșite. Nici unuia dintre tinerii de acolo nu avea cum să-i fie groază de deșertăciunea verii și de cea a viitorului.

În prima seară pe care o petrecuse în casa lui Allan, în timp ce el amestecase whiskyul cu puțin sifon, ea se oferise să se ducă după cuburile de gheață. Văzuse în congelator tot felul de pachete cu pizza, lasagna, plăcintă cu carne de pasăre și Dumnezeu știe ce alte semipreparate. Cerule mare, gândise mirată, doar așa ceva mănâncă biciul om?

Două seri mai târziu, Allan venise la ea să-i aducă o carte. Vera tocmai scosese din cuptor un pui bine rumenit. Aroma ademenitoare îi umpluse toată căsuța. Când Allan comentă pe acest lucru, Vera nu stătu pe gânduri și îl invită imediat la masă.

Allan avea obiceiul ca înaintea fiecărei cine să facă câte o lungă plimbare. Inițial, pe parcursul acestor plimbări nu se oprise la ea decât ocazional. Apoi tot mai des, dar numai în serile în care Karen se afla la New York. Obișnuia să o sune, să se intereseze dacă are nevoie de companie, iar dacă răspunsul era afirmativ, să o întrebe ce trebuie să aducă. Zicându-și el însuși „omul care pică la cină”, sosea de fiecare dată fie cu o sticlă de vin, fie cu o bucată de brânză, fie cu fructe. Întotdeauna pleca pe la ora opt sau opt și jumătate. Și întotdeauna fusese atent cu ea, dar nu altfel decât dacă încăperea ar fi fost plină de oameni.

Cu toate acestea, Vera începuse să-și piardă nopțile întrebându-se câtă vreme va mai trece până când se vor răspândi primele bârfe. Fără să întrebe, fusese convinsă că Allan nu-i vorbise soției sale despre întâlnirile lor.

Allan îi arătase scrisorile „Leonei" chiar de la început.

— N-am de gând s-o las pe Karen să le vadă, îi spusese el. Ar supăra-o.

— Ei, doar nu le-ar da crezare…

— Nu, însă dincolo de fațada ei de femeie rafinată, Karen este mai degrabă nesigură. Depinde de mine mult mai mult decât crede.

O săptămână mai târziu, Allan îi spusese că soția lui descoperise scrisorile.

— A reacționat exact așa cum m-am așteptat. Este supărată și îngrijorată.

În momentul respectiv, Vera considerase că semnalele trimise de Karen sunt derutant de contradictorii. Pe de o parte, ea își făcea griji pentru soțul ei, pe de alta continua să lipsească foarte mult de acasă.

La început, Allan păru să evite cu bună știință orice fel de discuție cu privire la problemele personale. Apoi, treptat, începuse să-i vorbească despre copilăria lui.

— Tata ne-a părăsit pe când aveam opt luni. Mama și bunica… ce pereche! Făceau orice pentru a câștiga un dolar. Allan râse. Vreau să zic doar *aproape* orice. Bunica avea o casă mare veche în Ithaca. Închiria camere numai bătrânilor. Întotdeauna am spus că sunt crescut într-un azil. Patru sau cinci dintre pensionari erau foști profesori, așa că am beneficiat de un ajutor substanțial la temele de acasă. Mama lucra la magazinul universal din localitate. Și ea, și bunica economiseau orice bănuț fie pentru educația mea, fie pentru a face niște investiții cât mai înțelepte. Pot jura că au fost tare dezamăgite când am câștigat o bursă întreagă la Yale. Ambele se

pricepeau la gătit. Îmi amintesc și acum cât de bine m-am simțit în ziua în care am fost la colegiu ca să depun actele necesare acordării ajutorului financiar. Mi s-a părut extraordinar să te întorci după-amiaza acasă, pe o vreme friguroasă, să deschizi ușa și să te trezești izbit de un val de căldură și de mirosuri grozave, venind din bucătărie.

Allan îi făcuse această destăinuire cu numai o săptămână înainte de a muri. Apoi adăugase:

— Vera, exact așa ceva simt și atunci când vin aici. Căldură. Senzația că mă întorc acasă, la o persoană alături de care vreau să fiu. La una care sper că mă dorește. Brațele lui o cuprinseseră pe după talie. Poți fi răbdătoare cu mine? Trebuie să clarific niște treburi.

Ultima dată se întâlniseră chiar în scara morții lui. Atunci Allan fusese agitat, deprimat.

— Ar fi trebuit să discul întâi cu Laurie și cu sora ei, nu să mă duc glonț la decan. Acum decanul mi-a dat de înțeles că mă port prea amical cu acești copii. Și m-a întrebat direct dacă n-au apărut probleme în relațiile mele familiale, dacă soția mea n-are vreun motiv bine întemeiat să stea departe de casă atât de multă vreme.

În seara aceea, înainte de a se despărți, când se opriseră în fața ușii, Allan își apropiase încet capul de ea, o sărutase și zisese:

— Se va produce o schimbare. Te iubesc enorm și am extrem de multă nevoie de tine.

Instinctul o avertizase pe Vera că trebuie să-i spună să rămână la ea. Of, dacă l-ar fi ascultai, dând naibii toate bârfele! Dar îl lăsase pe Allan să plece. Minutarul ceasului nu trecuse de multă vreme de ora zece și jumătate când se trezise sunată de el. La telefon, Allan fusese remarcabil de vesel. Tocmai vorbise cu soția lui și, de data aceasta, jucase cu toate cărțile pe față. Luase un somnifer. Spusese din nou „Te iubesc”, ultimele cuvinte pe care avea să le audă de la el.

Fiind prea agitată pentru a se duce la culcare, Vera urmărise știrile de la ora unsprezece, apoi se apucase să facă ordine prin camera de zi. Umflase pernele, îndreptase teancurile de reviste. Pe scaunul cu spătar înalt, cu aripioare laterale, observase un obiect sclipitor: cheia de contact de la mașina lui Allan. Probabil că îi căzuse din buzunar, își spusese ea.

Din motive de neînțeles, își făcuse griji pentru el. Cheia era o scuză pentru a-l suna. Formase numărul, lăsând telefonul de la celălalt capăt al firului să sune întruna. Nu răspunsese nimeni. Somniferul și-a făcut efectul, își spusese, încercând să se liniștească.

Astăzi, amintindu-și brusc de singurătatea ei, Vera lăsă capul în jos și iuți pașii. În fața ochilor nu vedea pietrele de pavaj, ci chipul lui Allan. Brațele îi erau încordate de dorul lui. Ajunse la treptele casei.

— *Allan. Allan. Allan.*

Nu își dădu seama că rostise numele cu glas tare decât în momentul în care, ridicând privirea, dădu de ochii ironici ai lui Brendon Moody care o aștepta pe verandă.

81

Șezând la o masă dintr-un colț al restaurantului Villa Cesare din Hillsdale, la numai câți va kilometri de Ridgewood, Sarah se întreba cum naiba se lăsase convinsă să cineze cu reverendul Bobby și soția lui, Carla.

Solii Hawkins își făcuseră apariția în fața ușii ei la numai cinci minute după ce sosise de la New York. Veniseră cu mașina pe acolo doar pentru a cunoaște mai bine orășelul în care aveau să se mute, explicaseră ei, iar ea îi depășise pe bulevardul Lincoln.

— După cum arătați, aveți nevoie de puțin ajutor, spusese reverendul Bobby. Dumnezeu mi-a șoptit să întorc mașina din drum, să mă opresc aici și să vă salut.

De cum ieșise din clinică, Sarah se despărțise de Gregg Bennett și pornise spre Ridgewood. Realiză cât este de obosită și de înfometată abia la ora șapte seara, când sosi acasă. Sophie era plecată și în clipa în care deschise ușa casei goale, Sarah își dăduse seama că nu vrea să stea acolo.

Villa Cesare era de multă vreme restaurantul ei favorit, locul unde se mânca bine. Scoici de râu Casino, creveți cu unt și usturoi, un pahar cu vin alb, un cappuccino; și întotdeauna într-o atmosferă primitoare, prietenoasă, gândi ea. Se îndrepta spre ușă ca să plece când apăruseră soții Hawkins; reușiseră cumva să i se alăture.

Salutând cu câte o înclinare discretă a capului chipurile familiare de la celelalte mese, Sarah își spunea: cei doi sunt oameni binevoitori, așa că voi accepta să înalțe pentru mine orice rugăciune vor. Îngândurată, ea realiză în ultimul moment că reverendul Hawkins o întrebase ce face Laurie.

— Totul este o chestiune de timp, răspunse ea. Justin – doctorul Donnelly, vreau să zic – este convins că, până la urmă, Laurie va renunța să se

mai ferească și va începe să vorbească despre seara în care a murit profesorul Grant, însă se pare că amintirile acestea sunt strâns legate de teama pe care i-au provocat-o evenimentele din trecut. Medicul presimte că, la un moment dat, se va produce o breșă spontană în compartimentul acela al creierului în care și-a închis toate amintirile. Rogu-te, Doamne, să se întâmple așa.

— Amin, spuseră Bobby și Carla la unison.

Brusc, Sarah își dădu seama că lăsase garda jos. Vorbea prea mult despre Laurie. În definitiv, oamenii aceștia nu erau decât doi străini, singura lor legătură cu ea era aceea că ei cumpăraseră casa.

Casa. Un teren mai sigur.

— Mama a aranjat grădina în așa fel încât să avem parte în permanentă de câte o pată de culoare, spuse, alegându-și din coș o chiflă mai bine rumenită. Lalelele au fost minunate. Le-ați văzul. Azaleele vor înflori peste vreo săptămână. Ele sunt favoritele mele. Ale noastre sunt extraordinare, dar nu la fel de spectaculoase ca soiul acela, D'Andreas, pe care îl au cei de la casa din colț.

Opal îi adresă un zâmbet luminos.

— Care casă? Cea cu obloane verzi sau cea albă, care a fost cândva roz?

— Cea care a fost roz. Doamne, cât i-a displăcui tatei când foștii proprietari au zugrăvit-o în culoarea aia! Țin minte că a zis că se va duce la primărie ca să ceară să i se micșoreze impozitul.

Opal simți că ochii lui Bic o sfredelesc furioși. Greșeala ei era atât de mare încât fu cât pe ce să icnească. De ce se gândise tocmai acum la casa roz din colț? Câți ani trecuseră de când fusese zugrăvită în alb?

Dar, din fericire, Sarah Kenyon nu păru să-i sesizeze gafa. Ea începu să vorbească despre locuințele tip și cât de bine va fi să se mute acolo.

— Vor fi gata pe la întâi august, spuse ea. Deci în curând vă vom elibera casa. Ați fost foarte

amabili că ați așteptat atât de mult.

— Există vreo șansă ca Laurie să se întoarcă acasă? întrebă Bic într-o doară în momentul în care chelnerul îi aduse porția de vițel *piccata.*

— Mă rog lui Dumnezeu să existe, reverend Hawkins, îi spuse Sarah. Doctorul Donnelly a zis că nu reprezintă un pericol pentru nimeni. Vrea să fie examinată de psihiatrul desemnat de procuratură ca să-i dea acordul s-o externeze. El crede că, pentru a coopera cu noi la propria ei apărare, trebuie să scape de senzația că numai niște uși bine încuiate îi pot da siguranța necesară.

— Cea mai aprigă dorință a mea este să vă văd surioara întorcându-se acasă, în Ridgewood, spuse Bic, bătând-o ușor pe mână.

În seara aceea, când ajunse în pat, Sarah avu sâcâitorul sentiment că îi scăpase ceva, un detaliu care ar fi trebuit neapărat sesizat.

Probabil că este vorba de vreo afirmație făcută de Laurie, conchise ea în clipa în care adormi.

82

Justin Donnelly parcurse pe jos drumul de la clinică până la apartamentul lui din Central Park South, atât de cufundat în gânduri, încât pentru prima oară nu mai admiră panorama schimbătoare a New York-ului. La ora șapte, soarele mai avea să întârzie pe cer patruzeci de minute. Căldura scosese din case un șuvoi continuu de oameni care ieșiseră să se plimbe pe Fifth Avenue, oprindu-se pe la tarabele cu cărți de pe trotuarul de lângă parc sau pentru a admira operele de artă ale amatorilor.

Justin nu sesiză nici mirosul pătrunzător de souvlaki[10] care pluti spre nările lui dinspre cărucioarele obosiților vânzători ambulanți care se îndreptau spre adăposturile de noapte, nici caii înhămați la trăsurile decorate festiv care așteptau răbdători la colțul dintre Fifth Avenue și Central Park South, nici șirul de limuzine din fața hotelului Plaza. Nu se gândea decât la Laurie Kenyon.

Era realmente cea mai interesantă pacientă pe care o întâlnise vreodată. Era ceva obișnuit ca femeile molestate în copilărie să aibă impresia că purtarea lor fusese provocatoare și dusese la comiterea abuzurilor. Cele mai multe reușeau până la urmă să înțeleagă că nu avuseseră puterea să schimbe cursul evenimentelor. Laurie Kenyon, în schimb, refuza să admită un asemenea raționament.

Făcuse totuși unele progrese. Înainte de a pleca de la clinică, Justin trecuse pe la ea. Cum cina fusese servită deja, o găsise stând în solariu, îngândurată și tăcută.

— Gregg a fost foarte drăguț că a venit astăzi, îi spusese din proprie inițiativă, după care adăugase: Știu că n-ar fi capabil să-mi facă vreun rău.

Justin profitase de ocazie.

— Nu-i vorba doar de faptul că nu-ți face nici un rău, Laurie. Te și ajută. Doar datorită lui ai

observat că a fi ridicată în glumă de pe podea zgândăre o amintire care, lăsând-o să iasă la lumină, te-ar putea ajuta să-ți revii. Restul depinde doar de tine.

Laurie spusese:

— Sunt conștientă. Voi încerca. Promit. Știi, doctore, ce mi-ar plăcea să fac? Nu așteptă să i se dea un răspuns. Mai mult ca orice pe lumea asta mi-ar plăcea să mă duc în Scoția și să joc golf la St. Andrews. Vi se pare că este o dorință nebunească?

— Dimpotrivă, este extraordinară.

— Dar, evident, așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

— Doar dacă nu vrei să te ajuți singură.

Schimbându-și direcția pentru a intra în clădirea în care locuia, Justin se întrebă dacă nu cumva forțase prea tare nota. Nu-și dădea seama dacă nu greșise sunându-l pe psihiatrul desemnat de procuratură ca să-i ceară să o reevalueze pe Laurie, pentru a-i reda dreptul la eliberare pe cauțiune.

Câteva minute mai târziu, în timp ce sorbea din Chardonnay-ul lui australian favorit stând pe terasă, Justin auzi soneria telefonului țârâind. Infirmiera șefă se scuză de deranj.

— În legătură cu domnișoara Kenyon am îndrăznit să vă caut. Zice că trebuie să vorbească imediat cu dumneavoastră.

— Laurie?

— Nu Laurie, domnule doctor. Kate, alter ego-ul ei. Vrea să vă spună ceva foarte important.

— Dă-mi-o!

Vocea stridentă a lui Kate zise:

— Doctore Donnelly, ascultă-mă, trebuie să știi. Există un puști care vrea să-ți spună ceva îngrozitor, dar Laurie se teme să-i permită să deschidă gura.

— Care puști, Kate? întrebă Justin repede. Am dreptate, gândi apoi. Laurie mai are o personalitate care n-a ieșit încă la suprafață.

— Nu știu cum îl cheamă. N-a vrut să-mi zică nimic. Dar are vreo nouă sau zece ani, este foarte inteligent și știe al naibii de multe despre Laurie. A început să obosească să-și țină gura. Continuă s-o presezi pe Laurie. Slăbește rezistența pe care ți-o opune. Astăzi, puștiul era cât pe ce să reușească să-ți vorbească.

Justin auzi declicul care marcă întreruperea legăturii.

83

În ziua de 15 iunie, reverendul Bobby Hawkins primi un telefon de la Liz Pierce de la revista *People,* propunându-i un interviu. I se ceruse să scrie un articol despre el pentru numărul din septembrie.

Bic protestă, apoi spuse că este încântat și că se simte flatat.

— M-aș bucura să pot populariza și mai mult cultul, o asigură el pe Pierce.

Dar când puse receptorul în furcă, căldura din vocea lui dispăru.

— Opal, dacă refuz, ziarista asta ar putea crede că ascund ceva. Cel puțin așa pot influența ceea ce va scrie.

84

Brendon Moody se uită cu milă la Sarah. Deși această zi de la mijlocul lunii iunie îți scotea transpirația prin toți porii, ea nu pusese în funcțiune aparatul de aer condițional de la fereastra bibliotecii. Brendon îi privi îmbrăcămintea. Purta o bluză bleumarin, cu guler alb, și o fustă albă. Cu toate că era abia ora opt și jumătate dimineața, era pregătită deja să pornească spre New York. Doamne, gândi Brendon, au trecut patru luni de chin, în care a mâncat, a băut și a respirat doar un plan de apărare care nu va da nici un rezultat. Patru luni pe care le-a petrecut mai mult în clinica de psihiatrie, mulțumind Celui-de-Sus că sora ei se află acolo, nu în pușcăria districtului Hunterdon. Iar el era pe cale să-i distrugă ultima speranță că va găsi o soluție viabilă de apărare.

Sophie ciocăni la ușă, apoi, fără să aștepte să i se răspundă, o deschise și intră cu o tavă cu două cești cu cafea, chifle și două pahare cu suc de portocale.

— Domnule Moody, spuse ea, sper că o puteți face pe Sarah să înghită o chiflă. Nu mai mănâncă nimic. O să ajungă numai piele și os.

— Of, Sophie, protestă Sarah.

— Nici un „of, Sophie”, ăsta-i adevărul. Sophie lăsă tava pe birou, cu chipul încruntat de îngrijorare. Omul Miracolelor are de gând să-și facă apariția și astăzi? întrebă. Vorbesc serios, Sarah, ar trebui să le pretinzi să-ți plătească chirie.

— Ei ar trebui să-mi pretindă să le plătesc chirie, spuse Sarah. Sunt proprietarii acestei case încă din luna martie.

— Dar înțelegerea a fost să se mute aici abia în august.

— Nu mă deranjează prezența lor. Au fost chiar foarte drăguți cu mine.

— Știi ce? De la o vreme îi urmăresc în fiecare duminică la televizor și permite-mi să-ți spun că formează o pereche de toată frumusețea. După părerea mea, el ia numele Domnului în deșert promițând miracole în schimbul banilor și vorbind de parcă Atotputernicul l-ar vizita zilnic ca să mai stea puțin la taclale împreună.

— Sophie! spuse Sarah, revoltată.

— Bine, bine, ești ocupată. Clătinând din cap, menajera ieși din bibliotecă cu pași apăsați pentru a-și exprima dezaprobarea.

Sarah îl servi pe Brendon cu o ceașcă de cafea.

— Deci, ce spuneam?… Sau n-am reușit să spunem încă nimic?

Brendon luă ceașca, puse trei lingurițe pline de zahăr și amestecă zgomotos.

— Mi-aș fi dorit să-ți pot da o veste bună, zise el, însă nu pot. Ne-am agățat de speranța că Allan Grant a profilat de durerea și deprimarea surorii tale pentru ca după aceea s-o înfurie dându-i scrisorile pe mâna conducerii colegiului. Problema este că, chiar de-ar fi așa, nu ne vom putea dovedi niciodată teoria. Căsnicia lui se afla într-un avansat proces de descompunere. Am simțit asta, așa că am luat-o pe acest drum și am ajuns la nevastă-sa. Doamna Grant este o bucățică pe cinste. Potrivit celor relatate de membrii personalului hotelului, de-a lungul timpului a avut o varietate destul de mare de prieteni de sex masculin. Dar de vreun an s-a lipit de unul, de care pare îndrăgostită de-a binelea, un anume Edwin Rand. Tipul este genul de bărbat cizelat și arătos, care se dă în vânt după femei. Are vreo patruzeci sau patruzeci și cinci de ani. Este autor de cărți de călătorie care nu face destui bani ca să trăiască din asta, însă este invitat în diverse stațiuni de pe tot globul. A făcut o artă din a trăi în felul ăsta.

— Allan Grant aflase despre el? întrebă Sarah.

— Nu știu sigur. Atâta vreme cât Karen stătea acasă, relațiile dintre ei păreau bune.

— Dar dacă am presupune că aflase, totuși, și că, simțindu-se rănit în amorul propriu, dat la o parte de soție, se întorsese spre Laurie, care era îndrăgostită de el?

Rostind aceste cuvinte, păru să prindă brusc viață. Sărmana de ea, gândi Brendon. Încearcă să se agațe de orice amănunt pe care ar putea să-și întemeieze planul de apărare.

— Nu ține, replică el fără menajamente. Allan se înlâlnea cu o profesoară de la colegiu, Vera West. West a izbucnit în plâns când mi-a zis că a vorbit cu el, pentru ultima dată, chiar în seara în care a murit, pe la ora zece și jumătate. Profesorul fusese bine dispus. Îi spusese că se simte ușurat deoarece, în sfârșit, „jucase cu toate cărțile pe față".

— Asta însemnând că…?

— După cum bănuiește Vera West, se referise la faptul că-și anunțase soția că vrea să divorțeze. Brendon întoarse privirea în altă direcție ca să nu mai vadă disperarea apărută în ochii femeii din fața lui. La drept vorbind, continuă el, ai putea deschide o acțiune penală *prima facie*[III] împotriva soției lui. Allan Grant a moștenit de la mama sa un fond de investiții care era administrat de altcineva prin procură. Datorită lui, avea un venit anual de aproximativ o sută de mii de dolari. Dar, până la vârsta de șaizeci de ani, nu se putea atinge de fondul propriu-zis – care se apropie de un milion și jumătate de dolari și se află într-o continuă creștere. Este evident că bătrâna știa că fiul ei nu are simțul banului. Iar din câte am auzit, Karen Grant se folosea de acest venit ca și cum i se cuvenea. În cazul unui divorț, fondul de investiții nu s-ar fi împărțit între ei. Deci, oricât de bine ar merge afacerile agenției sale de voiaj, cu banii obținuți de acolo nu și-ar mai fi putut permite să locuiască în apartamentul acela luxos din oraș și să-și procure toalete numai de la firme de renume. Iar prietenul scriitor ar fi devenii curând istorie.

Moartea lui Allan i-a soluționat, însă, toate aspectele. Problema este, însă, concluzionă Brendon, că nu există nici o îndoială că această Karen Grant n-a împrumutat cuțitul de la Laurie pentru a i-l returna imediat după ce și-a înjunghiat soțul.

Sarah nu sesiză că i se răcise cafeaua. Sorbi o înghițitură, ceea ce o ajută să-și relaxeze mușchii gâtului și să-și dreagă vocea.

— Am primit știri noi de la procuratura districtului Hunterdon, spuse ea. Psihiatrii pe care i-au trimis s-o examineze pe Laurie s-au uitat la casetele înregistrate în timpul ședințelor ei de psihoterapie. Acceptă posibilitatea ca sora mea să sufere de o boală disociativă care a făcut-o să-și multiplice personalitatea. Sarah își trecu mâna peste frunte de parcă ar fi vrut să scape de o durere de cap pe care o putea îndepărta simplu, ca pe o picătură de sudoare. Dacă pledează vinovat pentru acuzația de omor nepremeditat, mi-au promis că nu vor cere curții cu juri să propună condamnarea maximă. În cazul acesta, Laurie va fi eliberată, probabil, peste cinci ani sau chiar mai puțin. În schimb, dacă ne susținem cauza în instanță, o vor acuza hotărât de crimă cu premeditare.

85

— A trecut o lună de când m-a sunat Kate, ca să-mi spună că mai există o personalitate, îi spuse Justin lui Sarah, un băiat de nouă sau zece ani care vrea să-mi vorbească. După cum știi, de atunci Kate susține că nu știe nimic de această nouă personalitate.

Sarah dădu din cap aprobator.

— Știu. Venise vremea să-l informeze pe Justin Donnelly că, împreună cu Brendon Moody, ajunsese la concluzia că era în interesul surorii sale să accepte soluția negocierii. Am luat o hotărâre, începu ea.

Justin o ascultă fără să-și ia ochii de la ea. Dacă aș fi fost pictor, gândi, aș fi desenat acest chip, intitulând lucrarea „Durere”.

— Deci, vezi, conchise Sarah, psihiatrii guvernamentali sunt convinși că Laurie a fost supusă unor abuzuri sexuale în copilărie și consideră că există semne clare ale unei boli disociative care a determinat-o să-și multiplice personalitatea. După cum m-au asigurat, jurații vor fi mișcați de soarta ei, așa încât este puțin probabil să fie găsită vinovată de crimă premeditată. Dar și condamnarea pentru omor nepremeditat cu circumstanțe agravante poate ajunge la treizeci de ani de pușcărie. Pe de altă parte, dacă pledează vinovat pentru acuzația de omor nepremeditat de gradul doi, adică pentru crimă intenționată într-un moment de furie justificată de o provocare, i se vor da, în cel mai rău caz, maximum zece ani. Doar de judecător depinde să i se dea cinci ani, fără dreptul de a fi eliberată pe cuvânt de onoare. Ca să nu mai zic că există și posibilitatea să-i stabilească acest termen de cinci ani fără a stipula interzicerea dreptului de eliberare pe cuvânt de onoare, lucru care ar însemna că poate scăpa peste un an sau doi.

Nu am dreptul să mă joc cu aproape treizeci de ani din viața surorii mele.

— Cum poate pleda vinovată pentru o crimă de care nu-și amintește să fi comis-o? întrebă Justin.

— Este legal. În esență, ideea de bază a declarației ei va trebui să fie următoarea: deși nu-și amintește când și cum a comis crima, atât ea, cât și avocata ei, analizând probele, sunt satisfăcute de capul de acuzare stabilit de procuror.

— Cât mai poți amâna începerea derulării evenimentelor?

Vocea ei deveni nesigură.

— La ce bun? Slăbirea presiunii la care o supunem ca să-și amintească ce i s-a întâmplat poate avea în viitorul mai îndepărtat efecte benefice pentru ea. Lasă-le să-și urmeze cursul.

— Nu, Sarah. Justin împinse scaunul în spate și se îndreptă spre fereastră. Dar regretă imediat că se dusese acolo. Pe latura opusă a grădinii, în solariu, se afla Laurie. Fata se uita afară, stând cu palmele lipite de geam. Chiar și de la distanța aceea, Justin intui că se simte ca o păsărică în colivie care tânjește să-și ia zborul. Se întoarse cu fața spre Sarah. Mai dă-mi puțin timp. Cât de repede crezi că-i va permite judecătorul să se întoarcă acasă?

— Săptămâna viitoare.

— În regulă. Disecară ești ocupată?

— Să mă gândesc. Sarah vorbea repede, încercând evident să-și înfrâneze emoțiile. Dacă trec pe acasă, ori mă voi trezi cu soții Hawkins la ușă ca să mai depoziteze niște lucruri și să mă invite la restaurant, ori o voi găsi pe Sophie, pe care o iubesc din tot sufletul, sortând lucrurile părinților mei ca să mă scape de o treabă pe care am refuzat-o – scoaterea și vânzarea hainelor lor. Mai există și o a treia posibilitate: să mă pun pe treabă ca să încerc să găsesc o cale ingenioasă de a o apăra pe Laurie.

— Sunt sigur că ai prieteni care te invită în oraș.

— Am o mulțime de prieteni, spuse Sarah. Prieteni buni, veri, de asemenea, toți oameni extraordinari care vor să mă ajute. Dar, vezi tu, la sfârșitul unei zile de muncă nu mă pot apuca să-i explic fiecăruia ce se mai întâmplă. Nu pot să mai ascult promisiuni cum că va interveni o schimbare, că totul se va sfârși cu bine până la urmă. Și nu mai suport să aud că toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă Laurie n-ar fi fost răpită în copilărie. Știu asta. Știu atât de bine, încât simt că înnebunesc. A, da, după cum nu mai vreau să aud că, la urma urmei, tata avea șaptezeci de ani, iar mama, după operația de acum câțiva ani, nu avea perspective prea bune, așa că poate este o binecuvântare că s-au dus împreună pe lumea cealaltă. Vezi tu, recunosc că au dreptate. *Dar nu vreau s-o aud.*

Justin își dădea seama că un cuvânt de alinare ar fi făcut-o imediat pe Sarah să izbucnească în plâns. Și nu voia să se întâmple așa ceva. Laurie trebuia să apară în cabinet dintr-un moment în altul.

— Aveam de gând să-ți propun să cinăm împreună diseară, spuse el blând. Dar acum vreau să-ți arăt ceva.

Din dosarul lui Laurie, Justin scoase o fotografie de douăzeci pe douăzeci și cinci. Linii fine se încrucișau încolo și încoace.

— Asta este varianta mărită a pozei rupte de Laurie în ziua în care a fost internată aici, o lămuri el. Tipul care a reconstituit-o a făcut o treabă foarte bună. Spune-mi ce vezi.

Sarah privi fotografia. Deodată făcu ochii mari.

— Poza inițială fiind atât de distrusă, n-am observat că Laurie plângea. Și n-am distins prea bine nici copacul ăsta… Sau casa asta dărăpănată. Iar în spatele ei, ce este? Un hambar? În Ridgewood nu există așa ceva. Oare unde o fi făcută? Apoi Sarah se încruntă. A, stai puțin. Laurie mergea de trei ori pe săptămână la o creșă. Cei de acolo obișnuiau să-i ducă pe copii în excursie în parcuri sau pe la lacuri. Pe lângă

Harriman State Park există astfel de case, gen ferme. Dar ce să fi supărat-o atât de tare pe Laurie?

— Voi încerca să aflu, spuse Justin, punând camera video în funcțiune de cum o văzu pe Laurie deschizând ușa.

Laurie făcu un efort să se uite la fotografie.

— Cotețul găinilor din spatele casei, murmură ea. Lucruri tare urile s-au mai petrecut acolo.

— Ce lucruri urâte, Laurie? întrebă Justin.

— Nu vorbi, neroado. Va afla și știi ce-ți va face.

Sarah își înfipse unghiile în podul palmelor. Asta era o voce pe care nu o mai auzise niciodată – o voce tânără, polemică, de băiețel. Laurie se încruntase. Deși fața ei părea să-și fi pierdut contururile, buzele se strânseseră în două linii ferme. O mână se lovea ritmic de cealaltă.

— Bună, spuse Justin degajat. Iată că a apărut o figură nouă. Cum te cheamă?

— Hei, tu, treci înăuntru! Acesta era tonul pisicos al lui Leona. Ascultă, doctore, știu că autoritara Kate a încercat să treacă peste mine. Dar am de gând să mă impun.

— Leona, de ce ne dai mereu bătaie de cap? întrebă Justin.

Sarah înțelese că medicul încerca o tactică nouă. Vocea lui era belicoasă.

— Pentru că oamenii profită întotdeauna de mine. Am avut încredere în Allan, iar el m-a tras pe sfoară. Am avut încredere în tine, atunci când ne-ai zis să ținem un jurnal, iar tu ne-ai strecurat în el fotografia aceea.

Pe fața lui Laurie cădea mereu câte o șuviță de păr, pe care ca o împingea spre spate cu un gest foarte seducător.

— Este imposibil. Nu în jurnal ai găsit fotografia, Leona.

— Ba da, sunt sigură că acolo am găsit-o. Ca și afurisitul ăla de cuțit care a apărut în geanta mea. Ce frumos a fost în seara aia când m-am dus la Allan ca să-i cer explicații pentru ceea ce a făcut! Dormea atât de liniștit încât nici măcar nu l-am trezit. Cu toate acestea, acum, lumea dă vina pe mine că este mort.

Sarah își ținu respirația. Nu reacționa, își spuse. Nu-i distrage atenția.

— Chiar n-ai încercat să-l trezești?

— Nu. Aveam de gând să i-o coc. Vreau să zic că, pentru mine, nu mai exista nici o șansă de scăpare. Cuțitul de bucătărie dispărut din casă. Sarah. Sophie. Doctorul Carpenter. Toată lumea vrea să afle de ce l-am luat. *Nu* l-am luat. Apoi Allan mă trage pe sfoară. Știi ce m-am hotărât să fac? Fata nu aștepta să i se răspundă. Să i-o coc zdravăn tipului ăluia. Să mă sinucid în fața lui. Trebuia să sufere pentru ceea ce mi-a făcut. Oricum nu avea sens să mai trăiesc. Pentru mine nimic nu mai putea să meargă bine.

— Când te-ai dus acasă la el, ai găsit fereastra aceea lungă deschisă?

— Nu. Eu nu intru pe ferestre. Ușa de la terasă, care dă în camera de lucru. Zăvorul nu intrase în lăcașul lui. El era deja în pat. M-am dus până în dormitor. Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai o țigară?

— Firește că am. Donnelly aștepta ca Leona să se sprijine degajată de spătar, cu țigara aprinsă între degete, apoi întrebă: Ce făcea Allan când ai intrat în camera lui?

Buzele ei schițară un zâmbet strâmb.

— Sforăia. Îți vine să crezi că s-a putut întâmpla așa ceva? Marea mea scenă de teatru a fost compromisă. Se ghemuise în pat ca un copil, cu brațele încolăcite în jurul pernei și părul cam ciufulit, și sforăia. Vocea ei se înmuie și deveni nesigură. Și tata sforăia. Mama obișnuia să spună că ăsta este singurul lui defect pe care ar dori să-l

corecteze. Putea trezi și morții când începea să sforăie.

Da, gândi Sarah, da.

— Aveai cuțitul la tine?

— Of, da. Mi-am pus geanta pe podea, lângă pat. Cuțitul era deja în mâna mea. L-am lăsat pe geantă. Eram foarte obosită. Știi ce-am gândit?

— Spune-mi.

Vocea fetei suferi o transformare totală. Micuța Debbie fu cea care răspunse:

— După ce m-am întors de la casa cu coteț, m-am gândit întruna că n-am voie să-l las pe tata nici să mă țină în brațe, nici să mă pupe. Așa am gândit și atunci. De aceea m-am întins în pat, lângă Allan, fără să-l deranjez. Habar n-a avut că sunt acolo. A continuat să sforăie.

— Și ce s-a întâmplat după aceea, Debbie?

O, te rog, Doamne! gândi Sarah.

— După aceea m-am speriat. Mi-era teamă că se va trezi, se va înfuria și mă va pârî din nou decanului, așa că m-am dat jos din pat și am plecat în vârful picioarelor. N-a avut cum să-și dea seama că am trecut pe la el.

Debbie chicoti fericită, ca o puștoaică care a scăpat nepedepsită după ce jucase o festă.

Seara, Justin o duse pe Sarah la restaurantul Neary's de pe East Fiftyseventh Street.

— Sunt un client fidel, îi spuse în timp ce un foarte radios Jimmy Neary se grăbi să le vină în întâmpinare. Justin i-o prezentă pe Sarah: Jimmy, uite aici o persoană pe care va trebui s-o mai îngrași puțin.

La masă, el îi zise:

— Cred că ai avut o zi suficient de grea. Vrei să-ți povestesc ceva despre Australia?

Ei nu-i veni să creadă că poate mânca toți cartofii prăjiți și tot sandvișul cu carne de vițel. Când Justin comandă o sticlă de Chianti, ea protestă:

— Hei, tu poți merge pe jos până acasă, dar eu trebuie să mă sui la volan.

— Știu. Este abia ora nouă. Vom face o lungă plimbare până la apartamentul meu și vom bea o cafea acolo.

New York-ul într-o seară de vară, gândi Sarah în timp ce ședeau pe terasa lui mică, bând câte un espresso. Becuri în copacii care înconjurau Taverna de pe Pajiște, vegetație luxuriantă, cai și trăsuri, plimbăreți și amatori de jogging. Toate acestea făceau parte dintr-o lume care se alia la mare distanță de celulele și gratiile închisorii.

— Hai să vorbim despre problema noastră, zise ea. Există vreo șansă ca ceea ce a spus astăzi Laurie, sau mai degrabă Debbie, să fie adevărat? Mă refer la plecarea ei după ce a stat întinsă în pat lângă Allan Grant. Chiar l-o fi lăsat dormind?

— Probabil că este adevărat din punctul ei de vedere.

— Vrei să spui că s-ar putea ca Leona să fi preluat conducerea imediat după plecarea micuței Debbie?

— Leona sau o altă personalitate pe care n-am întâlnit-o încă.

— Înțeleg. Mi s-a părut că Laurie și-a amintit de ceva în momentul în care a văzut fotografia aia. Oare ce să fie?

— Presupun că în locul în care a fost ținută în cei doi ani de absență exista vreun coteț. Fotografia i-a amintit de o întâmplare petrecută acolo. Pe măsura trecerii timpului, s-ar putea să ajungem să aflăm despre ce este vorba.

— Dar nu mai dispunem de prea mult timp. Când rosti aceste cuvinte, Sarah nu își dădu seama că plânge până când își simți lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Duse palmele la gură, încercând să-și înăbușe hohotele sfâșietoare.

Justin o strânse la piept.

— Descarcă-te, Sarah, spuse el cu tandrețe.

86

Brendon Moody avea o teorie: dacă ai răbdare, până la urmă apare și ocazia dorită. Ocazia lui se ivi în ziua de 25 iunie din partea unei persoane la care nu se aștepta. Don Fraser, un student din clasele inferioare ale Colegiului Clinton, fu arestat pentru comercializare de droguri. Înțelegând că situația este gravă fiindcă fusese prins asupra faptului, băiatul propuse să facă un târg cu autoritățile statului: tratarea lui cu indulgență, în schimbul unei informații despre Laurie Kenyon. El putea spune pe unde umblase fata în seara în care fusese ucis Allan Grant.

Procurorul nu-i garantă nimic, însă îi promise că va face tot ce va fi posibil. Vânzarea drogurilor la o distanță mai mică de trei sute de metri de o școală se putea solda cu o condamnare de trei ani de închisoare, fără drept de eliberare pe cuvânt de onoare. Dar Fraser fiind prins chiar la limita celor trei sute de metri, procurorul acceptă ca, în cazul în care îi furnizează o informație semnificativă, să nu-l învinuiască de delict în zonă școlară.

— Și vreau ca procuratura să-mi asigure imunitate pentru ceea ce am să vă spun, insistă Fraser.

— Ai fi un avocat bun, replică procurorul iritat. Fii atent, repet: dacă ne ajuți cu ceva demn de luat în seamă, te ajutăm și noi. Pe moment, nu-ți fac nici o altă promisiune. Accept-o pe asta sau renunță.

— Bine. Bine. Din întâmplare, în seara zilei de 28 ianuarie mă aflam în colțul dintre North Church și Maple, începu Fraser.

— Din întâmplare! Ce oră era?

— Unsprezece și zece minute.

— În regulă. Și ce s-a întâmplat?

— Am vorbit cu doi prieteni. Apoi ei au plecat, iar eu am rămas acolo ca să aștept o persoană care

n-a mai apărut. Era frig. Mi-am zis deci că trebuie s-o iau din loc și să mă întorc la cămin.

— Asta a fost la unsprezece și zece minute.

— Da. Fraser își alegea cuvintele cu grijă. Deodată am văzut-o apărând pe puicuța aia. Știam că e Laurie Kenyon. Toată lumea o cunoștea. Datorită golfului, îi apăruse de multe ori fotografia în ziare. Și i-a apărut și când i-au murit părinții.

— Cum era îmbrăcată?

— Canadiană de schi. Blugi.

— Avea vreo pată de sânge pe ea?

— Nu. Nici un strop.

— Ați vorbit?

— S-a îndreptat direct spre mine. După cum se purta, am avut impresia că vrea să mă agațe. Avea ceva foarte sexy…

— Stai puțin. Colțul dintre North Church și Maple se află la vreo zece cvartale distanță de locuința lui Grant, nu-i așa?

— Cam așa. Deci a venit la mine și mi-a spus că are nevoie de o țigară.

— Și ce-ai făcut?

— Păi… n-o să folosiți chestiile astea împotriva mea, nu?

— Nu. Ce-ai făcut?

— Am crezut că se referă la „iarbă”, așa că am scos puțină.

— Apoi?

— S-a înfuriat. A zis că vrea o țigară adevărată, că nu suportă porcăria aia. Aveam și țigări. I-am propus să-i vând un pachet.

— Nu i-ai oferit una singură?

— Hei, de ce să fi făcut așa ceva?

— A cumpărat un pachet?

— Nu. A vrut să întindă mâna spre poșetă, dar s-a oprit și a zis ceva bizar, A zis: „Fir-ar să fie. Trebuie să mă întorc. Copilul ăla tâmpit a uitat s-o ia.”

— Ce copil? Ce-a uitat să ia?

— Nu știu ce copil. Sunt convins că se referea la poșeta ei. M-a rugat s-o aștept douăzeci de minute, că se întoarce.

— Și ai așteptat-o?

— Păi, mi-am zis de ce să n-o aștept? Poate că, între timp, îi va apărea și celălalt prieten al meu.

— Deci ai rămas acolo.

— Nu. Nu voiam să fiu văzut. Am ieșit de pe trotuar și m-am ascuns între două tufe de pe gazonul casei din colț.

— Cât timp a trecut până la întoarcerea fetei?

— Cred că vreo cincisprezece minute. Dar nu s-a oprit din drum. Fugea ca nebuna.

— Chestia asta este foarte importantă. În momentul acela avea poșeta la ea?

— Strângea ceva în brațe, cu ambele mâini, așa că presupun c-o avea.

87

Bic și Opal ascultau fascinați înregistrarea discuției dintre Sarah și Brendon Moody despre mărturia elevului care comercializase droguri.

„Se potrivește cu ceea ce ne-a spus Laurie”, îi explica Sarah lui Moody. „Debbie, alter ego-ul copil, își amintește că a plecat de la Allan Grant. Dar nici una dintre personalitățile surorii mele nu vrea să vorbească despre ce s-a întâmplat după ce s-a întors la el.”

Bic remarcă pe un ton rău prevestitor:

— Să te furișezi afară din casa unui bărbat – apoi să te întorci, ca să comiți o crimă – groaznic.

Opal încercă să-și stăpânească gelozia consolându-se la gândul că toată povestea se va încheia în curând. Sarah Kenyon trebuia să plece din casă peste numai câteva săptămâni, iar Bic nu avea acces în zona în care se muta ea.

Bic dădu banda înapoi ca să asculte încă o dată ultima parte.

— Judecătorul a acceptat ca Lee să iasă din clinică pe data de 8 iulie. Asta înseamnă miercurea viitoare, spuse el. Vom trece prin Ridgewood ca să-i urăm bun venit acasă.

— Bic, doar nu vrei să zici că ai de gând să dai ochii cu ea!

— Știu foarte bine ce vreau să zic, Opal. Amândoi vom avea o ținută conservatoare. Și nu vom vorbi nici despre rugăciuni, nici despre Dumnezeu, deși mă doare sufletul să nu-l implic pe Cel-de-Sus în absolut toate activitățile noastre. Dar acum este important un singur lucru: să ne împrietenim cu ea. Nu vom sta mult. Ne vom scuza pentru deranj și vom pleca. Pentru cazul în care întâlnirea asta o va face să-și amintească ceva, vreau ca în mintea ei să fie un amalgam de chipuri. Cele pe care le reține din trecut, cele pe care le

avem acum… Ia încearcă chestia asta ca să văd cât de drăguță ești.

Bic îi dădu o cutie. Opal o deschise și scoase o perucă. Se duse apoi la oglindă și o potrivi, după care se întoarse cu fața spre el ca s-o admire.

— Dumnezeule, este perfectă, observă Bic.

Telefonul sună. Opal ridică receptorul.

Era Rodney Harper de la postul WLIS din Bethleem.

— Îți aduci aminte de mine? întrebă el. Eram directorul postului cu ani în urmă, pe vremea când vă transmiteați emisiunile de aici. Sunt mândru să-ți spun că acum sunt proprietarul lui.

Opal îi făcu semn lui Bic să ridice receptorul derivației, apoi spuse:

— Rodney Harper. Firește că nu le-am uitat.

— Vreau să vă felicit pentru toate succesele voastre. Voi, fraților, trebuie să fi străbătut un drum tare lung. Știți de ce v-am sunat? Am primit vizita unei ziariste de la revista *People* care mi-a vorbit despre voi.

Opal și Bic schimbară o scurtă privire.

— Ce voia?

— O, doar să afle ce fel de oameni sunteți. I-am zis că Bobby este cel mai bun predicator pe care l-am avut vreodată prin părțile astea. Apoi s-a interesat dacă am vreo poză de-a voastră de pe vremea aceea.

Opal văzu chipul alarmat al lui Bic și înțelese că reflecta propria expresie.

— Și ai avut?

— Mă văd nevoit să recunosc, cu mare regret, că nu găsesc nici una. Acum vreo zece ani ne-am mutat în alt sediu și ne-am descotorosit de o grămadă de lucruri inutile. Bănuiesc că fotografiile voastre au ajuns la gunoi.

— O, nu contează, spuse Opal, simțind că mușchii stomacului încep să i se relaxeze. Așteaptă puțin. Bobby este pe fir. Vrea să te salute.

Bic interveni în discuție cu vocea lui bubuitoare:

— Rodney, prietene, ce plăcere să-ți aud glasul! N-am să te uit niciodată, pentru că tu ne-ai oferit prima mare șansă de afirmare. Dacă nu ne-am fi remarcat în Bethleem, la postul lău, nu știu dacă am mai fi ajuns astăzi la „Church of the Airways". Totuși, în cazul în care dai peste vreo fotografie veche, ți-aș fi recunoscător dacă ai rupe-o. Pe vremea aia arătam cam hippy, o imagine cam nepotrivită pentru „Church of the Airways", care se adresează unui auditoriu trecut de prima tinerețe.

— Sigur, Bobby. Mai vreau să-ți spun o singură chestie care sper că n-o să te deranjeze. Am dus-o pe ziarista de la *People* la căsuța în care ați locuit în cei doi ani în care ați lucrat la noi. Mii de tunete și trăsnete! Nu mi-a ajuns la urechi vestea că a ars până în temelii. După părerea mea, copiii sunt de vină sau vreun vagabond. Or fi spart ușa, au intrat și n-au fost atenți cu chibriturile.

Bic lipi vârful degetului mare de cel al arătătorului, făcându-i cu ochiul lui Opal.

— Se mai întâmplă, dar regret să aud așa ceva. Ca și Carla, ajunsesem să mă îndrăgostesc de cocioaba aia tihnită.

— Ei bine, să știi că s-au făcut vreo două fotografii. Am auzit-o pe ziaristă spunând că nu este sigură dacă le va folosi pentru articol, dar că este mulțumită că a scăpat măcar cotețul, pentru că el este o dovadă suficient de clară pentru oricine că ați ajuns să vă ridicați pornind de la un nivel foarte modest de trai.

88

Când ajunse la birou, la ora nouă, Karen Grant scoase un suspin de ușurare văzând că Anne Webster nu sosise încă. Începuse să-i fie din ce în ce mai greu să-și ascundă animozitatea față de actuala proprietară a agenției, curând pensionară. Webster voia să întocmească actele de vânzare a agenției abia pe la mijlocul lunii august. Fusese invitată să plece în Australia cu o cursă inaugurală a companiei New World Airlines și nu voia să piardă ocazia. Karen sperase că ea va fi cea invitată. Edwin fusese și el invitat, așa că plănuiseră să se bucure împreună de acest prilej.

Karen îi spusese lui Anne că nu mai era necesar să vină la serviciu. Afacerile lor, tot mai puține la număr, puteau fi rezolvate de o singură persoană. În plus, cum Anne avea aproape șaptezeci de ani, drumul din Bronxville până în oraș era prea obositor pentru ea. Dar Anne se dovedise neașteptat de încăpățânată. În afară de faptul că venise în continuare la serviciu, se apucase să-i invite la restaurant pe toți clienții lor fideli ca să-i asigure că doamna Grant va avea grijă de ei ca și ea.

Evident, activitatea ei susținută era bine motivată. Timp de trei ani, Webster avea să mai încaseze un procentaj din profituri și nu exista nici o îndoială că, deși afacerile din turism mergeau extrem de prost de aproape doi ani, cum vremurile se schimbau, oamenii vor începe să călătorească ceva mai mult.

De îndată ce Anne ieșea din cursă, Edwin putea să preia biroul ei. Dar trebuia să aștepte până târziu în toamnă ca să se mute în același apartament. Era mai indicat ca, la procesul tinerei Kenyon, Karen să apară în boxa martorilor ca o văduvă îndurerată. Făcând abstracție de prezența lui Anne Webster și de afurisitul ăla de detectiv care o vizita atât de

des, ea se simțea extrem de fericită. Era atât de înnebunită după Edwin! Fondul de investiții al lui Allan trecuse acum pe numele ei. În următorii douăzeci de ani avea să obțină un profil anual de o sută de mii de dolari sau chiar mai mare și, între timp, valoarea fondului de bază va spori. De aceea, într-un fel, nu regreta că nu-l poate retrage deocamdată. Poate că nu totdeauna va fi nebună după el și, oricum, gusturile lui erau mai costisitoare decât ale ei.

Ei îi plăceau bijuteriile. Îi venea greu să treacă prin fața magazinului L. Crown din holul hotelului fără să se uite în galantar. Înainte, când cumpăra vreun giuvaier care îi atrăsese privirile, o îngrijora gândul că, într-o bună zi, revenind cu picioarele pe pământ, Allan îi va cere să-i arate extrasele bancare. El credea că soția lui depune cea mai mare parte a profitului obținut din fondul de investiții într-un cont de economii. Dar acum Karen nu mai avea de ce să-și facă griji. Asigurarea de viață a lui Allan și fondul de investiții îi garantau o situație financiară de excepție. Imediat după vânzarea blestematei ăleia de case din Clinton, avea de gând să-și ofere un colier cu smaralde. Problema era că mulți oameni evitau să cumpere o locuință în care se comisese o crimă. Karen redusese deja de două ori prețul de vânzare.

În dimineața aceasta, ea se gândea ce să-i dea lui Edwin de ziua lui. Ei bine, mai avea două săptămâni ca să se hotărască.

Ușa se deschise. Karen făcu efortul să schițeze un zâmbet de bun venit când o văzu intrând pe Anne Webster. Acum îmi va spune că n-a dormit bine azi-noapte, dar că și-a recuperat somnul, ca de obicei, în tren, gândi ea.

— Bună dimineața, Karen. Măi-măi, arăți minunat! Asta-i altă rochie nouă?

— Da, ieri mi-am luat-o. Karen nu rezistă tentației de a nu adăuga și numele creatorului: Este

o Scaasi.

— Se vede. Anne oftă și dădu pe spate o șuviță căruntă de păr, scăpată din coada încolăcită pe creștetul capului. Ah, în dimineața asta îmi simt vârsta. Am rămas trează o jumătate de noapte, apoi, ca de obicei, am dormit buștean în tren. Am stat lângă Ed Anderson, un vecin de-al meu, care locuiește chiar la ușa de alături. El mi-a zis întotdeauna „frumusețea adormită”. Susține că într-o bună zi mă voi trezi în depozitul de mărfuri al companiei de căi ferate.

Cele două femei râseră. Dumnezeule, de câte ori voi mai fi nevoită să aud povestea frumoasei adormite? se întrebă Karen în gând. Doar încă trei săptămâni, se consolă ea. Din ziua în care semnăm contractul de vânzare-cumpărare, Anne Webster intră în istorie.

Pe de altă parte… De dala aceasta, ca îi adresă lui Anne un zâmbet cu adevărat cald.

— *Ești* o frumoasă adormită!

Amândouă chicotiră.

89

Brendon Moody ținea sub observație agenția de voiaj când, la ora zece fără un sfert, pe ușă se perindară două persoane: Connie Santini, secretara, care intră, și Karen Grant, care ieși. Era ceva ce nu îi dădea pace în povestea pe care i-o spusese Anne Webster despre seara pe care o petrecuse cu doamna Grant în aeroportul Newark. Vorbise cu ea cu o săptămână în urmă, iar astăzi voia să mai discute o dată. Se îndreptă deci spre agenție. Când deschise ușa, încercă să schițeze un zâmbet degajat, de musafir ajuns pe acolo din întâmplare.

— Bună dimineața, doamnă Webster. Am trecut pe aici și m-am gândit să intru. Arătați bine. Mă bucur că vă revăd. Mă temeam că v-ați retras deja din activitate.

— O, ce drăguț din partea dumneavoastră că v-ați amintit acest amănunt, domnule Moody. Nu, m-am decis să mai aștept, să predau ștafeta abia la mijlocul lui august. Sincer, acum afacerile au început să ne meargă ceva mai bine. Câteodată mă întreb dacă n-ar fi trebuit să renunț la ideea de a vinde firma. Dar după aceea, când mă trezesc dimineața și alerg după tren, lăsându-mi soțul să-și citească ziarele la cafea, îmi spun că ce-i destul e destul.

— Este normal, de vreme ce și dumneavoastră, și Karen Grant asigurați asemenea servicii, comentă Moody, așezându-se pe un scaun. Vă amintiți că mi-ați spus că, în seara morții profesorului Grant, ați fost împreună cu Karen până la aeroportul Newark? Nu mulți agenți de voiaj se duc personal la aeroport ca să-și întâmpine chiar cei mai buni clienți.

Anne Webster păru încântată de acest compliment.

— Doamna cu care ne-am întâlnit este foarte vârstnică, spuse ea. Adoră să călătorească și, de obicei, o însoțește un grup mare de prieteni sau rude care merg pe cheltuiala ei. Anul trecut am înscris-o împreună cu alți opt inși la cabine de clasa întâi într-o croazieră în jurul lumii. În seara în care ne-am întâlnit cu ea întrerupsese o călătorie pentru că nu se simțise bine. Se întorcea singură. Din întâmplare, șoferul ei era plecat nu știu pe unde, așa că ne-am oferit noi s-o luăm de la aeroport. Gestul a fost nesemnificativ, dar suficient pentru a o face fericită. Karen a condus, iar eu m-am așezat pe bancheta din spate ca să stau de vorbă cu ea.

— Avionul a sosit la ora nouă și jumătate, din câte îmi amintesc, spuse Brendon într-o doară.

— Nu. Trebuia să sosească la nouă și jumătate. Noi am ajuns la aeroport la nouă. Zborul a întârziat la Londra. Ne-au anunțat că va ajunge aici abia la zece, așa că ne-am dus în salonul VIP-urilor.

Brendon își consultă caietelul cu însemnări.

— Deci, așa cum ați declarat, a și sosit la zece.

Anne Webster păru stânjenită.

— Am greșit. M-am mai gândit la ceea ce s-a întâmplat în seara aceea și mi-am amintit că, ulterior, ni s-a zis că va sosi abia pe la douăsprezece și jumătate.

— Douăsprezece și jumătate!

— Da. Când ne-am dus în sala de așteptare, am aflat că li s-au defectat computerele și că zborul a fost reprogramat. Dar ne-am uitat amândouă la un film la televizor, așa că timpul a trecut foarte repede.

— Sunt sigură, râse secretara. Haideți, doamnă Webster, știți că este foarte posibil să fi dormit de la începutul până la sfârșitul filmului.

— Ba nu. Sigur nu, ripostă Anne Webster indignată. Rula *Spartacus*. Cu foarte mulți ani în urmă, ăsta a fost filmul meu favorit, iar acum am vrut să-l revăd pentru că s-au reintrodus scenele

care fuseseră tăiate cândva. N-am închis nici un ochi.

Moody renunță la acest subiect.

— Karen Grant are un prieten, Edwin, care este scriitor de cărți de călătorie, nu-i așa? Lui nu-i scăpă expresia de pe fața secretarei – în special buzele ei strânse. Ea era cea pe care dorea să o interogheze, dar numai între patru ochi.

— Domnule Moody, o femeie care se ocupă de afaceri cunoaște mulți bărbați. Are tot dreptul să prânzească sau să cineze cu ei. Mă simt ofensată când văd că oamenii interpretează incorect acest gen de întâlniri chiar și acum, în acest secol. Anne Webster era fermă. Karen Grant este o tânără femeie atrăgătoare, foarte muncitoare. A fost măritată cu un profesor inteligent, care a înțeles că soția lui trebuie să-și urmeze propriul drum în viață. El avea niște venituri suplimentare și era extrem de generos cu ea. Karen vorbea întotdeauna despre Allan în cei mai frumoși termeni. Relațiile ei cu ceilalți bărbați erau perfect corecte.

Biroul secretarei Connie Santini se afla în spatele celui la care stătea Webster, puțin mai în dreapta. Surprinzând privirea lui Brendon, femeia ridică ochii în tavan, exprimând o desăvârșită neîncredere.

90

Ședința de pe 8 iulie a personalului clinicii se apropia de sfârșit. Mai rămânea de discutat starea unei singure paciente: Laurie Kenyon. După cum prea bine știa Justin Donnelly, cazul ei ajunsese să-i preocupe pe toți.

— Facem progrese, spuse el. Poate chiar progrese semnificative, fiindcă a început să-și amintească câte ceva din ceea ce i s-a întâmplat în cei doi ani de absență. Problema este că nu dispunem de suficient timp. După-amiază, Laurie va pleca acasă. De acum încolo nu-i vom mai aplica decât tratamente ambulatorii. Peste câteva săptămâni se va prezenta în instanță și va pleda vinovat pentru acuzația de omor nepremeditat. Prezentarea ei nu poate fi amânată deoarece expiră oferta de negociere a procurorului.

În încăpere domnea liniștea. În afară de doctorul Donnelly, la masa de conferință ședeau patru inși: doi psihiatri și cele două psihoterapeute care urmăreau exprimarea prin artă, respectiv prin scris a bolnavilor. Katie, doctorița care se ocupa de jurnale, dădu din cap.

— Doctore, indiferent care dintre personalitățile ei modificate completează jurnalul, nici una nu admite că l-a ucis pe Allan Grant.

— Știu, spuse Justin. Am rugat-o pe Laurie să ne permită s-o ducem în Clinton, în casa lui Grant, pentru a ne arăta la fața locului ce a făcut în seara aceea. Data trecută când am aplicat procedeul anulării reacției psihologice, cerându-i să ne arate cum stătea în poala persoanei care o legăna în balansoar, ne-a prezentat un tablou deosebit de grăitor, însă când vine vorba despre moartea lui Grant, opune rezistență.

— Atitudine din care se poate deduce că nici ea, nici personalitățile ei modificate nu vor să-și amintească de ceea ce s-a întâmplat în casa lui?

— Posibil.

— Doctore, în ultimele desene a prezentat-o mult mai detaliat pe femeia aceea fusiformă. Uitați-vă la acestea. Pat, doctorița care se ocupa de terapie prin artă, dădu câteva desene care trecură din mână în mână. Acum, în ținuta femeii a apărui un element nou. Parcă ar purta un fel de pandantiv. Credeți că o puteți determina să vorbească despre el?

— Nu. Repetă întruna că se vede că nu este o bună desenatoare.

O oră mai târziu, Laurie apăru în cabinetul lui Justin, îmbrăcată într-o bluză roz pal și o fustă plisată albă. Sarah o însoțea, și complimentul lui Justin păru să-i producă o mare plăcere.

— Toaleta ei mi-a atras atenția aseară, când am fost la cumpărături, explică ea. Și am luat-o, pentru că asta este o zi importantă.

— Ziua recăpătării libertății, spuse Laurie pe un ton liniștit. A unei libertăți înspăimântătoare, de scurtă durată, dar totuși bine venite. Apoi, pe neașteptate, fata adăugă: Poate că a venit vremea să vă încerc canapeaua, doctore.

Justin încercă să pară degajat.

— Ești invitata mea. Ai vreun motiv pentru ca să o încerci tocmai astăzi?

Laurie își aruncă pantofii din picioare și se întinse.

— Probabil pentru că mă simt bine în compania voastră, a amândurora, și am impresia că sunt din nou eu însămi de când port hainele astea și mă bucur că îmi voi revedea casa înainte de a ne muta de acolo. Urmă o scurtă ezitare. Sarah zice că, după ce voi pleda vinovat, voi mai avea de așteptat șase săptămâni până la pronunțarea sentinței. Procurorul a fost de acord să-i ceară judecătorului permisiunea să rămân liberă până atunci. Sunt conștientă că din clipa în care se va pronunța sentința va trebui să merg la închisoare. De aceea

am de gând să profit din plin de cele șase săptămâni de libertate. Vom juca golf și ne vom aranja noua locuință ca să mă pot gândi cum arată în perioada în care voi fi departe.

— Sper că nu vei uita să vii la ședințele mele de terapie, Laurie.

— O, nu. Vom veni amândouă în fiecare zi. Dar vreau să fac și multe alte lucruri. Mor de nerăbdare să mă văd din nou la volan. Întotdeauna mi-a plăcut să conduc. Gregg are o nouă decapotabilă. Săptămâna viitoare mă duc cu el la golf. Laurie zâmbi. Îmi face plăcere să mă gândesc că voi ieși iarăși cu Gregg la plimbare fără să-mi fie teamă că-mi poate face vreun rău. De aceea sunt capabilă să mă întind pe canapea. Știu că nici dumneavoastră nu-mi veți face nici un rău.

— Nu, nu-ți voi face, spuse Justin. Ești îndrăgostită de Gregg, Laurie?

Fata clătină din cap în semn că nu.

— Ăsta-i un sentiment mult prea puternic. Iar eu am mintea prea confuză ca să pot iubi pe cineva, cel puțin în felul la care vă referiți dumneavoastră. Dar primul pas este să le bucuri să fii împreună cu cineva, nu?

— Da, așa-i. Laurie, aș putea discuta cu Kate?

— Dacă vreți…

Răspunsul suna nepăsător. Trecuseră deja câteva săptămâni de când Justin nu o mai hipnotizase pentru a-i determina personalitățile modificate să iasă la suprafață. Acum ca se ridică în capul oaselor, îndreptă spatele și miji ochii.

— Ce mai vrei, doctore? Vocea pe care o auziră de astă dată era a lui Kate.

— Kate, am unele probleme, spuse Justin. Vreau ca Laurie să se împace cu ea însăși și să accepte realitatea așa cum este, cu toate evenimentele neplăcute care au marcat-o. Dar asta nu înainte ca întregul adevăr să iasă la lumină. Or ea se închide din ce în ce mai mult în sine însăși, nu-i așa?

— Doctore, m-am săturat de tine până peste cap! Chiar nu poți înțelege nimic? Laurie este dornică să-și ia medicamentele. A jurat că nu va mai dormi niciodată în casa aia, dar acum abia așteaptă să se întoarcă acolo. Știe că părinții i-au murit într-un accident tragic, care nu s-a produs din vina ei. Tipul de la benzinăria la care se programase pentru verificarea tehnică anuală a mașinii avea brațele păroase. Nu este vina ei că a băgat-o în sperieți. Sincer, a ajuns să priceapă toate aceste lucruri. Tu nu te mulțumești niciodată?

— Hei, Kate, deci ai știut foarte bine de ce și-a anulat Laurie programarea de la benzinărie și nu mi-ai spus absolut nimic. De ce îmi spui acum?

Sarah se gândi la Sam, băiatul care lucra la benzinăria din orășelul lor. Chiar ieri umpluse rezervorul la el. Sam se angajase la sfârșitul verii trecute. Era un tip masiv, cu brațe groase. Cu o zi înainte îl văzuse îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte și sesizase că părul lui creț, foarte des, se întindea până pe mâini, aproape de degete.

Kate ridică din umeri.

— Ți-am zis pentru că am obosit să păstrez atâtea secrete. În afară de asta, din momentul în care va intra în închisoare, fricoasa va fi ferită de orice primejdie.

— Ce fel de primejdie, Kate? De cine sau de ce trebuie să fie ferită? se interesă Justin, accentuând cuvintele pentru a sublinia importanța întrebărilor. Kate, nu-i face așa ceva micuței Laurie. Spune-ne tot ce știi despre ea.

— Știu că, atâta vreme cât stă afară, pot pune mâna pe ea. Nu are nici o șansă de scăpare și ea știe asta. Dacă nu intră cât mai repede în închisoare, nu vor ezita s-o înhațe.

— Cine o amenință? Kate, te rog. Justin îi vorbea cu glas blând, convingător.

Dar Kate dădu din cap.

— Doctore, am obosit repetându-ți întruna că nu știu chiar tot și că puștiul care știe nu are de gând

să vorbească cu tine. El este deșteptul. Mă istovești.

Sarah urmări cum dispare expresia agresivă de pe fața surorii sale. Laurie se întinse din nou pe canapea, cu ochii închiși. Respirația fetei redeveni regulată.

— Kate nu va mai reveni de multe ori, șopti Justin încet, ca să nu îl audă decât Sarah. Dintr-un motiv sau altul, ea are impresia că și-a cam terminat treaba. Sarah, uită-te la chestiile astea. Medicul îi arătă desenele surorii sale. Concentrează-ți atenția numai asupra feței ascuțite a femeii. Pandantivul de la gât îți spune ceva?

Sarah se încruntă.

— Mi se pare cunoscut. Parcă l-am mai văzut.

— Compară aceste două desene, spuse Justin. Sunt cele mai detaliate dintre toate. Observă că centrul pandantivului pare oval și încadrat într-un pătrat de briliante. Figurile astea geometrice îți spun ceva?

— Mă întreb dacă… spuse Sarah. Mama avea câteva bijuterii frumoase. Toate sunt la bancă, într-o cutie de valori. Printre ele se află și un pandantiv. Are niște diamante mici de jur-împrejurul unei pietre centrale care este… un acvamarin… nu, nu-i așa ceva. Parcă o și pot vedea… este…

— *Nu rosti cuvântul ăla.* Este un cuvânt interzis. Ordinul veni din partea unei voci tinere, alarmată, dar fermă, de băiețel. Laurie ședea în capul oaselor, cu ochii ațintiți la Sarah.

— Ce cuvânt interzis? întrebă Justin.

— Nu-l rosti. Vocea de băiat care ieșea dintre buzele lui Laurie era pe de o parte imploratoare, pe de alta autoritară.

— Tu ești puștiul care a venit luna trecută la noi ca să stăm de vorbă, spuse Justin. Dar tot n-am aflat cum te cheamă.

— Nu este permis să spui nici un nume.

— Păi, nu ți-o fi permis ție, dar Sarah are dreptul să spună orice nume. Sarah, ții minte ce fel

de piatră se afla în centrul pandantivului mamei talc?

— Un opal, spuse Sarah sigură pe sine.

— Cuvântul opal are vreo semnificație pentru tine? întrebă Justin pe un ton imperativ, întorcându-se spre Laurie.

Pe canapea, Laurie dădu din cap. Expresia ei se schimbă, redevenind normală. Fata părea derutată.

— Am ațipit? Mi s-a făcut brusc foarte somn. Ce m-ați întrebat? Opal? Asta-i o piatră semiprețioasă, evident. Sarah, mama nu avea un pandantiv foarte frumos, cu un opal central?

91

Ca întotdeauna, Opal simți că se crispează când trecu pe lângă plăcuța pe care scria INTRAȚI ÎN RIDGEWOOD. Arătăm cu totul altfel, se asigură în gând, netezindu-și poalele rochiei imprimate în alb-albastru marin – rochie cu croială conservatoare, cu decolteu în V, mâneci lungi și cordon îngust. Toaleta era asortată cu pantofi albastru marin și o poșetă de aceeași culoare. La gât avea doar un șirag de perle, iar pe degete, verigheta. Se tunsese și își vopsise părul cu numai câteva ore în urmă. Acum, toate șuvițele blond-cenușii îi cădeau drept pe lângă cap, ușor întoarse la capele. Ochelari imenși de soare, cu lentile bleu îi ascundeau ochii și redesenau subtil contururile feței.

— Arăți de nota zece, Carla, îi spusese Bic, mulțumit, înainte de a ieși împreună din hotelul Wyndham. Nu-ți face griji. Lee n-are nici o șansă să te recunoască. Dar despre mine ce părere ai?

El purta o cămașă albă cu mâneci lungi, foarte bine apretată, un costum cafeniu de vară la un singur rând și o cravată alb-cafenie, cu puncte maro. Părul lui era acum complet cărunt. Îl lăsase ceva mai lung, dar îl pieptănase cu grijă spre spate pentru ca nici un onduleu să nu te poată duce cu gândul la buclele de care fusese atât de mândru cândva. Și își răsese părul de pe mâini. Părea a fi, din toate punctele de vedere, un distins reprezentant al clerului.

Mașina intră pe Twin Oaks Road.

— Asta este fosta casă roz, i-o arătă Bic, sarcastic. Încearcă să nu mai pomenești de ea. Și nu i le adresa fetiței ăleia folosind numele Lee. Spune-i Laurie atunci când îi vorbești. Cred că nu am prea multe pretenții de la tine.

Opal ar fi vrut să-i aducă aminte că el pronunțase numele Lee în public, și încă în timpul

unei emisiuni religioase, dar nu îndrăzni. Preferă să repete cele câteva cuvinte pe care trebuia să le schimbe cu Laurie când se va alfa față în față cu ea.

Pe aleea de acces a casei erau trei mașini. Pe una o recunoscură imediat ca fiind a menajerei. Cea de-a doua, un BMW, o conducea întotdeauna Sarah. Dar a treia era un Oldsmobile cu număr de New York… – a cui o fi?

— Au un musafir, spuse Bic. Poate că asta este calea pe care a ales-o Domnul ca să ne ofere un martor care să poată jura, la nevoie, că ne-a văzul întâlnindu-ne cu Lee.

Era abia ora cinci. Razele piezișe ale soarelui de după-amiază aruncau pete de lumină pe suprafața verde închis a gazonului și dădeau viață petalelor albastre ale hortensiilor de pe lângă casă.

Bic intră pe alee.

— Stăm doar un minut, chiar dacă suntem invitați să mai rămânem.

Sarah nu avea în nici un caz de gând să-i invite pe soții Hawkins să-și prelungească vizita. Ea ședea cu Laurie și cu Justin în camera de lucru, în timp ce o Sophie zâmbitoare, care o strânsese pe Laurie la piept timp de un minut întreg, le pregătea ceaiul.

La spital, când Laurie se dusese să-și facă bagajele, Justin o luase prin surprindere pe Sarah oferindu-se să le însoțească.

— Cred că aș da dovadă de înțelepciune dacă aș fi alături de voi în momentul în care sora ta va sosi acasă, explicase el. Nu anticipez neapărat o reacție adversă, dar trebuie să ținem cont de faptul că au trecut cinci luni de când n-a mai fost pe acolo. Există posibilitatea să o năpădească tot felul de amintiri. Plecăm de aici cu mașina ta, trecem pe lângă blocul meu ca s-o iau pe-a mea și ne continuăm drumul.

— Vrei să fii de față ca să vezi dacă n-o surprinzi deblocând și alte amintiri, adăugă Sarah.

— Și pentru asta.

— La drept vorbind, aș fi fericită dacă ne-ai însoți. Cred că revenirea surorii mele acasă mă sperie la fel de mult ca pe ea.

Fără să-și dea seama ce face, Sarah întinsese mâna spre el, iar Justin i-o luase în a lui.

— Sarah, când Laurie va începe să-și ispășească pedeapsa, vreau să-mi promiți că te vei duce și tu la niște ședințe de consiliere psihologică. Nu te teme. Nu-ți cer să vii la mine. Sunt sigur că nu vrei așa ceva. Dar să știi că trebuie, pentru că îți va fi greu să treci singură peste hopul ăsta.

Pentru o clipă, simțind căldura degetelor care se strânseseră în jurul mâinii ei, Sarah avu senzația că nu se mai teme chiar așa de mult nici de reacția pe care o va avea Laurie în momentul revenirii acasă, nici de audierea de săptămâna viitoare, când, stând alături de ea, o va auzi pledând vinovat pentru acuzația de omor nepremeditat.

Când se auzi soneria de la ușă, Sarah îi fu mai recunoscătoare ca oricând lui Justin pentru că venise cu ele. Laurie, care îl plimbase fericită prin toată casa, intră brusc în panică.

— Nu vreau să văd pe nimeni.

Sophie murmură:

— Zece la unu că este perechea aia!

Exasperată, Sarah își mușcă buza. Dumnezeule, oamenii aceștia ajunseseră omniprezenți! Îl auzi pe reverendul Hawkins explicându-i menajerei că, apucându-se să caute o cutie care conținea niște hârtii importante, își dăduseră seama că respectiva cutie fusese pusă din greșeală printre lucrurile pe care le expediaseră la New Jersey.

— Dacă mi-ați permite să dau o fugă până în subsol, ca s-o iau, v-am fi foarte recunoscători, spuse el.

— Sunt cei care au cumpărat casa, îi lămuri Sarah pe Justin și pe Laurie. Nu vă faceți griji. Nu am de gând să-i invit să stea cu noi, dar cred că

trebuie să-i salul totuși. Sunt sigură că au observat mașina.

— Nu cred că este necesar să te oboseşti să te duci până la ei, remarcă Justin, auzind zgomotul pașilor care traversau holul.

O clipă mai târziu, Bic apăru în pragul ușii. Opal se opri în spatele lui.

— Sarah, draga mea, scuze. Am venit după niște acte de care contabilul meu are neapărată nevoie. O, ea să fie Laurie?

Laurie, care ședea pe canapea lângă Sarah, se ridică imediat.

— Sarah mi-a vorbit și despre dumneavoastră, și despre doamna Hawkins.

Bic nu se mișcă din pragul ușii.

— Suntem încântați de cunoștință, Laurie. Ai o soră minunată, care vorbește mereu despre tine.

— O soră minunată, repetă Opal, ca un ecou. Și suntem foarte bucuroși că am cumpărat această casă frumoasă.

Bic se întoarse cu fața spre Justin.

— Reverendul Hawkins și doamna Hawkins, doctorul Donnelly, murmură Sarah.

Spre ușurarea ei, după schimbul de salutări, Hawkins spuse:

— Nu vă deranjăm. Dacă ne permiteți, coborâm la subsol, luăm materialele de care avem nevoie și plecăm pe ușa din spate. O zi bună pentru toată lumea.

În timpul scurtei lor întrevederi, care nu durase decât vreun minut sau două, Sarah înțelese că soții Hawkins reușiseră să zdruncine fericirea temporară care pusese stăpânire pe Laurie ca urmare a întoarcerii acasă. Fata amuțise brusc și nu reacționă nici măcar când Justin le vorbi cu mult entuziasm despre copilăria lui petrecută la stâna din Australia.

Sarah fu mulțumită când el îi acceptă invitația la cină.

— Sophie a gătit ca pentru o armată, spuse ea.

Era evident că și Laurie voia ca Justin să rămână la masă.

— Mă simt mai bine în prezența ta, doctore Donnelly.

Cina fu neașteptat de plăcută. Atmosfera înghețată pe care o aduseseră în casă soții Hawkins dispăru ca prin minune, lăsându-i să se bucure din plin de deliciosul fazan cu orez sălbatic pregătit de Sophie. Justin și Sarah băură vin, Laurie preferă un Perrier. Când ajunseră la ultimele picături de cafea, Laurie se scuză. Ceva mai târziu reveni de la etaj cu o gentuță.

— Doctore, spuse, n-am ce face. Trebuie să mă întorc la clinică și să dorm acolo. Sarah, îmi pare foarte rău, dar știu că în casa asta mi se va întâmpla ceva îngrozitor și nu vreau să fie în noaptea asta.

92

În dimineața următoare, când o sună pe Sarah, Brendon Moody auzi în receptor zgomote de mobile târâte pe podea și de uși trântite.

— Ne mutăm, îl anunță Sarah. Nu este bine ca Laurie să mai stea în casa asta. Locuința noastră este aproape gata. Finisajele pot fi făcute și mai târziu. Apoi îi povesti cum se întorsese Laurie la clinică în seara precedentă. Am de gând s-o iau de acolo pe la sfârșitul după-amiezii, adăugă. De la clinică, vom porni direct spre noua noastră locuință. Mă poate ajuta s-o aranjez. S-ar putea ca activitatea să-i prindă bine.

— Numai să nu le dai și soților Hawkins o cheie de la ușa voastră, spuse Brendon ironic.

— N-am astfel de intenții. Indivizii ăia m-au enervai cumplit. Dar nu uita că…

— Știu. Au dat prețul cel mai mare. Și te-au lăsat să stai acolo și după semnarea actelor de vânzare-cumpărare. Cum naiba ți-au asigurat atât de repede transportul cei de la compania care se ocupă de mutări?

— Am avut mult de furcă.

— Lasă-mă să vin la tine și să te ajut. Pot împacheta măcar cărțile sau tablourile.

Mutarea era deja în plină desfășurare în momentul în care sosi Brendon. Sarah, într-un șort kaki și o bluză de bumbac, cu părul prins cu o bandană, alerga de colo-colo, însemnând piesele de mobilier cumpărate de soții Hawkins.

— Nu-mi iau astăzi chiar toate lucrurile, îi spuse ea lui Brendon. Nu mi se pare că joc incorect dacă inversez rolurile. Potrivit înțelegerii, am acces în această casă până pe douăzeci și cinci august. Ca atare, mă simt liberă să vin și să plec oricând până voi reuși să selectez obiectele cu care nu știu încă ce să fac.

Sophie era în bucătărie.

— N-am crezut niciodată că voi ajunge să trăiesc ziua în care mă voi bucura că plec din această casă, îi spuse ea lui Brendon. Auziți ce obrăznicie pe ăia doi! M-au întrebat dacă îi ajut să se instaleze când vor vrea să se mute de tot aici. Le-am zis că nu.

Antenele lui Brendon intrară în acțiune.

— Ce nu-ți place la ei, Sophie? Doar ai auzit-o pe Sarah spunând că oamenii aceștia i-au făcut o mare favoare.

Sophie pufni. Fața ei rotundă, de obicei prietenoasă și plăcută la vedere, se strâmbă dezgustată.

— E ceva în neregulă cu ei. Ascultați-mă pe mine. De câte ori trebuie să studiezi încăperile și debaralele pentru a decide dacă le vei mări sau micșora? Prea multă vorbărie inutilă, din punctul meu de vedere. Aș putea jura că în aceste ultime luni mașina lor ne-a supravegheat casa ca o patrulă, cu radar. Și mai sunt și toate cutiile alea pe care le-au lăsat la subsol. Ridicați măcar una singură. Sunt ușoare ca niște pene. Pariez că nu sunt pline nici măcar pe jumătate. O simplă scuză pentru a-ți pica pe cap – așa numesc cu chestia asta. Pe ce faceți rămășag că reverendul vrea să se folosească de povestea lui Laurie într-una dintre emisiunile lui?

— Sophie, ești o femeie tare deșteaptă, spuse Brendon cu vocea unui om căzut pe gânduri. S-ar putea să fi nimerit în plin.

Sarah îi încredință lui Brendon sarcina de a-i împacheta lucrurile din birou – inclusiv pe cele din sertarul adânc care conținea toate dosarele surorii sale.

— Vreau să mi le lași în aceeași ordine, îi spuse ea. Le răsfoiesc mereu, neîncetând să sper că până la urmă îmi va sări ceva în ochi.

Brendon observă că pe dosarul de deasupra teancului era scris cuvântul „Găină”.

— Ce-i asta?

— Ți-am zis că în fotografia pusă la punct și mărită de doctorul Donnelly apare, în fundal, un coteț de găini și că, după toate aparențele, acolo s-a întâmplat un lucru care a îngrozit-o pe Laurie.

Moody dădu din cap aprobator.

— Da, mi-ai zis.

— Dosarul ăsta m-a sâcâit în mod deosebit, dar abia acum am înțeles de ce. Iarna trecută Laurie s-a dus la ședințele doctorului Carpenter, un psihiatru din Ridgewood. Cu câteva zile înainte de moartea lui Allan Grant, ieșind din cabinetul lui Carpenter, ea a suferit un șoc. Reacția a fost declanșată, se pare, în momentul în care a călcat pe un cap de pui de găină căzut în holul de la intrarea lui privată.

Moody înălță capul de parcă ar fi fost un prepelicar care simte mirosul vânatului.

— Sarah, vrei să-mi zici că acel cap de pui a căzut din *întâmplare* pe podeaua holului prin care se ajungea la cabinetul psihiatrului?

— Doctorul Carpenter avea în tratament și un bărbat cu mari probleme psihice care ar fi putut trece pe acolo și în zilele în care nu era programat. Poliția bănuia că omul acela aparține unei secte. Moody, în momentul respectiv, nici unuia dintre noi nu ne-a trecut prin cap ideea că puiul poate avea vreo legătură cu Laurie. Mă refer la mine și la doctorul Carpenter. Acum, însă, eu am început să-mi pun tot felul de întrebări.

— Nu știu ce să cred, zise detectivul. Dar știu că Danny O’Toole a primit de la o femeie sarcina să întocmească un raport exact al activităților voastre. Danny a aflat că Laurie se ducea la un psihiatru din Ridgewood. Chiar el mi-a spus-o. Or asta înseamnă că a aflat și femeia care l-a plătit.

— Brendon, este oare posibil ca acel cap de pui să fi fost *pus* cu bună știința acolo de către o

persoană care știa ce efect va avea asupra surorii melc?

— Habar n-am. Îți pot spune un singur lucru: presimt că ipoteza ca Danny să fi fost angajat de compania de asigurări este falsă. Danny credea că clienta sa era soția lui Allan Grant. Dar nici varianta asta nu mi s-a părut niciodată prea veridică. Brendon observă că Sarah începuse să tremure nu numai de oboseală, ci și de emoție. Ia-o încetișor, zise el. Mâine mă duc pe capul lui Danny O'Toole. Îți promit, Sarah, că n-o să-l las până când n-o să ne spună cine i-a comandat rapoartele cu privire la tine și la Laurie.

93

Cu o seară în urmă, pe drumul de întoarcere spre clinică, Laurie fusese foarte tăcută. Iar în dimineața următoare, infirmiera din tura de noapte îl anunță pe Justin că fata dormise cu intermitențe, iar între timp vorbise cu voce tare.

— Ai auzit ce-a spus? o întrebă Justin.

— Am prins doar câte un cuvânt ici și colo, doctore. Am intrat în camera ei de mai multe ori. Mormăia întruna ceva despre o legătură care unește.

— Despre o legătură care unește? Justin se încruntă. Stai puțin. Ăsta-i un vers dintr-un imn. Ia să vedem… Îngână câteva note ale unei melodii. Asta era! „Binecuvântată fie legătura care unește…”

Ceva mai târziu, când veni la ședința de terapie, Laurie părea calmă, dar obosită.

— Doctore, adineauri m-a sunat Sarah. Vine aici abia pe la sfârșitul după-amiezii. Ghiciți ce surpriză îmi face? Ne mutăm astăzi. Nu este extraordinar?

— Hei, dar rapide ați mai fost! Isteață mișcare din partea lui Sarah, gândi Justin. Casa lor ajunsese să evoce prea multe amintiri. El tot nu pricepea de ce se schimbase Laurie atât de radical în ziua precedentă. Momentul putea fi acela în care soții Hawkins se opriseră la ușa lor. Dar nu rămăseseră acolo decât un minut… Oare faptul că erau străini o făcea să se simtă în pericol?

— Știți de ce-mi plac casele care se dau acum în folosință? întrebă Laurie. Pentru că se află într-o zonă îngrădită, cu gardian la poartă. Dacă cineva apasă pe sonerie, uitându-te la ecranul monitorului nu poți face greșeala de a lăsa să intre un străin.

— Laurie, ieri ai zis că în casa voastră o să ți se întâmple ceva îngrozitor. Hai să discutăm despre chestia asta.

— Nu vreau, doctore. Nu vă spun decât că nu mai vreau să locuiesc acolo.

— În regulă. Azi-noapte, în somn, se pare că ai fost foarte guralivă.

Laurie păru amuzată.

— Serios? Tata obișnuia să spună că, ori de câte ori nu reușeam să-mi descarc sufletul în timpul zilei, nu ezitam să o fac noaptea.

— Infirmiera n-a izbutit să înțeleagă prea multe, dar a auzit clar cuvintele: „legătura care unește". Ții minte ce visai în momentul în care le-ai rostit?

Sub ochii atenți ai medicului, buzele fetei își pierdură culoarea, pleoapele căzură, brațele se încrucișară la piept, picioarele, ridicate puțin, începură să se bălăbănească în aer-

— „Binecuvântată fie legătura care unește…" Cânta o voce nevinovată, limpede de copil, care se stinse imediat după aceea.

— Debbie, tu ești, nu? Vorbește-mi despre acest cântec. Când l-ai învățat?

Fata reîncepu să cânte.

„Inimile noastre în dragostea creștină…"

Apoi, brusc, strânse buzele.

— Calmează-te, domnule, și las-o în pace, îi ordonă un glas de băiețel. Dacă vrei neapărat să cunoști răspunsul, află că l-a învățat în cotețul de găini.

94

De data asta Brendon Moody nu îl mai îmbuibă cu băutură pe Danny-Vânătorul de Neveste. Se duse la biroul lui de la Hackensack la ora nouă dimineața, hotărât să-l prindă cât mai treaz. În orice condiție s-o afla, gândi el, așezându-se în fața biroului uzat al lui Danny.

— Danny, spuse, n-am de gând să vorbesc pe ocolite. S-ar putea să fi auzit că Laurie Kenyon s-a întors acasă.

— Am auzit.

— Te-a mai contactat cineva pentru a-ți cere să continui urmărirea?

Danny căpătă o expresie îndurerată.

— Brendon, doar știi foarte bine că relația client-investigator este la fel de sacră ca cea din confesional, între credincios și preot.

Brendon izbi cu pumnul în birou.

— Nu și în cazul ăsta. De fapt, afirmația ta nu este valabilă în nici unul dintre cazurile în care extraordinarele servicii ale unui investigator particular pun în pericol pe cineva.

Fața rumenă a lui Danny păli.

— Asta ce naiba vrea să însemne?

— Că există posibilitatea ca o persoană care știa foarte bine programul tinerei Laurie să fi încercat în mod deliberat s-o sperie, punând un cap tăiat de pui de găină într-un loc în care existau toate șansele să-l găsească. Și mai înseamnă că sunt al dracului de sigur că n-ai fost angajat de nici o companie de asigurări. Și bănuiesc că nici de văduva lui Allan Grant. Danny, am să-ți pun trei întrebări la care vreau să-mi răspunzi. Prima: cine te-a plătit și cum le-a plătit? A doua: unde ai trimis informațiile pe care le-ai obținut despre surorile Kenyon? A treia: unde sunt copiile rapoartelor tale? După ce-mi răspunzi la întrebări, să-mi dai o copie a întregului material expediat.

Timp de câteva clipe, cei doi bărbați se uitară furioși unul la altul. Apoi Danny se ridică, scoase o cheie, descuie fișetul și se uită printre dosare. În final, trase afară unul dintre ele și i-l întinse lui Brendon.

— Toate răspunsurile se găsesc aici, spuse. M-a sunat o femeie care a afirmat că se numește Jane Graves și că este reprezentanta unuia dintre posibilii inculpați în cazul soților Kenyon. Voia să le cercetez pe surori. După cum ți-am zis, investigația mea a început imediat după funeraliile părinților și a continuat până ce Laurie a fost arestată pentru uciderea lui Allan Grant. Am trimis rapoartele la o cutie poștală privată din New York City, băgând în plicuri și notele de plată. Atât avansul, cât și restul plăților mi-au fost făcute prin cecuri de casierie emise de o bancă din Chicago.

— Cecuri de casierie, spuse Brendon pe un ton batjocoritor. Căsuță poștală privată. Și nu ți-a mirosit urât?

— Când alergi după soțiile altora în felul în care o fac eu, constați că cel care te angajează merge adesea până în pânzele albe ca să nu poată fi identificat, replică Danny. Poți să faci o copie la xerox-ul meu. Dar nu uita, n-ai dosarul de la mine.

În ziua următoare, Brendon Moody trecu pe la noua locuință a lui Sarah. Sophie era și ea acolo, dar Laurie plecase la New York.

— A plecat singură, cu mașina. A dorit din tot sufletul să se vadă din nou la volan. Nu-i nemaipomenit?

— N-a fost agitată?

— Nu i se întâmplă niciodată să nu-și încuie portierele. Din mașină, va intra direct în clinică, pentru că o poate parca chiar lângă ușă. Ca să nu mai zic că acum are și telefon la bord, ceea ce o face să se simtă în deplină siguranță.

— Întotdeauna este indicai să fii precaut, spuse Brendon, după care se hotărî să schimbe subiectul.

Din întâmplare, îmi place casa asta.

— Și mie. Va arăta foarte bine după ce o vom pune la punct, ceea ce nu ar trebui să dureze prea mult. Vreau ca Laurie să se poată bucura de ea, să se bucure realmente înainte de… Lăsându-și fraza neterminată, Sarah spuse: Cu toate etajele astea, nu mai este nevoie să facem exerciții fizice suplimentare. Aici, la ultimul, este un loc excelent pentru camera de lucru, nu crezi? Dormitoarele se află la nivelul de dedesubt, iar camera de zi, sufrageria și bucătăria la parter. Salonașul pentru jocuri și alt gen de distracții este tot jos, cu ieșire spre spatele casei.

Brendon înțelegea foarte bine că toate treburile astea o ajutau pe Sarah să nu se gândească întruna la problemele surorii sale. Din nefericire, Sarah trebuia să afle însă câteva lucruri. Brendon puse dosarul pe birou.

— Uită-te puțin prin ăsta.

Sarah începu să citească și făcu ochii mari de uimire.

— Dumnezeule, viețile ne-au fost monitorizate moment cu moment. *Cine* poate avea nevoie de asemenea informații despre noi? De ce ar dori *cineva* să afle așa ceva? Ridică privirea spre Moody.

— Am de gând să aflu răspunsul la aceste întrebări chiar dacă pentru asta va trebui să ajung cu forța la înregistrările băncii aceleia din Chicago.

— Brendon, dacă vom putea demonstra că Laurie a fost hărțuită de o persoană care știa cum s-o înspăimânte, sunt sigură că îl vom putea influența pe judecător.

Brendon Moody întoarse capul ca să nu-i mai vadă chipul luminat de speranță. Hotărî să nu-i spună că, bazându-se numai pe instinct, începuse să-i dea târcoale soției lui Allan Grant. Sunt multe chestii putrede în Danemarca, gândi el, și cel puțin unul arc de-a face cu doamna aceea. Orice ar fi fost, era decis să descopere.

95

Cutia poștală privată din New York fusese închiriată sub numele J. Graves. Taxele de închiriere erau plătite în numerar. Funcționarul care se ocupa de cutiile poștale, un bărbat pipernicit cu păr lins și costum boțit, nu-și amintea absolut deloc cum arăta persoana care prelua corespondența.

— Din februarie, cutia aia și-a schimbat proprietarul de trei ori, îi spuse el lui Moody. Eu sunt plătit să triez corespondența, nu să mă holbez la oameni.

Moody știa că la genul acesta de servicii poștale apelau numai furnizorii de literatură porno și vânzătorii de programe de îmbogățire rapidă, deoarece nici unul dintre ei nu voia să lase vreo hârtie care să pună poliția pe urmele lui. Telefonă apoi la Citizen's Bank la Chicago. De data asta încrucișă degetele. La unele bănci era foarte ușor să intri, să pui banii pe tejghea și să spui că vrei să cumperi un cec de casierie. Alte instituții, însă, eliberau astfel de cecuri numai deponenților lor. Murmurând o rugăciune, Moody formă numărul.

Directorul băncii îi spuse că, în conformitate cu politica lor bancară, cecurile de casierie se vindeau numai deponenților care retrăgeau bani din conturi de depozit la termen sau la vedere. Bingo, gândi Brendon. Apoi, după cum era de așteptat, directorul îl informă că, fără o împuternicire legală de verificare, nu i se va furniza nici o informație cu privire la deponenți sau conturi.

— Am să fac rost de o împuternicire, nu vă faceți griji, replică Moody morocănos.

Câteva clipe mai târziu o sună pe Sarah.

— Un fost coleg de facultate, care îmi este și prieten, practică avocatura în Chicago, îi spuse ea. Am să-l caut ca să ceară Curții o împuternicire de

acest gen. Va dura vreo două săptămâni, dar cel puțin *facem* ceva.

— Deocamdată nu te entuziasma prea mult, îi atrase atenția Moody. Uite, am ajuns la o teorie. Karen Grant a avut cu siguranță bani să-l angajeze pe Danny. Știm amândoi că Laurie cea adevărată l-a plăcut pe profesorul Grant și a avut încredere în el. Să presupunem că, de aceea, i-a spus câte ceva despre ceea ce o înspăimântă, iar el a discutat toate astea cu nevastă-sa.

— Vrei să zici că, bănuind că între Allan și Laurie este ceva, Karen Grant a încercat să-mi sperie sora?

— Este singura explicație pe care o pot da, dar nu este exclus să mă înșel. Oricum, Sarah, ascultă-mă pe mine: femeia aia este o prefăcută cu sânge rece.

96

Pe 24 iulie, stând alături de Sarah, Laurie pledă vinovat pentru infracțiunea de omor fără premeditare comis împotriva profesorului Allan Grant.

În sala tribunalului, rândurile de scaune reținute pentru reprezentanții mass-media erau arhipline de reporteri care lucrau fie la televiziune, fie la posturile de radio, fie la redacțiile diferitelor ziare și reviste. Karen Grant, într-o rochie neagră și cu bijuterii din aur, ședea în spatele procurorului. Din secțiunea destinată publicului, elevii de la Clinton și obișnuiții curioși care își făceau veacul prin tribunal urmăreau cu atenție desfășurarea evenimentelor, sorbind parcă fiecare cuvânt.

Justin Donnelly, Gregg Bennett și Brendon Moody luaseră loc în primul rând de scaune, chiar în spatele surorilor Kenyon. Justin se simți cumplit de neajutorat în momentul în care grefierul strigă:

— Ridicați-vă în picioare, intră completul de judecată.

Laurie era îmbrăcată într-un taior bleu de in, care îi accentua frumusețea. Părând de optsprezece, nu de douăzeci și doi de ani, fata răspunse la întrebări le judecătorului cu voce joasă, dar sigură. Dintre ele două, Sarah pare a fi cea mai fragilă, gândi Justin. Părul roșcat părea ca o flacără pe fondul gri-perl al sacoului. Și cu ochii la sacou, observă că este larg și se miră cât de mult slăbise Sarah de când începuse acest coșmar.

În sală plutea o atmosferă tristă când Laurie începu să răspundă calm la întrebările judecătorului. Da, Laurie înțelegea ce însemna să pledezi vinovat pentru o astfel de infracțiune. Da, ea trecuse cu grijă în revistă absolut toate probele. Da, ca și avocata ei, era mulțumită de capul de acuzare stabilit de procuror. Într-adevăr, îl ucisese pe Allan Grant într-un moment de furie pătimașă

după ce victima dăduse scrisorile ei pe mâna conducerii colegiului. În final, Laurie spuse:

— Sunt mulțumită de concluzia la care au dus probele incriminatorii care au demonstrat că această crimă a fost săvârșită de mine. Deși nu-mi amintesc cum am procedat, știu că trebuie să fiu vinovată. Îmi pare extrem de rău. Omul acela a fost foarte bun cu mine. M-am supărat, m-am simții nedreptățită când am aflat că scrisorile acelea au ajuns la conducerea colegiului, dar asta numai din cauză că nu țin minte să le fi scris eu. Aș vrea să le cer scuze prietenilor, elevilor și colegilor profesorului Grant. Din cauza mea, toți aceștia nu mai au lângă ei o ființă de-a dreptul minunată. Nu am nici o posibilitate să-mi repar greșeala. Apoi fala întoarse privirea spre Karen Grant. Regret, regret nespus de mult. Dacă s-ar putea, mi-aș da bucuroasă viața pentru a vă aduce soțul înapoi.

Judecătorul stabili data de pronunțare a sentinței: 31 august. Sarah închise ochii. Evenimentele se derulau mult prea repede. Cu aproape un an în urmă își pierduse ambii părinți, iar acum i se lua și sora.

Un ofițer de poliție îi conduse până la o ieșire laterală pentru a evita reporterii. Părăsiră tribunalul în grabă, cu Gregg la volan, Moody lângă el și Justin în spate, alături de Laurie și de Sarah. Se îndreptau spre șoseaua 202 când Laurie spuse:

— Vreau să merg până la casa în care a stat profesorul Grant.

— Laurie, dar până acum ai refuzat cu îndârjire să te duci acolo. Ce te-a apucat? întrebă Sarah.

Laurie își strânse tâmplele între palme.

— Când am fost la tribunal, în fața judecătorului, tot felul de gânduri îmi bubuiau în minte ca niște tam-tamuri. Un băiețel striga că sunt o mincinoasă.

Gregg tăcu un viraj ilegal în U.

— Știu pe unde trebuie s-o iau.

Pe gazonul din fața intrării, agenția imobiliară care se ocupa de vânzarea proprietății pusese o tăbliță „de vânzare”. Casa albă avea ferestrele închise și jaluzelele erau lăsate. Iarba trebuia tăiată. În jurul tufelor plantate cu multă artă începuseră să crească buruieni.

— Vreau să intru, spuse Laurie.

— Pe tăbliță este scris și numărul de telefon al agenției imobiliare, le atrase atenția Moody. Putem să sunăm acolo ca să aflăm cum putem face rost de cheie.

— Zăvorul ușii glisante care dă în camera de zi nu intră în lăcașul lui, spuse Laurie. Apoi chicoti: Firește că știu. Am deschis-o destul de des.

Înfiorată, Sarah sesiză că râsul senzual îi aparținea Leonei.

Lăsându-se conduși de ea pe lângă zidul casei, ajunseră într-o curte interioară pavată cu lespezi de piatră. Sarah observă gardul verde care asigura intimitatea acestei curți, despărțind-o de drumul lateral. În scrisorile ei către Allan Grant, Leona scrisese că îl urmărise de la ușa aceea. Nu era de mirare că nu o văzuse nici un trecător.

— La început pare închisă, dar dacă o zgâlțâi puțin… Ușa alunecă de-a lungul șinelor metalice, iar Leona păși înăuntru.

Încăperea mirosea a mucegai. Se mai aflau acolo câteva piese de mobilier împrăștiate la întâmplare. Sarah o privi pe Leona întinzând degetul spre un scaun vechi tapițat cu piele, în fața căruia se afla o canapea.

— Ăla a fost scaunul lui favorit. Obișnuia să stea acolo câteva ore. Îmi plăcea să-l privesc. Câteodată, după ce se ducea în pat, mă așezam și eu pe scaun, ghemuită.

— Leona, spuse Justin, în seara în care a murit Allan Grant te-ai întors să-ți iei agenda. Debbie ne-a spus că l-ai lăsat dormind și că geanta ta sport

și cuțitul rămăseseră pe podea, lângă el. Arată-ne cum s-a întâmplat.

Leona dădu din cap, apoi, pășind precaut, fără să facă nici un zgomot, o luă de-a lungul culoarului care ducea spre camera lui. La un moment dat, se opri.

— Ce liniște este. De data asta nu sforăie. S-o fi trezit.

Continuă drumul în vârful picioarelor, iar la ușă se opri din nou. Toți ceilalți o urmau îndeaproape.

— Ușa era deschisă? întrebă Justin.

— Da.

— Era aprinsă vreo lumină?

— Doar lampa de veghe din baie. O, nu!

Merse împleticindu-se până în mijlocul dormitorului și privi în jos. Atitudinea ei se schimbă instantaneu.

— Uită-te la el. E mort. Iar o vor învinovăți pe Laurie. Vocea de băiețel care îi ieșea din gâtlej era șocată. Trebuie s-o scoateți imediat de aici.

Din nou băiatul, gândi Justin. Este neapărată nevoie să-l rețin într-un fel. El este cheia.

Sarah se uită îngrozită cum Laurie, care nu mai era de fapt Laurie, pentru că stătea cu picioarele depărtate, cu trăsăturile parcă altfel alcătuite – obraji bucălați și buze înguste – închide ochii, se apleacă și face un gest care sugera că ar smulge ceva.

A scos cuțitul din cadavru, gândi Sarah. Oh, bunule Dumnezeu! Justin, Brendon și Gregg stăteau lângă ea ca niște spectatori la o piesă de teatru suprarealistă. Brusc, Sarah avu impresia că în încăperea goală apăruse patul pe care își dăduse sufletul Allan Grant. Covorul fusese curățat, dar ea și-l imagina stropit cu sânge, exact cum fusese în seara aceea.

Acum alter ego-ul băiat întindea mâna spre un obiect de pe covor. Geanta ei sport, gândi Sarah. Ascunde cuțitul în ea.

— Trebuie s-o scoți imediat de aici, repetă vocea speriată a puștiului. Picioarele care nu păreau să-i aparțină lui Laurie se îndreptară grăbite spre fereastră, apoi se opriră. Corpul care nu mai era corpul lui Laurie se întoarse. Iar ochii care nu erau ai lui Laurie măturară încăperea. Apoi se aplecă să ia ceva și făcu gestul de a-l băga în buzunar.

De asta i-au găsit brățara în blugi, gândi Sarah.

Fereastra fusese deschisă forțat. Cu geanta imaginară în mână, alter ego-ul băiat trecu piciorul peste pervazul scund și ieși în curtea din spate.

Justin șopti:

— Hai după el.

Afară îi aștepta Leona.

— În noaptea aia, puștiul nu a fost nevoit să deschidă fereastra, spuse ea sec. Era deja deschisă când m-am întors. De aceea s-a făcut așa de frig în cameră. Sper că ai adus țigări, doctore.

97

Bic și Opal nu se duseseră la tribunal în ziua înfățișării lui Laurie. Pentru Bic, fusese foarte tentant, dar știa că prezența lor ar fi fost fără îndoială sesizată de reprezentanții mass-media.

— Ca pastor al Domnului și prieten al familiei, s-ar fi cuvenit să nu lipsesc, spuse el. Dar Sarah a refuzat toate invitațiile de a merge împreună cu ele la restaurant sau de a ne vizita împreună cu Lee.

Acum, ei își petreceau tot mai multă vreme în casa din New Jersey. Opal nu o putea suferi. Se întrista când vedea cât de des se ducea Bic în camera în care dormise Lee. Acolo exista o singură piesă de mobilier: un balansoar uzat, asemănător cu cel din căsuța izolată în care locuiseră împreună cu ea. Bic ședea pe el ore întregi, legănându-se întruna, mângâind decoloratul costum roz de baie. Uneori cânta o mulțime de imnuri. Alteori deschidea cutia muzicală a fetiței și asculta iar și iar sunetele suave ale pianului care acompania corul ce cânta:

„De jur-împrejurul orașului… băieți și fete, împreună…”

Liz Pierce, ziarista de la *People,* luase legătura cu Bic și cu Opal de mai multe ori pentru a verifica anumite fapte și date.

— V-ați descoperit adevărata chemare pe vremea când vă aflați în nordul statului New York. Ați ținut predicile de la postul de radio din Bethlehem, Pennsylvania, apoi de la cel din Marietta, Ohio. Au urmat, pe rând, Louisville – din stalul Kentucky, Atlanta – din Georgia și, în final, New York City. Corect, nu?

Opal simțea întotdeauna că o trec fiorii când constata că Pierce deținea informații atât de exacte despre perioada pe care o petrecuseră în Bethlehem. Cel puțin, bine că nimeni nu o văzuse

vreodată pe Lee. Nu exista nici o persoană care nu ar fi jurat că cei doi trăiseră acolo singuri. Totul va fi în regulă, își spuse Opal.

În ziua în care Lee pledă vinovat pentru acuzația de omor nepremeditat, Pierce îi sună din nou, cerându-le niște fotografii. Cei de la redacție hotărâseră ca povestea lor să apară pe prima pagină a numărului din 31 august.

98

Brendon Moody se dusese cu propria mașină la tribunalul districtului Hunterdon. Plănuia să se întoarcă acasă de acolo, dar, după scena la care asistase în dormitorul lui Allan Grant, sperase să găsească o ocazie favorabilă ca să stea liniștit de vorbă cu doctorul Justin Donnelly. De aceea, în momentul în care Sarah îi propuse să vină să mănânce cu ei, acceptă imediat.

Ocazia pe care o așteptase se ivi când Sarah îl rugă pe Donnelly să se ducă în curtea interioară, să pregătească grătarul. Moody îl urmă. Cu voce coborâtă, el întrebă:

— Există vreo șansă ca Laurie, sau personalitățile ei modificate, să spună adevărul? Chiar l-o fi lăsat viu, pentru ca, mai târziu, când s-a întors, să-l găsească mort?

— Mi-e teamă că este mai posibil ca o altă personalitate pe care n-am cunoscut-o încă să-l fi omorât pe Grant.

— Nu credeți că există și posibilitatea să fie absolut nevinovată?

Tacticos, Donnelly puse brichetele de mangal pe grătar, apoi întinse mâna după recipientul cu gaz.

— Absolut nevinovată? Presupun că orice este posibil. Astăzi ați avut ocazia să observați ce atitudine au două dintre alter ego-urile ei: Leona și băiatul. Dar poate avea încă vreo duzină care nu s-au manifestat niciodată. Nu pot spune nici măcar dacă ne va da vreodată ocazia să i le cunoaștem pe toate.

— Totuși, am o presimțire…

Brendon amuți în momentul în care o văzu pe Sarah venind din bucătărie în curtea interioară.

99

— Doctore Donnelly, vă mulțumesc că ne-ați însoțit vineri la tribunal, îi spuse Laurie lui Justin. Ea stătea întinsă pe canapea și părea calmă, chiar foarte calmă. Numai felul în care își ținea mâinile împreunate trăda agitația interioară.

— Am vrut să fiu alături de tine și de Sarah, Laurie.

— Știți, când am făcut declarația la tribunal, eram îngrijorată mai degrabă pentru Sarah decât pentru mine. Sora mea suferă atât de mult…

— Așa-i.

— Azi-dimineață, pe la ora șase, am auzit-o plângând și m-am dus în camera ei. Ciudat, în toți anii care au trecut, ea era cea care venea la mine. Știți ce făcea?

— Nu.

— Ședea în pat, în capul oaselor, și alcătuia o listă de persoane cărora voia să le ceară să-i scrie judecătorului în favoarea mea. A sperat că voi fi eliberată pe cuvânt de onoare după ce voi ispăși doi ani de pedeapsă, dar acum a început să se teamă că judecătorul Armon îmi va da cinci ani fără drept de eliberare. Nădăjduiesc că veți ține legătura cu Sarah în perioada în care voi fi la închisoare. Va avea nevoie de dumneavoastră.

— Da, am de gând să țin legătura cu ea.

— Gregg este extraordinar, nu-i așa, doctore?

— Da, este.

— Nu vreau să ajung la pușcărie, explodă Laurie. Vreau să rămân acasă. Vreau să fiu alături de Sarah și de Gregg. *Nu vreau să ajung la pușcărie.*

Brusc, fata se ridică în capul oaselor, se întoarse, puse tălpile pe podea și strânse pumnii. Trăsăturile ci încremeniseră.

— Ascultă, doctore, nu-i poți permite să aibă asemenea idei. Laurie trebuie să fie închisă.

— De ce, Kate, de ce? întrebă Justin cu insistență.

Fata nu răspunse.

— Kate, acum două săptămâni mi-ai spus că băiatul este pregătit să discute cu mine. Ieri, când am fost în casa familiei Grant, a apărut pentru câteva minute. Crezi că el și Leona au fost sinceri? Ar trebui cumva să discut cu altcineva?

Într-o fracțiune de secundă, fața lui Laurie se schimbă din nou. Trăsăturile se îndulciră și miji ochii.

— N-ar trebui să pui atâtea întrebări despre mine. Vocea de pușți era politicoasă, dar fermă.

— Bună, spuse Justin degajai. Îmi pare bine că te-am revăzut ieri. Ai avut foarte multă grijă de Laurie în seara în care a murit profesorul. Ești foarte deștept pentru un copil de nouă ani. Dar eu sunt om matur. Cred că te pot ajuta să te ocupi de Laurie. N-o fi venit vremea să ai încredere în mine?

— Ție nu-ți pasă de ea.

— De ce zici așa ceva?

— Ai lăsat-o să le spună oamenilor că ea l-a ucis pe Grant, deși n-a făcut-o. Ce fel de prieten îi ești?

— Poate că a făcut-o altcineva… Cineva cu care n-am avut încă ocazia să intru în contact, nu?

— Nu suntem decât patru: Kate, Leona, Debbie și eu. Nici unul dintre noi nu a ucis. De aceea am încercat ieri s-o fac pe Laurie să nu mai scoată nici o vorbă în fața judecătorului.

100

Brendon Moody era incapabil să-și reprime aversiunea față de Karen Grant. În ultima săptămână a lunii iulie, în timp ce aștepta cu nerăbdare să primească împuternicirea de la judecătoria din Chicago, își petrecu vremea învârtindu-se prin holul hotelului Madison Arms. Era clar că Anne Webster se retrăsese deja din activitate. Biroul ei fusese înlocuit cu o frumoasă masă din lemn de cireș și, în general, tot decorul din agenție era mai rafinat. Moody hotărî că venise vremea să o mai viziteze o dată pe fosta parteneră a doamnei Grant, de data asta acasă, în Bronxville.

Anne nu întârzie să-i spună lui Brendon că se simțea profund jignită de atitudinea lui Karen.

— S-a ținut scai după mine ca să grăbesc întocmirea actelor de vânzare-cumpărare. Cerneala de pe contract nici nu se uscase când mi-a declarat că nu mai este nevoie să trec pe la serviciu, că se poate descurca și singură. Iar imediat după aceea mi-a dat lucrurile afară și le-a înlocuit cu piese noi de mobilier pentru prietenul ăla al ei. Când mă gândesc cum i-am luat partea ori de câte ori oamenii făceau vreo remarcă neplăcută la adresa ei, credeți-mă, mă simt ca o tâmpită. Auzi, văduva îndurerată!

— Doamnă Webster, spuse Moody, am de vorbit cu dumneavoastră ceva foarte important. Cred că sunt șanse ca Laurie Kenyon să nu fie vinovată de moartea lui Allan Grant. Cu toate acestea, dacă nu demonstrăm până luna viitoare că profesorul a fost ucis de altcineva, fata aceea va ajunge la închisoare. Vă rog, vreți să vă mai gândiți o dată la seara pe care ați petrecut-o în aeroport împreună cu Karen Grant? Vorbiți-mi despre orice detaliu, indiferent cât de nesemnificativ v-ar părea. Începeți din momentul plecării spre aeroport.

— Am pornit într-acolo la ora opt. Karen discutase cu soțul ei. Era foarte supărată. Când am întrebat-o ce i s-a întâmplat, mi-a zis că Allan fusese amenințat de o fată isterică și că își vărsase necazul pe ea.

— Își vărsase necazul pe ea? Ce a vrut să spună?

— Nu știu. Nu obișnuiesc să bârfesc, nici să-mi vâr nasul în treburile altora.

Adevărat, gândi Brendon. Din păcate, ăsta este singurul lucru de care pot zice că sunt sigur în momentul de față.

— Totuși, doamnă Webster, ce-o fi vrut să spună?

— În ultimele luni, mai exact de când l-a cunoscut pe Edwin Rand, Karen rămânea tot mai des în apartamentul din New York. Am impresia că Allan Grant o informase că se săturase de situația asta. În drum spre aeroport, ea mi-a spus ceva de genul: „Ar trebui să clarific treburile cu Allan, nu să o fac pe șoferul firmei". I-am amintit că ne-am oferit să facem acest serviciu pentru o femeie care se numără printre cei mai valoroși clienți ai noștri, că femeii respective nu-i place să închirieze mașini.

— Apoi ați constatat că avionul întârzia.

— Da. Întârzierea chiar a scos-o din sărite. Dar ne-am dus în sala de așteptare a VIP-urilor și ne-am luat ceva de băut. Puțin mai târziu a început *Spartacus*. Ăsta este…

— Filmul dumneavoastră favorit. Numai că este un film foarte lung. Iar dumneavoastră aveți tendința să adormiți. Puteți fi sigură că doamna Karen Grant a stat tot timpul acolo, urmărind filmul până la capăt?

— Ei bine, știu că la un moment dat a plecat să vadă ce se întâmplă cu avionul și să dea câteva telefoane.

— Doamnă Webster, casa ei din Clinton se află la șaizeci și șapte de kilometri de aeroport. S-a

întâmplat cumva să nu vă vedeți partenera timp de două ore sau chiar două ore și jumătate? Adică bănuiți că este posibil să vă fi lăsat singură ca să dea o fugă până acasă?

— Sincer, eu cred că n-am dormit, dar… Anne Webster făcu o pauză.

— Dar ce, doamnă Webster?

— După ce ne-am luat clienta și am ieșit din aeroport, am observat că mașina ei era parcată în altă parte. Era mare aglomerație când am ajuns și a trebuit s-o lăsăm departe de terminal și s-o luăm pe jos. În schimb, când am plecat, am găsit-o chiar în fața ușii principale.

Moody oftă.

— Mi-aș fi dorit să-mi spuneți lucrul acesta ceva mai de mult, doamnă Webster.

Ea îl privi derutată.

— Nu m-ați întrebat.

101

Situația este la fel ca acum câteva luni, înainte de internarea lui Lee în clinică, gândi Opal. De fiecare dată cu altă mașină închiriată, ea și Bic începuseră să o urmărească din nou. În unele zile se opreau lângă trotuarul de pe partea opusă a străzii și o priveau străbătând grăbită drumul dintre garaj și ușa clinicii, apoi așteptau oricât, până ieșea de acolo. Bic nu-și desprindea privirea de la ușă, de teamă să nu piardă ocazia de a o zări din prima clipă. Iar când Lee își făcea apariția, fruntea i se umplea de broboane de sudoare și încleșta mâinile pe volan.

— Mă întreb despre ce o fi vorbii astăzi? spunea, și speriat, și furios. E singură într-o încăpere cu medicul ăla, Opal. Poate că a reușit să-l vrăjească.

În zilele de lucru, Lee se ducea la clinică dimineața. Multe după-amiezi și le petrecea de obicei jucând golf cu Sarah pe unul dintre terenurile publice din localitate.

Temându-se că Sarah ar putea observa ca le urmărește o mașină, Bic începuse să-i sune pe băieții care dădeau semnalul de start, întrebându-i dacă se făcuse vreo rezervare pe numele Kenyon. Dacă răspunsul era afirmativ, mergeau și ei uneori până la respectivul teren de golf, pentru a încerca să dea, ca din întâmplare, peste Sarah și Lee.

De obicei, le căutau la cafenea. Bic nu întârzia niciodată la masa lor. Le saluta prietenește, apoi își continua drumul, dar fără a o scăpa din vedere pe Lee. Iar după aceea, emoționat, făcea tot felul de comentarii de genul:

— Fusta de golf se mulează perfect pe trupul ei mlădios… Abia m-am putut stăpâni să nu întind mâna ca să-i desfac clama care îi ținea prins la spate părul auriu…

Din cauza emisiunii „Church of the Airways”, ei erau nevoiți să stea în weekend-uri mai mult prin New York. În sinea ei, Opal îi mulțumea Domnului pentru acest răgaz. Sâmbăta sau duminica, observaseră că doctorul și același tânăr Gregg Bennctt le însoțeau întotdeauna. Ceea ce îl înfuria pe Bic.

Într-o zi de pe la mijlocul lunii august, el o strigă pe Opal, cerându-i să vină în camera în care dormise Lee. Jaluzelele erau trase. Bic ședea în balansoar.

— L-am rugat pe Dumnezeu să-mi călăuzească pașii și am primit un răspuns, spuse el. Lee merge întotdeauna singură la New York. Drumul de întoarcere îl face tot singură. Are un telefon în mașină. Am reușit să obțin numărul.

Opal se crispă când văzu că fața lui Bic se schimonosește și că o fulgeră cu o privire poruncitoare.

— Opal, spuse el cu voce tunătoare, să nu crezi cumva că nu-s conștient de gelozia ta. Îți interzic să mă mai tulburi din cauza asta. Pentru Lee, viața terestră a ajuns aproape de sfârșit. În zilele care i-au rămas, trebuie să mă lași să-mi umplu sufletul cu imaginile, sunetele și mirosurile acestei drăgălașe copile.

102

Thomasina Perkins fu peste măsură de încântată când primi scurta scrisoare prin care Sarah Kenyon o ruga să-i scrie judecătorului care avea să pronunțe sentința, pentru a susține cauza surorii sale.

Dumneavoastră vă amintiți foarte bine cât de îngrozită a fost Laurie, scria Sarah. *De fapt, sunteți singura persoană care a văzut-o în compania oamenilor care au răpit-o. Trebuie să-l facem pe judecător să înțeleagă ce traumă psihică a suferit sora mea în copilărie. Nu uitați să pomeniți numele pe care aveți impresia că l-a rostit femeia când i s-a adresat bărbatului, în clipa în care s-au grăbit s-o scoată pe Laurie din local.* Sarah încheia scriindu-i despre un cunoscut pedofil din Harrisburg, aflat la vremea respectivă în zonă, care purta acel nume. Evident, spunea, nu avea nici o probă, dar ea intenționa să sugereze posibilitatea ca el să fi fost răpitorul.

Thomasina repetase de atâtea ori povestea fetiței timorate pe care o văzuse în local și sunase atât de des la poliție, încât i se părea că scrisoarea se va așterne pe hârtie de la sine până când ajunse la punctul critic.

În ziua aceea, femeia *nu* îl numise pe bărbatul acela Jim. Thomasina era acum convinsă de acest lucru. Nu-i putea da judecătorului acel nume. Era ca și cum ar fi mințit sub jurământ. O tulbura gândul că Sarah consumase timpul și banii urmărind pe altcineva decât ar fi trebuit.

Thomasina începuse să-și piardă încrederea în reverendul Hawkins. Îi scrisese de două ori spre a-i mulțumi pentru privilegiul de a fi fost invitată la emisiunea lui și explicase că, deși n-ar îndrăzni niciodată să sugereze că Dumnezeu se înșelase, ar fi poate mai bine ca ei să aștepte și să mai aplece urechea la spusele Lui. Primul nume pe care i-l

șoptise Atotputernicul fusese al barmanului din local. Nu mai puteau încerca încă o dată?

Dar reverendul Hawkins nu se obosise să-i răspundă. Oh, adresa ei era trecută în agenda lui, nici vorbă. Pentru fiecare doi dolari pe care îi dona, primea câte o scrisoare prin care i se cerea mai mult.

Nepoata ei înregistrase emisiunea „Church of the Airways" în care apăruse Thomasina și îi plăcea foarte mult să se uite la casetă. Dar pe măsură ce resentimentele ei față reverendul Hawkins sporeau, observa tot mai multe noi detalii. De exemplu, felul în care gura lui se apropiase mult de urechea ei când ea auzise numele. Apoi faptul că nu reținuse numele lui Laurie. La un moment dat, îi spusese Lee.

Thomasina își simți conștiința curată când îi expedie judecătorului o scrisoare emoționantă, descriind panica și isteria micuței Laurie în termeni înduioșători, dar nu menționă și numele Jim. Îi trimise lui Sarah o copie a scrisorii și îi dădu o explicație, subliniind greșeala reverendului Hawkins atunci când se referise la Laurie numind-o Lee.

103

— Se apropie, îi spuse Laurie doctorului Donnelly, aruncându-și pantofii din picioare și așezându-se degajat pe canapea.

— Ce se apropie, Laurie?

Se aștepta că îi va vorbi despre pușcărie, dar fata spuse simplu:

— Cuțitul.

Donnelly așteptă.

O clipă mai târziu vorbi Kate:

— Doctore, presupun că amândoi am încercat să facem tot ce ne-a stat în putință.

— Bună, Kate, după cum vorbești, nu pari a fi în apele tale. Oare Laurie avea intenții sinucigașe? se întrebă el.

Un râs crispat.

— Kate vede scrisul de pe perete, doctore. Ai o țigară?

— Sigur. Cum merge treaba, Leona?

— Nu mai merge aproape deloc. Ai început să joci golf ceva mai bine.

— Mulțumesc.

— Îți place de Sarah, nu?

— Foarte mult.

— N-o lăsa să fie prea nefericită. Îmi promiți?

— De ce să fie nefericită?

Laurie se întinse.

— Am așa o durere de cap… murmură ea. Se pare că nu se mai întâmplă doar noaptea. Chiar și ieri, când eram cu Sarah pe terenul de golf, am văzut brusc mâna care ține cuțitul.

— Laurie, amintirile tale se apropie tot mai mult de suprafață. Nu le poți lăsa să iasă?

— Mi-e imposibil să scap de sentimentul de vinovăție. Acum vorbea Laurie, Leona sau Kate? Era pentru prima dată când Justin nu știa ce să creadă. Am făcut lucruri atât de rele… spuse fata.

Dezgustătoare. Un eu secret de-al meu le ține minte…

Brusc, Justin luă o hotărâre.

— Hai cu mine. Vom face o plimbare prin parc. Mergem până la terenul de joacă al copiilor ca să-i privim.

Leagănele, balansoarele, toboganele și rețeaua de bare verticale și orizontale erau pline de copii. Justin și Laurie se așezară pe o bancă, în apropierea vigilentelor mame și dădace. Copiii râdeau, țipau unul la altul, se certau, revendicându-și dreptul de a se sui în leagăne înaintea altora. Justin puse ochii pe o fetiță care părea să aibă vreo patru ani. Se juca fericită cu o minge pe care o bătea de asfalt. Femeia cu care venise strigă de mai multe ori:

— Nu te îndepărta atât de mult, Christy.

Dar copilul, concentrându-se numai asupra mingii, nu păru s-o audă. În cele din urmă, femeia se ridică, se duse grăbită la fetiță și îi luă mingea.

— Ți-am zis să rămâi pe terenul de joacă, o mustră. Dacă alergi după mingea asta până în stradă, te poate lovi o mașină.

— Am uitat. Fața micuță a fetiței exprimă dezolare și regret. Dar, întorcându-se și văzând că Laurie și Justin o priveau, se lumină imediat. Veselă, alegă spre ei. Vă place puloverul meu frumos? îi întrebă.

Femeia se apropie.

— Christy, nu trebuie să deranjezi oamenii, zise ea cu un zâmbet de scuză. Christy consideră că tot ce poartă ea este frumos.

— Ei bine, puloverul ei este chiar frumos, spuse Laurie.

După câteva minute o porniră înapoi, spre clinică.

— Să presupunem, spuse Justin, că fetița aceea, fiind foarte concentrată asupra a ceea ce făcea, s-ar fi apropiat prea mult de stradă și că, o dată ajunsă

acolo, cineva ar fi luat-o, ar fi băgat-o într-o mașină, ar fi dispărut cu ea și ar fi supus-o unor abuzuri sexuale. Crezi că, după ani de zile, ar trebui să se învinovățească pentru ce i s-a întâmplat?

Laurie avea ochii scăldați în lacrimi.

— Punct ochit, punct lovit, doctore.

— Atunci iartă-te așa cum ai fi iertat-o pe copila aceea dacă astăzi i s-ar fi întâmplat un lucru imposibil de preîntâmpinat.

Se întoarseră amândoi în cabinetul lui Justin. Laurie se întinse pe canapea.

— Dacă fetița aia ar fi luată și băgată într-o mașină… spuse ea, după care avu o mică ezitare.

— Poate îți poți imagina ce i s-ar putea întâmpla, sugeră Justin.

— Și-ar dori să se întoarcă acasă. Mami se supără dacă află că s-a dus până în stradă. Au un vecin nou, al cărui fiu, un băiat în vârstă de șaptesprezece ani, adoră viteza. Mami a zis că fetița nu mai are voie să iasă nici măcar pe gazonul din fața casei. El o poate lovi cu mașina. Ambii părinți o iubesc pe fetiță. Au supranumit-o miracolul lor.

— Dar oamenii care au luat-o nu vor s-o ducă acasă, nu?

— Nu. Ei conduc, conduc încontinuu. Ea plânge. Femeia o pălmuiește și îi zice să tacă din gură. Bărbatul cu brațe păroase o saltă de pe scaun și o pune pe genunchii lui.

Laurie își încleșta și își descleșta mâinile. O clipă mai târziu, Justin o văzu punându-și palmele pe umeri.

— De ce faci chestia asta?

— I-au spus fetiței să coboare din mașină. Este tare frig. Ea trebuie să ajungă neapărat la baie, dar el vrea să-i facă o fotografie, așa că o silește să stea lângă un copac.

— Fotografia pe care ai rupt-o în ziua în care ai venit să stai la clinică te-a ajutat să-ți amintești de

scena asta, nu-i așa?

— Da. Da.

— Și în tot restul timpului fetița a stat cu el… în tot restul timpului *tu* ai stat cu el…

— M-a violat, țipă Laurie. Niciodată nu știam când mi se va întâmpla. Dar întotdeauna imediat după ce cântam împreună, legănându-ne în balansoar, mă ducea la etaj. Întotdeauna după ce cântam. Întotdeauna. Îmi provoca dureri cumplite.

Laurie începuse să plângă în hohote. Justin se grăbi să o liniștească.

— Gata, acum totu-i în regulă, spuse el. Nu vreau să-mi mai spui decât un singur lucru. A fost vina la?

— Era așa de mare… Am încercat să mă lupt cu el. Dar nu l-am putut opri. *Nu l-am putut opri*, țipă ea.

Acesta era momentul în care trebuia să-i pună întrebarea la care vrusese să ajungă.

— Opal era acolo?

— Este nevastă-sa.

Apoi Laurie icni și își mușcă buza. Miji ochii.

— Doctore, ți-am zis că ăsta-i un cuvânt interzis. Băiatul de nouă ani nu va mai îngădui să se dezvăluie nici o amintire.

104

Pe 17 august, când Gregg o duse pe Laurie la un restaurant, apoi la teatru, Sarah și Brendon plecară spre aeroportul Newark. Ajunseră acolo la ora 8:55.

— În seara în care a murit Allan Grant, Karen Grant și Anne Webster au ajuns aici aproximativ pe la aceeași oră, spuse Moody când intră în parcare. Avionul cu care a venit clienta lor a avut o întârziere de peste trei ore. De fapt, în seara aia au întârziat o mulțime de avioane. Asta înseamnă că parcarea era arhiplină. Anne Webster mi-a spus că, până la terminal, au avut de străbătut pe jos o distanță destul de lungă. Deliberat, el opri mașina aproape de capătul cel mai îndepărtat al parcării. De aici până la terminalul United, avem de făcut o plimbare bună. Hai să mergem în pas normal și să cronometrăm. Ar trebui să ne ia cel puțin cinci minute.

Sarah îl aprobă printr-o înclinare a capului. Ea își spusese că nu trebuie să se agațe de orice fir de pai, că nu trebuie să se comporte ca majoritatea rudelor acuzaților de rechizitoriile cărora se ocupase. În general, oamenii aveau tendința să se contrazică. Soțul, fiica, sora sau fratele lor era incapabil să comită o crimă, susțineau. Chiar în fața unor probe zdrobitoare, erau convinși că trebuia să se fi făcut o greșeală oribilă.

Dar când vorbise cu Justin, el o încurajase precaut să ia în seamă teoria lui Moody, subliniind că doamna Grant avusese și oportunitatea, și motivația să-și ucidă soțul. Pe de altă parte, tot el îi spusese că a început să ia în considerare posibilitatea ca sora ei să nu aibă decât cele patru personalități modificate cu care intraseră în contact. Or, toate aceste patru personalități afirmaseră în mai multe rânduri că Laurie este nevinovată.

Când Sarah ajunse cu Moody la terminal, se bucură de răcoarea oferită de aerul condiționat. Era o adevărată plăcere într-o seară atât de caldă și de umedă de la mijlocul lui august. Vederea ghișeelor de control îi aminti de minunata călătorie pe care o făcuse în Italia împreună cu Laurie și cu părinții lor. Acum i se părea că nu trecuse doar un an și ceva, ci o viață de om.

— Nu uita că doamna Webster și Karen Grant au aflat abia după ce au sosit aici că, din cauza unei defecțiuni a rețelei de computere, avionul urma să aterizeze la douăsprezece și jumătate. Moody făcu o pauză. Se uită la afișajul electronic pe care erau anunțate plecările și sosirile. Închipuie-ți că ai fi Karen Grant și spune-mi cum ai reacționa dacă ai fi iritată de degradarea relațiilor dintre tine și soțul tău. Poate că este puțin spus iritată, având în vedere că, sunându-l, tocmai ai aflat că vrea să divorțeze.

Sarah se gândi la Karen Grant. Pe parcursul lunilor care trecuseră, Sarah o socotise o văduvă îndurerată. La tribunal, când Laurie pledase vinovat, Karen apăruse îmbrăcată în negru. Este ciudat, gândi Sarah acum, amintindu-și scena. Poate că a mers prea departe. În ziua de astăzi, nu mulți oameni în jur de treizeci de ani se îmbracă în negru pentru a arăta întregii lumi cât de mult suferă.

Îi împărtăși lui Brendon această părere atunci când o luară spre sala de așteptare destinată VIP-urilor. El dădu din cap afirmativ.

— Văduva Grant joacă mereu câte un rol și are succes. Știm că ea și Anne Webster s-au dus în sala de așteptare și au băut ceva. Filmul *Spartacus* a început la ora nouă pe The Movie Channel. Astăzi, la biroul de recepție este fata care a fost de serviciu și în seara aceea. Hai să vorbim cu ea.

Fata de la biroul de recepție nu-și amintea ce se întâmplase în scara zilei de 28 ianuarie, dar o cunoștea și o plăcea pe Anne Webster.

— Lucrez aici de zece ani, explică ea, și niciodată n-am avut prilejul să intru în contact cu o agentă de voiaj mai bună decât doamna Webster. Singura ei problemă este că, ori de câte ori își omoară timpul stând pe la noi, se uită la televizor. Și nu vrea să vadă decât filme. Dacă cineva dorește să urmărească știrile sau altă emisiune, se opune cu îndârjire.

— Serioasă problemă, spuse Brendon, luând un aer de om înțelegător.

Fata râse.

— O, nu, nu-i chiar serioasă. Întotdeauna le spun oamenilor care doresc să se uite la altceva că trebuie să aibă puțină răbdare. Să aștepte doar cinci minute. Anne Webster adoarme mai repede decât orice persoană cunosc eu și, cum ațipește, schimbăm canalul.

De la aeroport, Sarah și Brendon porniră spre Clinton. Pe drum, el începu un șir de raționamente.

— Hai să zicem că, pierzându-și vremea prin aeroport, Karen a început să se agite din ce în ce mai mult de teamă că nu-și va putea convinge soțul să nu divorțeze. Webster n-avea de ce să-i simtă lipsa, fie din cauza filmului care o captiva atât de mult, fie din cauza somnului. Iar avionul sosea abia la douăsprezece și jumătate.

— Drept urmare, s-a urcat în mașină și s-a dus acasă, completă Sarah.

— Exact. Să presupunem că a intrat în casă, folosindu-se de cheia ei, și s-a îndreptat spre dormitor. Allan dormea. Văzând geanta surorii tale și cuțitul, Karen și-a dat seama că, în cazul în care își înjunghia soțul, toată vina va cădea pe Laurie.

Pe drum, discutară și despre împuternicirea obținută de Brendon pentru a avea acces la datele băncii din Chicago, împuternicire care, până acum, nu fusese de nici un folos.

Contul pentru care se emiseseră cecurile de casierie fusese deschis pentru o anume Jane

Graves din Bahamas. Numai că, verificând adresa, constataseră că aceasta era o căsuță poștală. Iar depozitul era formal din bani proveniți dintr-un alt cont codificat dintr-o bancă din Elveția.

— Este aproape imposibil să obținem informații despre deponenții elvețienilor, spuse Brendon. Acum sunt înclinat să cred că Danny a fost angajat de Karen Grant. Este posibil ca ea să fi pus la păstrare o parte din profiturile obținute din fondul de investiții al soțului său. Lucrând în turism, a avut libertatea să facă unele mișcări pe care nimeni nu le putea observa.

Când ajunseră în Clinton, constatară că tăblița pusă de agenția imobiliară se afla încă pe gazonul din fața casei lui Allan Grant.

Timp de câteva minute nu făcură altceva decât să stea în mașină, cu privirile ațintite la casă.

— S-ar putea să ai dreptate. Raționamentul tău este logic, spuse Sarah. Dar cum putem demonstra teoria ta?

— Astăzi am vorbit din nou cu Connie Santini, secretara ei, zise Moody. Fata a confirmat că toate informațiile pe care le deținem sunt corecte. Karen Grant avea o viață proprie, pe care și-o trăia după plac, folosindu-se de veniturile suplimentare ale soțului ei de parcă i-ar fi aparținut în totalitate. După moartea lui a regizat o piesă în care a apărut în rolul văduvei îndurerate. Subliniez că este vorba doar de o *piesă de teatru,* pentru că, potrivit spuselor secretarei, niciodată n-a avut moralul mai ridicat ca acum. Pe 26 august, când Anne Webster se va întoarce din Australia, vreau să mergem împreună la ea. Trebuie să discutăm amândoi cu doamna aceea.

— Pe 26 august, spuse Sarah. Cinci zile înainte ca Laurie să intre la pușcărie.

105

— Este ultima săptămână, îi spuse Laurie lui Justin Donnelly, pe 24 august.

El o privi cum se tolănește pe canapea cu mâinile împreunate la ceafă.

— Ieri a fost distracție mare, Justin, nu-i așa? Scuză-mă. Aici este mai bine să-ți spun doctore.

— Ne-am distrat, într-adevăr. Ești realmente o excelentă jucătoare de golf, Laurie. Ne-ai bătut măr.

— Chiar și pe Gregg. Dar îmi voi ieși din mână în curând. Azi-noapte n-am adormit multă vreme. M-am gândit la ziua în care am fost răpită. Parcă m-am și văzut în costumul acela roz de baie, străbătând aleea de acces pentru a mă uita la cortegiul funerar care trecea pe stradă. Am crezut că asist la o paradă… Când m-a săltat de jos bărbatul acela, țineam încă în brațe cutia muzicală. Cântecul înregistrat pe ea îmi răsună și acum în cap. „Partea de est, partea de vest, de jur-împrejurul orașului… Băieți și fete, împreună…”

Laurie se opri. Justin așteptă.

— Când tipul cu brațe părloase m-a băgat în mașină, l-am întrebat unde mergem. Cutia muzicală mai cânta.

— Ai avut un motiv deosebit care le-a determinat să te gândești la lucrurile astea?

— Poate. Aseară, după plecarea ta și a lui Gregg, am rămas multă vreme cu Sarah ca să discutăm despre ziua aceea. I-am povestit că, în momentul în care mașina în care am fost urcată a trecut pe lângă casa din colț – cea care a fost zugrăvită în rozul acela oribil –, am zărit-o pe bătrâna doamnă Whelan pe terasă. Nu este ciudat că mi-am adus aminte de un amănunt atât de nesemnificativ?

— Nu chiar. Absolut toate amintirile sunt acolo, la tine în cap. Când vor reuși să iasă la lumină, vei

scăpa de temerile pe care ți le-au provocat.

— „Băieți și fete, împreună…”, cântă Laurie încet. De aceea au vrut ceilalți să fie alături de mine. Eram băieți și fete împreună.

— Băieți? Laurie, mai există vreun băiat?

Laurie coborî picioarele de pe canapea. O mână începu să lovească ritmic în cealaltă.

— Nu, doctore. Sunt singurul băiat. Vocea tânără care ieșea din gâtul lui Laurie coborî până la nivelul unei șoapte. Fata asta nu a avut nevoie de altcineva. Eu o alungam ori de câte ori Bic voia să-i facă vreun rău.

Vocea fiind prea coborâtă, Justin nu înțelese numele.

— Cine îi făcea rău?

— Of, fir-ar să fie! spuse băiatul. N-am vrut să ți-l spun. Mă bucur că nu l-ai auzit.

După ședință, Justin Donnelly se gândi că, deși nu auzise numele rostit din greșeală de băiat, primise un semn bun.

Numele răpitorului era pe cale să iasă la suprafață. El va fi repetat.

Numai că peste exact o săptămână, cam pe vremea asta, Laurie urma să intre în închisoare. Iar acolo va avea noroc dacă se va putea întâlni cu un consilier psihologic măcar o dată la câteva luni.

În afară de asta, Justin știa că mulți dintre colegii lui de breaslă nu cred în existența unor boli psihice care să ducă la multiplicarea personalității.

106

Anne Webster și soțul ei se întoarseră din călătorie pe 26 august, la o oră destul de matinală. Reușind să ia legătura cu ea la amiază, Moody o convinse să-i primească pe el și pe Sarah imediat. Când sosiră în Bronxville, Webster fu neașteptat de directă:

— M-am gândit mult la seara în care a murit Allan, le spuse ea. Vă dați seama că nimănui nu-i place să joace rolul prostului. Când Karen a pretins că nu a mișcai mașina din loc, am lăsat-o în pace. Dar știți ce? Am o dovadă că a mișcat-o.

Moody înalță capul. Lui Sarah i se uscă gura.

— Ce fel de dovadă, doamnă Webster? întrebă ea.

— După cum am mai spus, Karen era supărată când am plecat spre aeroport. Am uitat însă să adaug că s-a răstit la mine când i-am atras atenția că nu prea mai are benzină. Ei bine, să știți că nu și-a umplut rezervorul nici în drum spre aeroport, nici când am plecat de acolo și nici în dimineața următoare, când am fost împreună în Clinton.

— Aveți idee dacă își cumpără benzina cu cărți de credit sau cu bani peșin? întrebă Moody.

Webster zâmbi cu amărăciune.

— Pot pune pariu că, în cazul în care a cumpărat în seara aia, s-a folosit de cartea de credit a agenției.

— Unde ar trebui să se afle facturile emise în luna ianuarie?

— La agenție. Karen nu mi-ar permite să mă mai duc acolo ca să umblu prin dosare, dar o puteți ruga pe Connie să vi le caute. Am s-o sun.

Anne Webster vorbi mult la telefon cu fosta ei secretară. Când puse receptorul în furcă, spuse:

— Aveți noroc. Karen participă astăzi la o excursie sponsorizată de American Airlines. Connie vă caută cu plăcere facturile, deși este

turbată de furie. A cerut o mărire de salariu, dar Karen a refuzat-o.

În drum spre New York, Moody o avertiză pe Sarah:

— Evident, știu că nu avem nici cea mai mică dovadă care s-o lege pe Karen Grant de moartea soțului ei, chiar dacă reușim să demonstrăm că ea s-a aflat în scara aceea în zona localității Clinton.

— Știu, admise Sarah. Dar, Brendon, trebuie să existe ceva palpabil de care să ne putem agăța.

Connie Santini îi întâmpină cu un zâmbet triumfător.

— Factură din ianuarie emisă de o benzinărie Exxon, chiar la ieșirea de pe șoseaua 78, la vreo șase kilometri și jumătate de Clinton, spuse ea. Și copia chitanței de primire semnată de Karen. Of, Doamne, am de gând să renunț la postul asta. Karen este al naibii de zgârcită. Tot anul trecut n-am cerut nici o mărire de salariu pentru că afacerile ne-au mers prost. Dar acum, când situația este evident pe cale de îmbunătățire, tot nu vrea să se despartă de nici un cent. Știți ceva? Sumele pe care le aruncă pe bijuterii depășesc veniturile mele anuale.

Santini întinse degetul spre magazinul L.Crown de pe cealaltă latură a holului.

— Își face cumpărăturile acolo așa cum alți oameni și le fac la raioanele de cosmetice. Dar și cu ei e zgârcită. În ziua în care i-a murit soțul își cumpărase o brățară pe care a pierdut-o. M-a pus s-o caut în patru labe. A doua zi, când a venit vestea morții lui Allan, era la Crown's, unde făcea scandal că închizătoarea nu era bună. Își pierduse brățara din nou. De data asta de-a binelea. Ascultați-mă pe mine, închizătoarea nu avea nimic. N-a avut răbdare s-o închidă ca lumea, atâta tot. Dar fiți siguri că i-a făcut pe ăia de la magazin

să-i înlocuiască brățara pierdută fără să-i mai ceară nici un ban.

O brățară, gândi Sarah, *o brățară!* În ziua audierii surorii sale, când se duseseră în dormitorul lui Allan, Laurie, sau mai degrabă alter ego-ul ei băiat, se prefăcuse că ar lua de pe jos un obiect pe care îl băgase apoi în buzunar. Niciodată nu mi-a trecut prin cap ideea că brățara găsită în blugii însângerați ai surorii mele ar putea să nu-i aparțină, își spuse. De aceea nici nu am cerut s-o văd.

— Domnișoară Santini, ne-ați fost de mare ajutor, spuse Moody. Mai rămâneți pe aici?

— Până la cinci. Nici un minut peste program.

— E perfect.

În spatele galantarului de la L. Crown Jeweler se afla un tânăr. Impresionat că are de-a face cu reprezentantul unei companii de asigurări care venise să obțină informații despre o brățară pierdută – pentru că așa își justificase Moody prezența acolo –, băiatul se grăbi să se uite în registre.

— O, da, domnule. Doamna Grant a cumpărat o brățară pe 28 ianuarie. Era un model nou, scos pe piață de casa noastră de creație. Doi șerpișori întrepătrunși, unul de aur, altul de argint, care sporeau efectul diamantelor. Foarte frumoasă. A costat o mie cinci sute de dolari. Dar nu înțeleg de ce pretinde despăgubiri pentru ea. Noi i-am înlocuit-o. În dimineața următoare a venit aici, foarte supărată. Era sigură că i-a căzut de la încheietura mâinii aproape imediat după ce a cumpărat-o.

— De ce să fie sigură că i-a căzut?

— Pentru că îi mai căzuse o dată, în birou. Dar atunci o găsise. Sincer, domnule, problema era că avea un nou tip de sistem de prindere, foarte sigur, care necesita însă să fie închis cu atenție.

— I-ați eliberat chitanță, nu? întrebă Moody.

— Evident, domnule. I-am eliberat când i-am dat-o pe prima – pe cea pierdută, adică. Dar i-am înlocuit-o. Am hotărât să facem gestul acesta deoarece doamna Grant este o clientă bună.

— Aveți cumva, din întâmplare, o fotografie a acelui model de brățară sau a unuia similar?

— Nu am numai fotografie, ci și brățară. Din ianuarie încoace am făcut câteva zeci de exemplare.

— Identice? Cea luată de doamna Grant chiar n-a avut nici o particularitate?

— Doar închizătoarea, domnule. După incidentul pe care l-am avut cu dânsa, am modificat sistemul de prindere al acestor brățări. Am vrut să evităm necazurile pe tema asta. Băiatul băgă mâna sub galantar ca să ia un caiet. Vedeți, închizătoarea originală funcționa așa… Cea pe care o folosim în prezent, în afară de pârghia care trebuie apăsată, are și o bară de siguranță.

Vânzătorul era un desenator bun.

Luând o copie a chitanței din 28 ianuarie, o fotografie color a brățării și o schiță de mână a închizătorilor, pe care vânzătorul scrisese ce reprezintă desenele și se iscălise, Sarah și Moody se întoarseră la agenția Global Travel. Santini îi aștepta. Ochii ei scăpărau de curiozitate. Foarte săritoare, fata formă numărul lui Anne Webster, apoi îi întinse receptorul lui Moody. Moody apăsă pe bulonul SPEAKER, pentru ca Sarah să poată auzi întreaga conversație.

— Doamnă Webster, întrebă, în seara în care ați fost cu Karen Grant la aeroportul Newark, ați discutat ceva despre brățara dispărută?

— O, da. După cum v-am spus, după ce ne-am luat clienta, Karen ne-a urcat în mașina ei și ne-a adus în New York. La un moment dat, pe neașteptate, a zis: „Fir-ar să fie, iar am pierdut-o”. Apoi s-a întors spre mine și, foarte supărată, pe un ton aproape imperativ, s-a interesat dacă am observat brățara în aeroport.

— Și ați observat-o?

Webster ezită.

— I-am tras o minciunică. Realitatea este că știam că în sala de așteptare o avusese la mână, dar după cum se comportase la serviciu, când o pierduse prima dată… N-am vrut să explodeze de față cu clienta. I-am răspuns foarte convingător că n-a venit cu ea la aeroport, că trebuie să fie căzută pe undeva, pe lângă birou. Dar când am ajuns acasă, am sunat la aeroport, gândindu-mă că ar exista posibilitatea să fi dat cineva peste ea. Oricum, totul s-a terminat cu bine. Bijutierul i-a înlocuit-o.

Bunule Dumnezeu, bunule Dumnezeu, gândi Sarah.

— Ați recunoaște-o, doamnă Webster? întrebă Moody.

— Desigur. Am văzut-o și eu, și Connie. Karen ne-a arătat-o, explicându-ne că este vorba de un model nou-nouț.

Santini o aprobă, dând energic din cap.

— Doamnă Webster, voi reveni curând cu un telefon. Ne-ați fost de mare ajutor. Împotriva voinței dumneavoastră, adăugă Moody în gând, în momentul în care puse receptorul în furcă.

Mai trebuia făcută o singură verificare. Te implor, Doamne, te implor să iasă bine, se rugă Sarah când formă numărul procuraturii districtului Hunterdon. Iar când i se făcu legătura cu procurorul șef, spuse de ce anume avea nevoie.

— Aștept, zise în receptor, după care îi explică lui Moody: Au trimis pe cineva la magazia în care țin probele.

Așteptară în tăcere timp de zece minute. Apoi, deodată, Moody o văzu pe Sarah luminându-se la față, după care începu să plângă.

— Șerpișori din aur și argint, spuse ea. Mulțumesc. Trebuie să te văd mâine dimineață, la prima oră. Crezi că judecătorul Armon va fi în cabinetul lui?

107

Joi dimineața, negăsind-o pe Connie Santini la agenție, Karen Grant se enervă. Am s-o concediez, gândi, apăsând brutal pe întrerupător ca să aprindă lumina, apoi cercetă mesajele. Era unul singur, de la Santini. Secretara trebuia să rezolve o problemă urgentă, dar va veni la serviciu ceva mai târziu. Ce urgențe pot apărea în viața *ei?* se întrebă Karen, deschizând biroul pentru a scoate prima ciornă a depoziției pe care plănuia s-o facă în instanță în ziua în care avea să fie condamnată Laurie. Aceasta începea astfel: „Allan a fost un soț incomparabil".

Oh, de-ar ști Karen unde sunt acum, gândi Connie Santini în timp ce ședea împreună cu Anne Webster în micuțul separeu cu scaune și măsuțe în care erau invitați să aștepte toți cei care voiau să intre la procurorul șef. Sarah Kenyon și domnul Moody discutau cu procurorul în biroul acestuia. Pe Connie o fascina atmosfera încărcată din această instituție. Telefoanele sunau. O mulțime de avocați tineri treceau în grabă pe lângă ele cu brațele pline de dosare. Unul dintre ei, aruncând o privire scurtă exact peste umărul lui Connie, strigă:

— Preia mesajul. Nu pot vorbi acum. Mă duc la tribunal.

Sarah Kenyon deschise ușa și spuse:

— Vă rog, vreți să veniți? Procurorul dorește să vorbească cu voi.

Câteva clipe mai târziu, după ce-i fu prezentată procurorului Levine, uitându-se spre biroul lui, Anne Webster sesiză imediat obiectul din punguța etichetată de plastic care se afla acolo.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, asta este brățara lui Karen! spuse. Unde ați găsit-o?

O oră mai târziu, procurorul Levine și Sarah se aflau în cabinetul judecătorului Armon.

— Onorate judecător, spuse Levine, nu știu de unde să încep, dar sunt aici cu Sarah Kenyon pentru a vă solicita, de comun acord, o amânare de două săptămâni pentru pronunțarea sentinței împotriva acuzatei Laurie Kenyon.

Judecătorul ridică din sprâncene.

— De ce?

— Domnule judecător, nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, mai ales când acuzatul a pledat vinovat. Dar avem motive să ne îndoim serios de vinovăția tinerei Laurie Kenyon. După cum știți, ea a declarat că nu-și amintește să fi comis vreo crimă, dar este satisfăcută de rezultatul investigației făcute de stat, care a indicat-o pe ea ca făptașă. Acum, însă, au ieșit la iveală niște probe noi, de-a dreptul uluitoare, care ne fac să avem mari dubii în privința culpabilității ei.

Sarah îl ascultă tăcută pe procuror vorbindu-i judecătorului despre brățară, despre declarația vânzătorului de la magazinul de bijuterii și despre cumpărarea benzinei de la stația de lângă Clinton. Apoi îi înmânã mărturiile scrise ale lui Anne Webster și Connie Santini.

În cele trei minute în care judecătorul Armon citi mărturiile și se uită la chitanțe, niciunul dintre ei nu vorbi. Când termină, Armon clătină din cap și spuse:

— Mda, deși stau de douăzeci de ani pe scaunul judecătorului, nu mi s-a mai întâmplat niciodată ceva asemănător. Desigur, în circumstanțele astea amân pronunțarea sentinței.

Apoi Armon se uită cu simpatie la Sarah, la mâinile încleștate pe brațele scaunului, apoi la chipul ei emoționat, care trăda confuzie.

Când vorbi, Sarah făcu un efort să-și stăpânească vocea:

— Domnule judecător, pe de o parte sunt – foarte vizibil, cred – peste măsură de fericită, pe de

alta, complet distrusă din cauză că mi-am lăsat sora să pledeze vinovat.

— Nu fi atât de aspră cu tine însăți, Sarah, spuse judecătorul Armon. Toți știm că te-ai dat peste cap ca s-o aperi.

Procurorul se ridică.

— Înainte de pronunțarea sentinței am avut de gând să discut cu doamna Grant despre depoziția pe care voia s-o facă în instanță. Acum, însă, cred că voi vorbi cu ea despre cu totul altceva: despre cum a murit soțul ei.

— Cum adică sentința nu se va pronunța luni? întrebă Karen indignată. Ce fel de obstacol? Domnule Levine, cred că ar trebui să vă dați seama că asta-i o încercare cumplită pentru mine. Nu vreau să mai dau ochii cu fata aia. Până și pregătirea depoziției mă face să sufăr.

— Nu-i vorba decât de clarificarea unor amănunte tehnice apărute peste noapte, spuse Levine pe un ton liniștitor. Ce-ar fi să veniți mâine la mine, pe la ora zece? Vreau să încerc să le clarific împreună cu dumneavoastră.

Connie Santini sosi la serviciu la ora două, așteptându-se ca șefa ei să-și reverse furia pe ea. Procurorul îi atrăsese atenția că nu trebuie să sufle nici o vorbă despre întâlnirea pe care o avusese cu el. Dar Karen, preocupată, nu-și luă secretara la întrebări.

— Răspunde doar tu la telefon, îi spuse ea. Spune că sunt plecată. Trebuie să-mi definitivez depoziția. Vreau să-l pun pe judecător la curent cu absolut toate chinurile prin care am trecut.

În dimineața următoare, când se pregăti pentru întâlnire, Karen își alese cu mare atenție ținuta. Astăzi era puțin exagerat să se îmbrace în negru. Alese așadar o rochie bleumarin și pantofi cu toc. Și nu se fardă prea mult.

Procurorul nu o lăsă să aștepte.

— Intră, Karen. Îmi pare bine că le văd.

Levine era întotdeauna atât de drăguț… Și i se părea cu adevărat un bărbat foarte atrăgător. Karen ridică privirea spre el și îi zâmbi.

— Mi-am pregătit depoziția. Cred că exprimă clar toate sentimentele mele.

— Înainte de a ajunge la ea vreau să discutăm despre vreo două probleme care au intervenit între timp. Vrei să vii aici?

Karen fu surprinsă că nu o conduse în biroul lui, ci într-o încăpere mai micuță în care se mai aflau câțiva bărbați și o stenografă. Karen îi recunoscu pe doi dintre bărbați – detectivii cu care vorbise acasă la ea, în dimineața în care fusese descoperit trupul neînsuflețit al lui Allan.

Atitudinea procurorul suferi o oarecare schimbare. Vocea lui era distantă, profesională când spuse:

— Karen, îți voi citi drepturile constituționale.

— Poftim?

— Ai dreptul să nu vorbești. Înțelegi, da?

Karen Grant simți că tot sângele i se scurge din cap.

— Da.

— Ai dreptul să-ți iei un avocat… la tribunal, orice spui poate fi folosit împotriva ta în instanță.

— Da, înțeleg, dar ce naiba se întâmplă? Eu sunt văduva victimei.

Procurorul continuă să-i citească drepturile, întrebând-o din când în când dacă înțelege ce i se spune. În final, zise:

— Vrei să citești și să semnezi formularul de luare la cunoștință a drepturilor constituționale, apoi să vorbești cu noi?

— Da, vreau, însă cred că sunteți nebuni cu toții. Mâna ei tremura când semnă formularul.

Începu interogatoriul. Karen uită complet de camera video care o înregistra, iar țăcăniturile

slabe ale clapelor peste care zburau degetele stenografei abia îi mai ajungeau la urechi.

— Nu, bineînțeles că n-am plecat de la aeroport în seara aceea. Nu. Nu era parcată în alt loc. Boșoroaga aia de Webster este mereu pe jumătate adormită. Am stat la tot filmul ăla oribil, cu ea sforăind lângă mine.

I se arătă chitanța eliberată de benzinăria la care își umpluse rezervorul.

— Este o greșeală. Data este greșită. Oamenii ăia nu știu niciodată ce fac.

Urmă brățara.

— Se vând o mulțime de brățări de felul ăsta. Ce, credeți că sunt singura clientă a magazinului? Și, oricum, am pierdut-o prin birou. Până și Anne Webster a zis că n-am avut-o la aeroport.

Karen simți că începe să-i bubuie capul de durere. Procurorul îi atrase atenția asupra tipului unic de închizătoare al brățării ei, spunându-i apoi că, în conformitate cu mărturia scrisă sub jurământ a doamnei Webster, aceasta *văzuse* brățara la încheietura mâinii ei și sunase ulterior la aeroport ca să anunțe dispariția.

Timpul trecea încet. Karen continua să răspundă insolent la întrebările care i se puneau.

Relația dintre ea și Allan?

— A fost perfectă. Eram nebuni unul după altul. Nici vorbă, în seara aia, la telefon, nu mi-a cerut să divorțăm.

Edwin Rand?

— Este doar un amic.

Brățara?

— Nu mai vreau să vorbesc despre brățară. Nu, n-am pierdut-o în dormitor.

Venele de la gâtul ei zvâcneau. Ochii i se umeziseră. Răsucea întruna o batistă.

Procurorul și detectivii o simțeau că începe să înțeleagă că nu are nici o portiță de scăpare. Devenise conștientă că plasa în care picase se strângea în jurul ei.

Frank Reeves, detectivul mai vârstnic, fu cel care se oferi să joace rolul polițistului bun, vorbindu-i pe un ton mai înțelegător:

— Nu mi-e greu să pricep cum s-au petrecut lucrurile. V-ați dus acasă ca să clarificați problemele familiale. Soțul dumneavoastră dormea. Ați văzut geanta lăsată de Laurie Kenyon pe podea, lângă pat. Poate că, până atunci, ați crezul că Allan v-a mințit afirmând că nu este încurcat cu fata aceea. V-ați înfuriai. Cuțitul era la vedere. N-ați realizat ce ați făcut decât o secundă mai târziu. Probabil că ați fost șocată când v-am spus că acel cuțit a fost găsit în camera lui Laurie.

În timp ce Reeves vorbise, Karen lăsase capul în jos și se cocoșase, vrând parcă să se facă mică de tot. În cele din urmă, cu ochii plini de lacrimi, spuse cu amărăciune:

— Când am văzut geanta fetei, m-am gândit că fusesem mințită. El mă anunțase la telefon că vrea să divorțeze, că are pe altcineva. Când mi-ați zis că acel cuțit este la Laurie, nu mi-a venit să cred că aud bine. N-am crezut nici că Allan este cu adevărat mort. N-am avut intenția să-l ucid.

Cu o expresie de implorare, Karen se uită la procuror, apoi la fiecare detectiv în parte.

— L-am iubit realmente foarte mult, spuse. Era atât de generos…

108

— A fost un weekend de pomină, spuse Justin când Laurie se întinse pe canapea.

— Sunt atât de buimăcită, încât tot nu pot înțelege ce s-a întâmplat, zise ea. Îți dai seama că m-am așteptat ca la ora asta să fiu la tribunal și să ascult sentința judecătorului?

— Ce părere ai despre Karen Grant?

— Ca să fiu sinceră, nu știu ce să spun. Bănuiesc că sunt tulburată de faptul că nu am nici o legătură cu moartea soțului ei.

— Să fii convinsă, Laurie, spuse Justin blând. Apoi o studie cu atenție. Evenimentele petrecute atât de rapid în ultimele două zile o aduseseră într-o stare de euforie care o părăsise acum. În perioada imediat următoare aveau să se vadă efectele tensiunii în care trăise. Dar nu va dura mult. Cred că ar fi o idee extraordinară să pleci cu Sarah într-o vacanță de două săptămâni, continuă el. Nu cu multă vreme în urmă mi-ai spus că ai da orice să poți juca golf la St. Andrews, în Scoția. Ții minte? Acum poți s-o faci.

— Serios?

— Evident. Laurie, aș vrea să-i mulțumesc băiețelului care a avut atâta grijă de tine. Îi sunt recunoscător că a fost convins de nevinovăția ta. Îmi îngădui să vorbesc cu el?

— Dacă vrei…

Laurie închise ochii, stătu puțin nemișcată, apoi, ridicându-se în capul oaselor, îi deschise din nou. Buzele i se subțiară. Trăsăturile i se îndulciră. Ținuta corpului i se schimbă. O voce politicoasă de puști spuse:

— În regulă, doctore. Sunt aici.

— N-am vrut să-ți spun decât că ai fost extraordinar, zise Justin.

— Nu chiar atât de extraordinar. Dacă aș fi lăsat brățara acolo, Laurie n-ar mai fi avut atâta de

pătimit.

— Nu-i vina ta. Ai făcut tot ce-i putut și nu ai decât nouă ani. Laurie, în schimb, are douăzeci și doi și, realmente, devine tot mai puternică. Cred că în curând tu, Kate, Leona și Debbie ar trebui să vă gândiți că este cazul să vă identificați pe deplin cu ea. Pe Debbie n-am mai văzut-o de câteva săptămâni. Pe Kate și pe Leona, de asemenea, le-am întâlnit foarte rar în ultima vreme. Nu crezi că este timpul s-o ajutați pe Laurie să se facă bine, împărtășindu-i toate secretele voastre?

Laurie oftă.

— Ei comedie. Ia te uită ce durere de cap am astăzi, spuse ea cu voce normală, lăsându-se pe spătarul canapelei. Astăzi s-a schimbat ceva, doctore. Se pare că ceilalți vor să mă lase pe mine să discut.

Justin își dădea seama că acesta era un moment important – unul care nu trebuia ratat.

— Nu știi de ce, Laurie? spuse el, alegându-și precaut cuvintele. Doresc să ajungă să facă parte din tine. De fapt, într-un fel, întotdeauna au făcut parte din tine. Kate reprezintă dorința la naturală de a avea grijă de tine însăți; un fel de simbol al autoconservării. Leona este femeia din tine. Ți-ai reprimai reacțiile feminine firești, lăsându-le să se manifeste prin intermediul…

— Unei pisicuțe sexy, îl completă Laurie, zâmbind numai cu un colț al gurii.

— Da, ea este – sau mai degrabă a fost – foarte sexy, îi dădu dreptate Justin. Debbie este fetița pierdută, copilul care voia să se întoarcă acasă. Acum ești acasă, Laurie. Te afli în deplină siguranță.

— Oare?

— Îți garantez că nu ți se va mai întâmpla nimic, însă doar dacă îl lași pe băiețelul de nouă ani să aducă ultimele piese ale acestui puzzle. El a recunoscut că unul dintre numele pe care nu aveai voie să le rostești este Opal. Mai fă un pas înainte.

Determină-l pe băiat să-ți încredințeze toate amintirile lui. Apropo, pe el știi cum îl cheamă?

— Acum știu.

— Atunci spune-mi, Laurie. Nu ți se va întâmpla nimic, îți promit.

Fata oftă.

— Sper. Îl cheamă Lee.

109

Telefonul suna întruna. Felicitările o asaltau ca un torent. Sarah repeta la nesfârșit aceleași cuvinte:

— Știu. Este un miracol. Dar nu cred că lucrurile sunt perfect lămurite.

La ușa casei ei soseau o mulțime de buchete și coșuri cu flori. Cel mai deosebit coș veni o dată cu rugăciunile și felicitările reverendului Bobby și ale Carlei Hawkins.

— Este atât de mare, încât ai zice că a fost adus de o bocitoare șefă venită să se smiorcăie la o înmormântare, spuse Sophie strâmbând din nas.

Sarah se simți trecută de un frison când o auzi cum vorbește.

— Sophie, când pleci, ia-l cu tine, te rog. Nu mă interesează ce faci cu el.

— Ești sigură că pe ziua de astăzi nu mai ai nevoie de mine?

— Ei, fă și tu o pauză. Apropiindu-se de Sophie, Sarah o strânse la piept, Fără tine n-am fi putut trece prin toate astea. În curând trebuie să vină Gregg. Săptămâna viitoare începe cursurile, așa că mâine va pleca spre Stanford. Iar astăzi va umbla prin oraș cu Laurie.

— Și tu?

— Eu rămân acasă. Simt nevoia să zac în pat.

— Nici un domn Donnelly?

— Nu în seara asta. Trebuie să plece în Connecticut ca să participe la o conferință sau la ceva de genul ăsta.

— Îl plac, Sarah.

— Și eu.

Sophie se îndrepta spre ușă când auzi soneria telefonului. Sarah îi făcu semn să plece.

— Lasă-l. Răspund eu.

Era Justin. Pentru Sarah, salutul lui precipitat trase un semnal de alarmă.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă.

— Nu, nu, spuse el pe un ton liniștitor. Dar Laurie mi-a dat astăzi un nume și tot încerc să-mi amintesc în ce context l-am mai auzit. Pentru că l-am mai auzit, și încă destul de recent.

— Ce nume?

— Lee.

Sarah se încruntă.

— Păi, să vedem… A, știu! Scrisoarea pe care mi-a trimis-o Thomasina Perkins cu vreo două săptămâni în urmă… Ți-am vorbit de ea. Spunea că a încetat să creadă în miracolele reverendului Hawkins. În afară de asta, în scrisoarea aia mi-a atras atenția că, atunci când s-a rugat deasupra capului ei, reverendul s-a referit la Laurie numind-o, din greșeală, „Lee”.

— Asta-i, zise Justin. Și eu am observat greșeala când am urmărit emisiunea.

— Laurie de ce a pomenit acest nume? întrebă Sarah.

— Așa s-a autobotezat alter ego-ul băiat. Evident, este vorba, probabil, de o simplă coincidență. Sarah, trebuie să mă grăbesc. Au nevoie de mine la etaj. Laurie este în drum spre casă. Te sun mai târziu.

Sarah puse încet receptorul în furcă. O frământa o idee înspăimântătoare, incredibilă și, totodată, extrem de plauzibilă. Fără să ezite, formă numărul agenției imobiliare la care lucra Betsy Lyons.

— Doamnă Lyons, vă rog să scoateți dosarul casei noastre. Vin chiar acum la dumneavoastră. Trebuie să aflu datele exacte în care ați fost contactată de soții Hawkins.

Laurie era în drum spre casă. Gregg putea sosi în orice clipă. Sarah ieși în fugă din apartament, dar fără să uite să le lase cheia ascunsă sub ștergătorul de picioare.

110

Mergând pe West Side Drive, Laurie trecu de Strada 96, traversă podul George Washington, vină spre vest, intrând pe șoseaua 4, apoi spre nord, pe șoseaua 17. Știa de ce avea această senzație teribilă că timpul ei era pe sfârșite.

I se interzisese să rostească vreun nume. I se interzisese să vorbească despre ceea ce-i făcuse bărbatul acela. Telefonul din mașina ei sună. Apăsă pe bulonul ANSWER.

Era reverendul Hawkins.

— Laurie, Sarah mi-a dat numărul tău. Te îndrepți spre casă?

— Da. Unde este Sarah?

— Chiar aici, lângă mine. A avut un accident minor, dar n-are nimic, draga mea.

— Accident? Cum adică?

— A venit la noi ca să ia niște scrisori venite pe fosta voastră adresă și și-a scrântit glezna. Poți veni direct aici?

— Sigur.

— Grăbește-te, draga mea.

111

Revista *People,* al cărei principal articol era cel referitor la reverendul Bobby și la Carla Hawkins, sosi la toate cutiile poștale din țară.

În Harrisburg, văzându-i pe soții Hawkins pe copertă, Thomasina Perkins scoase o exclamație de uimire. Iertându-i aproape de tot că o neglijaseră, deschise imediat revista ca să citească articolul. Dar rămase cu gura căscată când văzu fotografia dinăuntru. Era o fotografie făcută cu douăzeci de ani în urmă, în care soții Hawkins arătau cu totul altfel decât acum. El avea un cercel de aur, brațe puternice, foarte păroase, barbă. Ea avea părul drept, sârmos, închis la culoare. Amândoi aveau câte o chitară. Thomasina simți că i se limpezește mintea când citi cuvintele: „Bic și Opal, doi cântăreți care speră să devină staruri ale muzicii rock.” *Bic.* Acesta era numele care nu-i dăduse pace atâția ani de zile.

Justin ieși din cabinet la cincisprezece minute după ce vorbi cu Sarah, gata să plece în Connecticut, unde era așteptat la un seminar. Dar când trecu pe lângă secretară, observă că pe biroul ei era o revistă. Privirea îi căzu pe una dintre fotografiile inserate în articolul care se întindea pe ambele pagini la care era deschisă. Sângele îi îngheță în vene. Înșfăca revista. Copacul acela imens, cu trunchi gros… Și cotețul de găini… Nu vedea nici urmă de casă, dar cotețul se afla în fundal, exact ca și dincolo… Sub poză scria: „Locul pe care s-a aflat casa din care reverendul Hawkins și-a lansat cultul”.

Justin se întoarse în fugă în cabinet ca să scoată din dosarul lui Laurie poza reconstituită pe care o puse lângă cea din revistă. Copacul era ceva mai mare în fotografia făcută recent, dar avea același trunchi gros și noduros. Colțul cotețului care

apărea de după casă în fotografia veche părea același de lângă construcția acum vizibilă din fotografia nouă. Iar lângă copac rămăsese o fundație din piatră…

Justin ieși alergând din clinică. Mașina lui era parcată pe stradă. O va suna pe Sarah de la telefonul de la bord. Prin fața ochilor lui se derula emisiunea religioasă de la televizor, cu reverendul Bobby Hawkins rugându-se cu mâinile întinse deasupra capului Thomasinei Perkins. Rugându-se ca femeia să-și amintească numele oamenilor care o răpiseră pe Lee…

În Teaneck, Betty Moody se așeză fericită să citească noul număr al revistei *People.* Brendon își luase două zile libere și era neobișnuit de relaxat. Răsfrânse disprețuitor buzele când dădu cu ochii de fotografia soților Hawkins de pe copertă.

— Nu pot să-i sufăr pe ăștia doi, bombăni, uitându-se peste umărul soției sale. Ce-or fi putut scrie despre ei?

Betty deschise revista la pagina la care se alia de obicei articolul principal.

— Iisuse, mormăi Moody când citi: „Bic și *Opal*, doi cântăreți care speră să devină staruri ale muzicii rock…” Ce naiba se întâmplă cu mine? strigă apoi. Era clar ca lumina zilei.

O clipă mai târziu pleca grăbit oprindu-se doar cât să-și ia arma dintr-un sertar.

112

Stând lângă biroul agentei Betsy Lyons, Sarah analiza dosarul Kenyon-Hawkins.

— Deci Carla Hawkins a intrat pentru prima dată în agenția dumneavoastră abia după ce ne-am scos casa la vânzare, comentă Sarah.

— Dar nu i-am arătat-o chiar de atunci.

— În ce împrejurări i-ai arătat-o?

— S-a uitat prin catalog și a observat-o.

— Ați lăsat-o vreodată singură în casa noastră?

— Niciodată, se răți oi Lyons.

— Doamnă Lyons, pe la sfârșitul lunii ianuarie ne-a dispărut un cuțit. Văd că am fost vizitate de Carla Hawkins de mai multe ori chiar înainte de a constata că nu-l mai găsim. Nu este ușor să furi un cuțit mare agățat de perete dacă ești urmărit necontenit. În schimb, dacă rămâi singur chiar și o clipă… Nu rețineți dacă ați lăsat-o cumva singură în bucătărie?

Lyons își mușcă buza.

— Da, spuse fără prea multă tragere de inimă. Și-a scăpat mănușa în dormitorul lui Laurie. M-am dus să s-o recuperez, lăsând-o chiar în bucătărie, șezând pe un scaun.

— În regulă. Nu considerați că este cam neobișnuit ca oamenii să nu se tocmească atunci când vor să cumpere o casă?

— Domnișoară Sarah, ați avut noroc să obțineți un asemenea preț în zona asta.

— Nu sunt sigură că se poate vorbi de noroc în cazul ăsta. Nu este oare foarte neobișnuit să închei toate actele, apoi să le permiți foștilor proprietari să rămână pe loc până se hotărăsc să se mute, fără a le pretinde măcar chirie?

— Este.

— Nu sunt surprinsă. O ultimă observație. Uitați-vă la aceste date. S-a întâmplat deseori ca

doamna Hawkins să vină la noi sâmbăta pe la ora unsprezece.

— Da.

— Asta este exact ziua și ora la care Laurie era la ședințele de psihoterapie, spuse Sarah pe un ton nefiresc de liniștit. Iar ei o știau.

Capul de pui care o îngrozise atât de tare pe Laurie… Cuțitul… Fotografia din jurnalul fetei… Oamenii aceia fâțâindu-se întruna pe la ușa lor, ba înăuntru, ba afară, cu niște cutii care nu cântăreau mai mult de cinci sute de grame… Insistența cu care dorise Laurie să se întoarcă la clinică în seara în care, abia revenită acasă, avusese surpriza să-i vadă pe soții Hawkins vizitându-le… Și… Și casa *roz!* gândi Sarah. Carla Hawkins a pomenit de această casă în seara în care am cinat cu ei.

— Doamnă Lyons, i-ați spus vreodată doamnei Hawkins că una dintre cele două case din capătul străzii noastre a fost cândva zugrăvită într-un roz bătător la ochi?

— Nu știu nici o casă roz.

Sarah puse repede mâna pe receptor.

— Trebuie să sun acasă.

Îi răspunse Gregg Bennett.

— Gregg, mă bucur că ești acolo. Ai grijă să rămâi permanent lângă Laurie.

— Dar nu este aici, spuse Gregg. Speram că este cu tine. Sarah, sunt cu Brendon Moody. O să vină și Justin; abia a părăsit New York-ul. Sarah, soții Hawkins sunt oamenii care au răpit-o pe Laurie. Și Justin este sigur de lucrul acesta, și Moody. Unde este Laurie?

Cu o certitudine dincolo de rațiune, Sarah cunoștea răspunsul.

— Casa, spuse. Pornesc spre casă.

113

Laurie intră pe strada care îi era atât de familiară, rezistând tentației de a împinge pedala de accelerație până la podea. Pe gazonul din fața uneia dintre case se jucau niște copii. Cu ani în urmă, mama ei nu-i permisese să iasă singură pe peticul cu iarbă de lângă carosabil, din cauza băiatului căruia îi plăcea să conducă mașina cu o viteză atât de mare.

Sarah. Luxația de gleznă nu este prea gravă, își spuse, încercând să se liniștească. Dar aici nu era vorba de așa ceva. Era vorba de ceva extrem de grav. O știa. O presimțise toată ziua.

Întorcând volanul, intră pe fosta lor alee de acces. Casa arăta deja cu totul altfel. Cât de frumoase fuseseră jaluzelele și draperiile albastre pe care mama ei le lega cu câte un cordon. Soții Hawkins le înlocuiseră cu obloane negre la exterior, care, atunci când erau închise, dădeau clădirii un aspect foarte neprimitor. Acum, casa asta îi amintea de o alta… de una întunecoasă, bine ferecată, în care se întâmplaseră niște lucruri îngrozitoare.

Traversând grăbită aleea, Laurie o luă pe dalele de piatră care duceau spre intrare, apoi urcă treptele verandei. La ușă fusese instalat un interfon. Probabil că o zărise cineva, deoarece, imediat ce atinse butonul soneriei, auzi o voce de femeie spunând:

— Ușa este descuiată. Intră.

Laurie roti butonul sferic, păși în vestibul și închise ușa în urma ei. Vestibulul, de obicei luminat de lămpile din încăperile alăturate, era acum cufundat în semiîntuneric. Laurie clipi, apoi se uită în jur. Nu se auzea nici un sunet.

— Sarah! strigă. Sarah!

— Suntem în fosta la cameră. Te așteptăm, îi răspunse o voce de departe.

Laurie începu să uree scara, mai întâi repede, apoi din ce în ce mai lent.

Fruntea i se umplu de broboane de sudoare. Mâna cu care se ținea de balustradă transpirase până într-atât, încât lăsă în urmă o dâră umedă. I se uscă gura și avu senzația că limba i se umflase. Respirația fetei deveni greoaie și rapidă. Ajunsă în capătul de sus al scării, o luă de-a lungul culoarului. Ușa dormitorului ei era închisă.

— Sarah! strigă.

— Intră, Lee! De data aceasta, vocea bărbatului era nerăbdătoare – la fel de nerăbdătoare cum fusese cu multă vreme în urmă, când ea nu vrusese să se supună ordinului de a urca cu el la etaj.

Disperată, rămase nemișcată în fața ușii. Era perfect conștientă că Sarah nu se alia acolo. Întotdeauna știuse că, într-o bună zi, ei o vor aștepta. Ziua aceea venise.

Ușa se deschise brusc spre interior, trasă de Opal. Ochii ei erau reci și ostili, exact cum fuseseră la prima lor întâlnire. Un zâmbet care nu era deloc zâmbet îi depărtă buzele. Era îmbrăcată într-o fustă neagră, scurtă și un tricou foarte întins peste sâni. Părul șaten închis, lung, sârmos, acum nepieptănat, îi atârna în dezordine peste umeri. Laurie nu opuse nici o rezistență în momentul în care Opal o luă de mână și o trase spre celălalt capăt al încăperii, unde Bic ședea pe un balansoar vechi, cu picioarele goale, cu nasturele de la betelia pantalonilor negri, lucioși desfăcut, cu un tricou murdar care îi scoatea la iveală brațele păroase. Cercelul din aur mătuit de la ureche se legănă când se întinse spre ea. Apucând-o de ambele mâini, o trase, făcând-o să stea în picioare în fața lui ca pe un copil chiulangiu. Pe genunchi avea o zdreanță roz. Costumul ei de baie. Singura lumină din încăpere provenea de la lampa de veghe pe care mama ei o lăsa întotdeauna aprinsă fiindcă lui Laurie îi era frică de întuneric.

În capul ei răsunară țipetele unor voci puternice.

Una, foarte furioasă, o certa: *Proastă mică ce ești, n-ar fi trebuit să vii!*

Un copil se plângea: *Nu mă obliga s-o fac.*

Un băiat urla: *Fugi. Fugi.*

Un glas obosit spunea: *Este vremea să murim pentru toate relele pe care le-am făcut.*

— Lee, zise Bic oftând. Ai uitat ce promisiune mi-ai făcut, nu-i așa? I-ai vorbit medicului despre noi.

— Da.

— Știi ce-o să ți se întâmple?

— Da.

— Ce i s-a întâmplat puiului de găină?

— I-ai tăiat capul.

— Ai prefera să le pedepsești singură?

— Da.

— Bună fată. Vezi cuțitul? Întinse degetul lui arătător spre un colț al încăperii. Uitându-se într-acolo, Laurie dădu din cap aprobator. Ia-l și întoarce-te la mine, spuse Bic.

Când traversă încăperea, Laurie auzi din nou vocile care țipau la ea:

Nu face așa ceva!

Fugi.

Ia-l. Fă exact ce-ți spune. Amândouă suntem niște stricate; o știm foarte bine.

Încleștându-și degetele în jurul plăselelor cuțitului, Laurie se întoarse la Bic. Se crispă când își reaminti imaginea puiului care se zbătuse pe lângă picioarele ei. Acum venise rândul său.

Bic era atât de aproape de ea… Îi simțea pe față respirația fierbinte. Știuse întotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, intrând într-o încăpere oarecare, îl va găsi exact așa, șezând într-un balansoar.

Brațele lui o înconjurară. În clipa următoare se trezi cocoțată pe genunchii lui, cu labele picioarelor bălăbănindu-se deasupra podelei. Lipindu-și cu gingășie fața de obrazul fetei, Bic

începu să o legene înainte și înapoi, înainte și înapoi…

— Ai fost tentația mea, îi șopti. Când vei muri, mă vei elibera. Acum, când vom începe să cântăm frumosul cântec pe care l-am cântat întotdeauna împreună, vreau să te rogi să obții iertarea Domnului. Apoi te ridici în picioare, îmi dai un ultim sărut, de despărțire, te duci în colț, îți pui vârful cuțitului în dreptul inimii și apeși. Dacă nu te supui, știi ce trebuie să fac.

Vocea lui era profundă, dar tandră când începu să cânte:

— „Uluitoare milostivire, cât de dulce sunet…”

Balansoarul continua să se legene înainte și înapoi, izbindu-se zgomotos de podeaua goală.

— Cântă, Lee, îi ordonă Bic brutal.

— „Care a salvat o păcătoasă ca mine…” Mâinile lui îi mângâiau umerii, brațele, gâtul. Într-un minut se va termina totul, își spuse Laurie, pentru a se liniști. Vocea ei soprană se ridică limpede și dulce: „Odată am fost pierdută, dar acum m-am regăsit… am fost oarbă, dar acum văd.” Degetele ei apăsau lama cuțitului în dreptul inimii.

Nu trebuie să așteptăm, o îndemnă Leona. *Fă-o acum.*

114

Justin străbătu drumul dintre New York și New Jersey cu viteza maximă cu care îndrăzni să meargă, încercând să se convingă că Laurie nu pățise nimic. Ea plecase direct spre casă, unde trebuia să se întâlnească cu Gregg. Numai că în dimineața asta Justin observase la Laurie ceva deosebit, ceva care îl neliniștise. Parcă o oarecare… resemnare. Da, ăsta era cuvântul. De ce fusese oare resemnată?

De cum urcase în mașină, încercase s-o sune pe Sarah ca s-o avertizeze cine erau soții Hawkins, însă nu-i răspunsese nimeni. Din zece în zece minute apăsase pe REDIAL.

Abia când vină spre nord, intrând pe șoseaua 17, i se răspunse. Gregg ajunsese în apartamentul fetelor. Sarah era plecată, îi spuse el lui Justin. Dar o aștepta pe Laurie, care trebuia să sosească din clipă în clipă.

— N-o lăsa din ochi, zise Justin pe un ton autoritar. Soții Hawkins au răpit-o. Sunt sigur că nu mă înșel.

— Hawkins! *Nemernicul!*

Revolta lui Gregg nu tăcu decât să-i atragă și mai mult atenția lui Justin asupra enormelor suferințe pe care le avusese de îndurat Laurie. În toate aceste ultime luni de zile, cei doi Hawkins se învârtiseră întruna prin preajma ei, terorizând-o, străduindu-se din răsputeri să o bage într-un spital de nebuni. Enervat, apăsă pedala de accelerație. Mașina țâșni înainte.

Telefonul de la bordul ei sună exact când părăsi șoseaua 17 pe la ieșirea din dreptul bulevardului Ridgewood.

Era Gregg.

— Sunt cu Brendon Moody. Sarah crede că Laurie ar putea fi în fosta lor casă, cu soții Hawkins. Noi am pornit deja într-acolo.

— Nu am fost acolo decât de două ori. Îndrumă-mă.

Când Gregg începu să-i dea în grabă explicațiile necesare, Justin își aminti imediat drumul. Ocoli pe lângă gară, drept înainte prin fața unei drogherii, apoi tot înainte pe Godwin, la stânga pe Lincoln…

Când trecu prin dreptul bazinului Graydon, nu îndrăzni să gonească prea tare. Aglomerația era cam mare în zona respectivă. Niște părinți traversau strada împreună cu copiii lor, ducându-i la înot.

Justin văzu înaintea ochilor imaginea unei Laurie fragile mângâindu-l pe monstrul care o răpise pe vremea când avea patru ani, îmbrăcată doar în costumul roz de baie.

115

Laurie își lăsase Buick-ul pe aleea de acces. Ieșind ca o vijelie din mașină, Sarah urcă în fugă treptele verandei. După ce apăsă insistent pe butonul soneriei, încercă să rotească butonul sferic. Ușa era descuiată. Când o deschise și intră grăbită în vestibul, auzi de la etaj un zgomot de ușă trântită.

— Laurie! strigă.

Carla Hawkins își făcu apariția în capătul de sus al scării. Părul șaten închis era ciufulit. Abia când începu să coboare treptele, femeia își legă cordonul capotului aparent abia îmbrăcat. Cu o voce puternică, ea spuse:

— Sarah, Laurie a venit acum câteva minute cu un cuțit. Amenință că se va sinucide. Bobby încearcă s-o convingă că nu trebuie să facă un asemenea gest. Nu trebuie s-o sperii. Rămâi aici cu mine.

Sarah o împinse deoparte și se repezi pe scară în sus. Când ajunse la etaj, se uită înnebunită în jur. Ușa din capătul holului, a dormitorului surorii sale, era închisă. Picioarele parcă nici nu atinseră podeaua când se îndreptă ca o săgeată într-acolo. Dar, o dată ajunsă în fața ușii, se opri. Dinăuntru auzea o voce bărbătească, ba ridicată, ba coborâtă. Cu un efort inimaginabil, Sarah se strădui să nu deschidă ușa brusc, ci cu foarte mare prudență.

Stând în colțul încăperii, Laurie se uita cu ochi goi la Bobby Hawkins. Ținea cuțitul în mâini, cu lama pusă în dreptul inimii. Vârful lui îi străpunsese deja pielea. Pe bluză îi apăruse o picătură de sânge.

Hawkins era înfășurat într-un halal din prosop alb, lung până la podea. Părul nepieptănat arăta ca o claie.

— Trebuie să faci doar ceea ce vrea Domnul, spunea el. Adu-ți aminte ce așteaptă El din partea

la.

Încearcă s-o determine să se sinucidă, gândi Sarah. Laurie, parcă în transă, nu era conștientă de prezența surorii sale. Sarah se temea să facă o mișcare bruscă spre ea.

— Laurie, spuse încet. Laurie, uită-le la mine.

Dar mâna surorii sale împinse încă puțin plăselele cuțitului, băgând lama ceva mai adânc în trup.

— Toate păcatele trebuie pedepsite, spuse Hawkins cu un glas melodios, hipnotizant. Nu mai trebuie să păcătuiești niciodată.

Brusc, Sarah văzu că fața surorii sale capătă o expresie hotărâtă. Decizia finală fusese luată.

— Laurie, nu, țipă. Laurie, *nu!*

Vocile strigau la ea.

Lee urla: *Oprește-te!*

Debbie plângea îngrozită.

Kate se răstea la ea: *Laşo! Proasto!*

Vocea lui Leona se ridica deasupra tuturor celorlalte. *Hai, fă-o odată!*

Și mai plângea cineva. Sarah. Sarah, cea care era întotdeauna atât de puternică și de grijulie, venea spre ea, cu mâinile întinse înainte și obrajii scăldați în lacrimi, implorând-o:

— Nu mă părăsi. Te iubesc.

Toate vocile amuțiră. Laurie aruncă cuțitul spre celălalt capăt al încăperii și se repezi cu pași împleticiți la Sarah ca s-o strângă la piept.

Cuțitul era pe podea. Cu ochii scăpărători și părul zburlit, cu halatul în care îl înfășurase Opal când se auzise soneria alunecându-i de pe umeri, Bic se aplecă. Mâna lui se încleștă pe plăsele.

Lee nu avea cum să mai fie vreodată a lui. Șirul lung al anilor în care o dorise și se temuse de amintirile ei se sfârșise. Așa cum se sfârșise și cariera lui de propovăduitor. Laurie fusese tentația și distrugerea lui. Iar sora ei îl împiedicase să

ajungă la ea. Prin urmare trebuia să moară împreună.

Laurie auzi șuierătura care o obsedase timp de atâția ani și zări în semiîntuneric strălucirea lamei care spinteca aerul în cercuri tot mai largi, propulsată de un braț gros, foarte păros.

— Nu, gemu ea, dându-i un brânci violent surorii sale pentru a o da la o parte din calea cuțitului.

Sarah, pierzându-și echilibrul, făcu un pas înapoi, se poticni și căzu pe spate, lovindu-se cu capul de brațul balansoarului.

Cu un rânjet înspăimântător, Bic înaintă cu pași măsurați spre Laurie. Lama cuțitului continua să spintece aerul, blocându-i fetei orice cale de scăpare. În cele din urmă, ea nu mai avu unde să se retragă. Lipită cu spatele de perete, își privi călăul direct în ochi.

116

Când ajunse pe Twin Oaks Road, Brendon Moody apăsă pedala de accelerație până la podea.

— Sunt amândouă aici, spuse răstit când văzu cele două mașini oprite pe aleea de acces. Apoi, cu Gregg pe urmele lui, se repezi spre casă. De ce era larg deschisă ușa de la intrare?

În camerele întunecoase dinăuntru domnea o liniște nefirească.

— Verifică parterul, ordonă ei. Eu urc la etaj.

Ușa de la capătul culoarului era deschisă. Dormitorul lui Laurie. Brendon fugi într-acolo. Instinctul îl făcu să-și scoată arma. Când ajunse la ușă, auzi un geamăt și văzu o scenă de coșmar.

Sarah era întinsă pe podea. Amețită, fata se chinuia să se ridice. De pe frunte i se scurgea un firicel de sânge.

Carla Hawkins încremenise, la câțiva pași de Sarah.

Laurie, înghesuită într-un colț al încăperii, își ținea mâinile la gât și se uita fix în ochii anormal de holbați ai bărbatului care se apropia de ea, manevrând cuțitul pe niște traiectorii din ce în ce mai largi.

Bic Hawkins ridică mâna deasupra capului, coborî privirea spre Laurie, apropiindu-și fața până la numai câțiva centimetri de a ei, și murmură:

— La revedere, Lee.

Aceea era clipa de care avea nevoie Brendon Moody. Glonțul lui nu rată ținta; nimeri exact în gâtul omului care o răpise pe Laurie.

Justin intră alergând în casă exact în clipa în care Gregg, traversând vestibulul, se repezea spre scară.

— Sus! strigă Gregg.

Cei doi abia ajunseseră pe palierul de la etaj când se auzi împușcătura.

Ea știuse întotdeauna că evenimentele se vor desfășura în următoarea ordine: întâi trebuia să vadă cuțitul intrându-i în gât, apoi să simtă sângele cald stropindu-i fața și brațele.

Dar acum cuțitul dispăruse. În schimb, fu împroșcată de un sânge care nu-i aparținea. Bic, nu ea, era cel care se lăsase încet în jos, prăbușindu-se în cele din urmă pe podea. Și ochii lui, nu ai ei, priveau țintă spre tavan.

Laurie se uită cum clipesc ochii aceia strălucitori, poruncitori, apoi se închid pentru totdeauna.

Justin și Gregg trecură în același timp pragul ușii dormitorului. Carla Hawkins, îngenuncheată lângă trupul neînsuflețit al soțului ei, se ruga:

— Întoarce-te, Bic. Hai, fă un miracol. Tu poți face miracole.

Brendon Moody, rămas cu arma în mână, dar cu brațul moale pe lângă corp, urmărea scena cu ochi lipsiți de expresie.

Toți cei trei bărbați se uitară la Sarah care se căznea să se ridice în picioare. Laurie se îndreptă spre ea cu mâinile întinse. Rămaseră o vreme utilându-se una la alta. Apoi, cu voce fermă, Laurie spuse:

— S-a terminal, Sarah. De data asta, chiar că s-a terminat.

117

Două săptămâni mai târziu, stând lângă unul dintre posturile de control ale aeroportului Newark, Sarah și Justin o urmăreau pe Laurie străbătând coridorul care ducea la poarta de îmbarcare a zborului 19. Avionul aparținând companiei United Airlines urma să o ducă în San Francisco.

— O alegere mai bună nici că ar fi putut să facă în momentul de față, o asigură Justin, văzând că zâmbetul luminos de rămas-bun fusese înlocuit de o expresie îngrijorată. În afară de faptul că își va termina colegiul în San Francisco, are și avantajul că se va afla lângă Gregg.

— Știu că este cea mai bună alegere. O să joace mult golf, o să-și recapete cheful de viață, o să-și ia diploma de absolvire. O să fie independentă și, pe deasupra, o să-l aibă pe Gregg alături. Se înțeleg bine. Nu mai are nevoie de mine – cel puțin, nu așa cum a avut până acum.

În punctul în care coridorul făcea un cot, Laurie se întoarse, le zâmbi, își sărută palma și suflă în ea.

S-a schimbat, gândi Sarah. Este încrezătoare, sigură pe sine. N-am mai văzut-o niciodată purtându-se așa.

Lipindu-și degetele de buze, Sarah îi întoarse sărutul.

Când Laurie dispăru după colț, ca simți brațul lui Justin cuprinzând-o protector pe după umeri,

— Păstrează restul sărutărilor pentru mine, iubito.

SFÂRȘIT

{1} Zonă ce cuprinde o parte din sudul și vestul mijlociu al Statelor Unite ale Americii, în care a luat naștere mișcarea religioasă fundamentalistă.

{2} Biserica Căilor de Emisie în Eter - un cult ale cărui precepte sunt popularizate numai prin intermediul radioului și televiziunii (trad. aprox.).

{3} Numit și Saul din Tarsus; a încercat să distrugă Creștinătatea; după convertire, a devenit Pavel, misionar și apostol al creștinilor, autor al mai multor Epistole din Noul Testament.

{4} Cu mari elogii (în lb. latină).

{5} Cu cele mai mari elogii (în lb. latină).

{6} Specialitate italienească; rasol de vițel gătit cu ulei de măsline, roșii, vin alb și condimente.

{7} Regulă stabilită de avocatul Ernesto A. Miranda, implicat într-un caz din anul 1966; începând de atunci, polițiștii din Statele Unite ale Americii sunt obligați să-i avertizeze pe arestați că au dreptul să nu vorbească decât după ce apelează la sfaturile unui apărător legal.

{8} Practică judiciară care îi permite avocatului apărării să pledeze vinovat pentru un cap de acuzare mai puțin grav, în scopul de a-l scăpa pe cel incriminat de o condamnare pentru unul mult mai grav.

{9} Cocteil din whisky, vermut dulce și câteodată bitter.

{10} Preparat din carne de miel.

{11} Acțiune penală deschisă fără a se solicita efectuarea unei anchete, datorită probelor incriminatorii mult prea clare (în lb. latină).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 6
1 7
2 10
3 12
4 13
5 15
6 18
7 20
8 23
9 24
PARTEA A DOUA 29
10 30
11 34
12 39
13 44
14 46
15 49
16 53
17 56
18 60
19 63
20 67
21 69
22 74
23 76
24 78
25 80
26 83
27 86
28 88
29 94

30 100
31 104
32 107
33 109
34 111
35 114
36 119
37 124
38 130
39 133
40 137
41 139
PARTEA A TREIA 142
42 143
43 147
44 151
45 153
46 156
47 160
48 162
49 164
50 166
51 169
52 171
53 176
54 181
55 183
56 185
57 186
58 190
59 194
60 196
61 198
62 200

63 202
64 207
65 209
66 212
67 214
PARTEA A PATRA 220
68 221
69 225
70 229
71 232
72 236
73 240
74 242
75 247
76 251
77 254
78 257
79 261
80 266
81 271
82 274
83 277
84 278
85 282
86 289
87 292
88 295
89 298
90 301
91 307
92 312
93 316
94 318
95 321

96	323
97	328
98	330
99	331
100	333
101	336
102	338
103	340
104	344
105	348
106	350
107	355
108	361
109	364
110	366
111	367
112	369
113	371
114	375
115	377
116	380
117	382